

Ảo Giác

Contents

Ảo Giác	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	66

Ảo Giác

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ngược luyến tàn tâm Edit: Kakamekailo (linh_chan) Beta: K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-giac>

1. Chương 1

Kiều Tứ giờ lên mí mắt, nam nhân trong tấm gương có thân hình cao gầy, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng câu lên, có chút mơ hồ cùng tướng mạo có phần bệnh hoạn, hiện tại vẫn còn bóng mờ chưa từng tan biến.

Khi còn trẻ cuộc sống hoang dã vô độ, cho tới bây giờ hắn chỉ còn lưu lại vẻ anh tuấn bệnh hoạn còn sót lại. Hơn ba mươi tuổi so với lúc mười tám tuổi hoàn toàn không còn giống nhau.

Hắn bây giờ chỉ mặc đồ tơ lụa, mang đồ ngọc, ngay cả khí lực nhìn người cũng chẳng muốn. Hắn không

phải là khó coi không hấp dẫn. Với địa vị của hắn, không cần phải đi lấy lòng người khác, mà là người khác tự tới lấy lòng hắn.

Nếu không thích thì hắn cũng sẽ không chịu ảnh hưởng mức độ lấy lòng của người khác đối với hắn. Hắn chỉ cần sự thoải mái, cố gắng để bản thân thả lỏng cùng dễ chịu.

Nhưng trong tủ vẫn còn treo một bộ đồ tây đặt từ trước vừa mới được đưa đến, hắn phải thử quần áo nhiều lần, rồi làm một bảng chi tiết để sửa chữa lại sao cho khi mặc vào sẽ hợp, vì buổi tối hắn cần mặc để tham dự tiệc rượu.

Ngày hôm nay là sinh nhật của Kiều Triệt, Kiều Triệt không thích những nơi trang trọng lại có người ăn mặc quá tùy tiện.

Kiều Triệt là em trai cùng cha khác mẹ với hắn, lớn lên cùng hắn nhưng không hề giống nhau, cũng như trong những câu chuyện thần thoại buồn kể về chàng hoàng tử tuấn mỹ lại có cảnh đời cô tịch vậy, lúc không mở miệng, toàn thân trên dưới đều là một loại mỹ cảm lãnh đạm ngạo mạn.

Lúc hắn mười tám tuổi gặp qua Kiều Triệt, tại trong thư phòng của cha, người nọ nhìn lại chỉ là ánh mắt lạnh nhạt, hắn liền như ở giữa ma chú, không thể nào quên đi.

Nhưng mặc dù hắn giàu có, vẻ ngoài cũng có thể nói là thượng thừa, Kiều Triệt lại chỉ coi sự tồn tại của hắn như con cóc giống nhau.

Vì thế về sau bất kể có bao nhiêu nam hài khuôn mặt xinh đẹp, thế nào dâm mỹ phóng dăng: Trong lòng thủy chung chỉ có một bóng hình.

“Tứ gia, Đoạn Hành tới.”

“Ân.”

Kiều Tứ như cũ nhắm mắt tại trong nước ấm đầy bọt, trong xoang mũi tràn đầy mùi vị thuốc Đông y hỗn tạp, tắm được cũng là thói quen hiện nay của hắn. Tại trước khi trời tối, hắn có thời gian là nửa buổi chiều nhượng chính mình khí huyết thông thuận, khơi thông kinh lạc (mạch máu).

Tiếng bước chân đã đi xa lại tiến vào, bước chân đi tới là của một thanh niên, dè dặt lại buông nhẹ.

“Tứ gia.”

Kiều Tứ mở mắt ra, một người dáng vẻ phong trần có phần mệt mỏi đang đứng bên cạnh bể tắm, thân hình rất cao, bờ vai rộng, mi dài tà phi, khóe mắt hơi xếch, mũi thẳng môi bạc, hoàn toàn là tác phong cùng vị đạo của nam tử trưởng thành, khiến hắn nhìn vào không có nhiều hứng thú.

Từ nơi xa xôi đem Đoạn Hành gọi về, là bởi vì Kiều Triệt tỏ ý yêu thích điện ảnh, đặc biệt khen ngợi nam diễn viên hành động Đoạn Hành.

Nghề nghiệp của Đoạn Hành là diễn viên điện ảnh, nổi tiếng tới mức có thể nói là một siêu sao thiên vương. Kiều Tứ năm đó để cậu-một hài tử mà mình đang sủng ái cùng đi thử kính, không nghĩ tới cậu ta lại được đạo diễn khen ngợi, sau này lại được thưởng thức bình phẩm, lần đầu tiên diễn xuất đã được giải thưởng diễn viên phụ xuất sắc nhất, từ đó phẩm giá trải dài, không ngừng nâng cao địa vị, tư thái không thể đỡ.

Nhưng dù có là đại minh tinh, ở trước mặt hắn, cũng chẳng là gì, như cũ chỉ là một hài tử lễ độ cung kính đối với hắn như trước đây, đôi cánh vẫn là còn non nớt. Những người là thuộc hạ bên cạnh hắn, thành đạt cũng không ít, Đoạn Hành chỉ là một trong những người xuất sắc mà thôi.

“Buổi tối có tiệc sinh nhật của Kiều Triệt, cậu chuẩn bị cho tốt.”

Nam nhân hơi lộ vẻ khó xử: “Tôi buổi tối đã bố trí, vé máy bay đều đã...”

Kiều Tứ chỉ nói một câu: “cậu xem rồi làm.”

Sinh nhật của Kiều Triệt, y thích gì đều phải cho y. Ai không nể mặt Kiều Triệt, chính là không nể mặt hắn.

“Vâng, Tứ gia.”

Đoạn Hành mặc dù rất có thiên phú, nhưng thành công hiện tại đều không phải người nào đơn thương tứ mã là có thể đạt được. Bởi đều phải nhờ tới chỗ dựa vững chắc cùng tài lực không thể thiếu được của Tứ gia. Đoạn Hành đương nhiên hiểu rõ, cũng không dám làm lớn chuyện khiến Tứ gia “mất hứng”.

Sau khi đáp ứng Đoạn Hành cũng không có lập tức rời đi, dường như đang do dự gì đó.

Kiều Tứ trợn mắt nhìn: “cậu không phải đang vội sao?”

“Chiều nay mới đi.”

“Vậy cậu cũng tới ngâm nước cùng đi.”

Dược liệu hảo hạng được cho thêm vào trong nước, Đoạn Hành một mạch tới đây cũng cần phải nghỉ ngơi, điều này coi như là phần thưởng cho cậu ta.

Đoạn Hành đáp ứng một tiếng, rồi đi tắm trước. Kiêu Tứ nhắm mắt dưỡng thần, qua một hồi liền nghe thấy tiếng giẫm vào nước rất nhỏ, mặt nước cũng khẽ gợn theo.

“Tứ gia.”

Khi mở mắt, đã đối diện với ánh mắt của Đoạn Hành, Kiêu Tứ “Ân?” một tiếng.

“Ngài có đúng hay không muốn...”

Kiều Tứ ngẫm hiểu ý, khóe miệng dẫn ra một nụ cười: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Hắn đối với Đoạn Hành không có tính thú, trừ khi thân thể kia mềm mại một chút, nhỏ nhắn một chút.

Hắn bây giờ cũng xem như là sủng ái Đoạn Hành, bởi vì đây là một nhân tài. Đoạn Hành khá thông minh, cũng rất chăm chỉ, lúc còn nhỏ thì ít lời, mà làm nhiều, ít nói chuyện, lại hay làm việc vặt. Là một người đầu óc luôn tỉnh táo, có mục đích rõ ràng, có thể khống chế tính khí, giỏi chế tạo cùng nắm bắt cơ hội, có tài năng hơn so với những người bình thường khác.

Tuy rằng hắn thấy hài tử này cơ thể không hấp dẫn, nhưng dù sao cũng vẫn là có tiền đồ.

Trước khi Đoạn Hành có cơ hội bước vào giới nghệ thuật, Kiêu Tứ nguyên là dự định bồi dưỡng thiếu niên này thành trợ thủ đắc lực của mình.

Nhưng hắn từ trước tới giờ cũng chưa từng đối với Đoạn Hành có dục vọng gì, thậm chí lúc Đoạn Hành ở độ tuổi xinh đẹp nhất hắn cũng không có nhiều hứng thú mà đi quan hệ.

Hắn thích thiếu niên mắt to tròn như mắt nai con, lông mi tuyệt đẹp giống như cánh bướm, mà Đoạn Hành lại hoàn toàn là mắt một mí, khóe mắt hơi xếch, quả thực cũng không thể nói là cặp mắt đó không đẹp, nhưng dù sao cũng vẫn không phải loại hắn thích.

Hắn thích hài tử có thân hình cao đến một trăm bảy mươi năm cm trở xuống, nhất định phải là thiếu niên có cơ thể mềm dẻo. Mà Đoạn Hành lại rất nhanh lớn lên vượt qua tiêu chuẩn này, hơn nữa lại nhanh chóng cách tiêu chuẩn này càng lúc càng xa, khiến hắn càng thêm thất vọng.

Có rất nhiều nam hài khuôn mặt xinh đẹp phù hợp với sở thích của hắn, hắn cho tới bây giờ cũng không thiếu, nên tự nhiên sẽ không quá quan tâm tới một người mà chính mình không có ham muốn.

Vừa cho người gia tăng nước ấm vừa ngủ yên bên trong, lại nghe rõ tiếng hít thở của Đoạn Hành, dần dần cũng tỉnh táo lại, một chút cũng không có buồn ngủ. Ngâm nước cũng đã lâu, Kiêu Tứ đứng dậy, bước ra khỏi bể tắm.

Nam Nhân đối diện cũng đứng dậy theo: “Tứ gia, để tôi giúp.”

Đoạn Hành lấy khăn tắm lau khô cho hắn, hầu hạ hắn mặc quần áo sạch sẽ vào người.

Với địa vị của Đoạn Hành thì đã không cần làm những việc này, nhưng để lấy lòng thì cũng sẽ không chút ngại ngần mà làm.

Đoạn Hành là người thông minh. Trong một thời gian đã nhanh chóng đạt được nhiều thành công, khi muốn lấy lòng người trước mặt đều phải tùy thời tùy nơi đặt hạ thân xuống. Kiều Tứ thầm nghĩ, hài tử này có thể thăng quan tiến chức nhanh cũng không phải không có đạo lý.

Kiều Tứ nhượng cậu ta hầu hạ mặc vào dục bào*, trở về phòng, hơi thở đã có chút bất ổn.

Tắm được giúp tinh thần hưng phấn, có lẽ đã khiến tinh thần hưng phấn quá mức, toàn thân được người khác xoa nắn vuốt ve, tuy rằng đã cách một lớp khăn, nhưng vẫn khó mà kìm nén cảm giác.

Kiều Tứ cũng không phải là người thích kìm nén bản thân, Đoạn Hành đứng ngay trước mặt hắn, cúi đầu nhìn hắn, cặp mắt đen như nước sơn, dù sao cũng anh tuấn đẹp trai, cũng thích hợp để chọn.

Kiều Tứ hướng cậu tỏ ý, ra lệnh: “Dùng miệng đi.”

Đoạn Hành thậm chí là nửa phần do dự cũng không có, không nói hai lời liền quỳ xuống, cưỡi dục bào* của hắn ra, đỡ lấy mông của hắn, đem khuôn mặt tới gần.

Vì chưa bao giờ thử qua, nên cũng không biết nam nhân này công phu dùng miệng lại tuyệt vời như vậy, giống như có thể đoạt đi hồn phách của người khác vậy. Kiều Tứ chân dần dần nhuyễn xuống dựng lên không được, Đoạn Hành cũng tận lực hầu hạ, một tay ôm lấy hắn, khiến hắn ngã tại trên giường.

Kiều Tứ đối với loại hầu hạ nhiệt tình này cũng không hề xa lạ, mặc sức hưởng thụ, thở hổn hển đưa tay nắm lấy mái tóc đen phía dưới, chà xát xung quanh.

Miệng của nam nhân nhiệt tình mà khéo léo, quả thực khiến hắn cả người khoan khoái, mặc dù có chút cường thế quá mức, thà nói là được làm đến thỏa mãn, còn hơn nói là dục vọng của hắn bị chi phối.

Một lúc sau hắn đạt tới cao trào, nam nhân cũng không dừng lại, như cũ nâng hai chân hắn lên, trước sau đều hôn môi đến ẩm ướt, rồi lại cắn vào một bên đùi của hắn.

Kiều Tứ dần dần cảm thấy có chút khác thường, đè lại đầu của cậu, ngồi dậy nói: “Được rồi.”

Đoạn Hành cũng lập tức dừng lại, dời môi, điều chỉnh lại hô hấp, gương mặt đối diện với hắn.

Kiều Tứ nhìn cậu đôi môi đã đỏ bừng, ánh mắt mang theo ý tứ ẩm ướt, đuôi lông mày đến khóe mắt đều là tình sắc, có một loại hương vị khác biệt với ngày thường, vô cùng gợi cảm, trái lại cũng hơi có chút động tâm, trong nháy mắt liền thay đổi chủ ý.

“Nằm xuống đi.”

Đoạn Hành theo lời nằm lên trên giường lớn, thậm chí còn chủ động cởi áo khoát của mình.

Kiều Tứ có chút bất ngờ khi thấy cậu tình nguyện bị sử dụng. Nằm ở phía trên cậu, nhìn thật kỹ khuôn mặt cùng thân thể của cậu, đối với bờ vai vượt quá tiêu chuẩn sở thích của mình, trong lòng cũng hơi hơi mất hứng, may là eo nhỏ chân dài rất hoàn mỹ, đủ để khiến kẻ khác thêm nhỏ dãi.

Kiều Tứ cúi đầu, tại đầu vú màu sắc tươi đẹp cắn xuống một ngụm, lập tức đạt được tiếng thở dốc khó khăn đang đè xuống.

Nam nhân thân thể không mảnh mai nhưng lại nhạy cảm như vậy, cũng khiến Kiều Tứ bất ngờ, với kinh nghiệm của hắn, người này không biết chừng sẽ trở thành báu vật hiếm có.

Mang theo suy nghĩ tốt đẹp, Kiều Tứ mạnh mẽ ngồi ở trên eo, cúi người muốn bắt đầu thưởng thức. Nam nhân cũng ngoan ngoãn phục vụ, cơ thể hơi hơi cong lên, đưa tay đỡ lấy hông của hắn.

Thân thể giao hợp ma sát nhiều lần, hứng phấn dễ dàng dâng lên, cảm giác đến một cách nhanh chóng. Ngay từ đầu Kiều Tứ cũng không có ý định hôn môi, nhưng đường nét cùng màu sắc của đôi môi này lại tuyệt mỹ, do hơi thở gấp gáp mà khe nhếch lên cực kỳ gợi cảm, liền cúi đầu.

Môi mới tới gần, giống như gặp phải lực hút cực đại, “Ba” một tiếng, đã cắn lấy, dính chặt đến mức rời cũng không rời ra.

Đối tượng hoan ái tích cực chủ động, Kiều Tứ cũng có trải qua không ít, nhưng Đoạn Hành lại không giống. Người khác chủ động là xuất phát từ tư thái mê hoặc, mà cậu ta lại giống như đang trong cơn đói khát vậy.

Đôi môi mềm mại mà mạnh mẽ dấy lên xúc cảm mới mẻ, kỹ thuật hôn của Đoạn Hành không làm hấn thắt vọng, thậm chí còn vượt qua khỏi mong đợi, Kiều Tứ ngay cả khí lực dẫn dắt cũng không cần dùng đến, chỉ cần lo hưởng thụ.

Động tác khá nhiệt tình, chiếc giường kê đúng đưa, nụ hôn nhẹ nhàng lại càng đan quyện với xúc cảm mạnh mẽ khi giao hoan, liên tục rên rỉ, cao trào luân phiên. Kiều Tứ thở hổn hển đưa tay tìm đến vật giữa hai chân của nam nhân.

Nơi đó đã nóng rực mà gắng gượng dựng thẳng, mức độ cũng xem như là đủ, hấn hài lòng với phản ứng nhiệt tình như vậy mà lại không chút nào gây ảnh hưởng tới hấn, cho dù khuôn mặt đều không phải loại hấn thích, nhưng biểu hiện cũng hoàn toàn có thể đánh giá cao.

Hạ thân của hai người đều đã ướt át cùng dây dưa lấy nhau, coi như là đạn đã lên nòng. Kiều Tứ thưởng thức hạ thân giống như vuốt ve ngực của nam nhân, đường cong duyên dáng nơi eo, ngón tay treu đùa khiến vị trí kia lại một trận ngẩng cao, rồi lại vòng ra đằng sau tìm kiếm bí huyết, Đoạn Hành cũng hăng hái đáp lại bằng sự âu yếm gấp bội, bàn tay to đồng thời nâng mông của hấn lên.

“Tứ gia.”

Tiếng đập cửa lúc này làm phá tan cảnh sắc, nhưng phá không được, vì đầu lưỡi của Đoạn Hành linh hoạt như xà rắn giống nhau, lại có lực.

“Quả mừng cho Ngũ gia vừa mới được đưa tới, ngài có muốn đi xem không?”

Ngũ gia chính là Kiều Triệt. Kiều Tứ đã đặc biệt đặt một đôi chạm ngọc, tảng đá phải mất rất nhiều công sức mới đưa đến được, ngay cả lão Jiang Yu có tay nghề tinh xảo cũng phải khắc cho tới hôm nay mới hoàn thành xong.

Đoạn Hành như cũ đôi mắt phỉm hoa đào, bánh mì ửng đỏ (có lẽ là ám chỉ đôi má????) , tay vẫn đặt tại trên lưng hấn. Bên trong một mảnh sắc xuân nhộn nhạo, Kiều Tứ không nói hai lời liền ngừng lại, xoay người dời giường.

Đoạn Hành cũng không kháng nghị, chỉ biết điều đứng dậy theo, lấy ý phục thay cho hấn, mặc vào từng cái một, cài cúc áo thật tốt, rồi quỳ xuống sửa lại bít tất với ống quần của hấn.

“Cậu cũng đi cùng, thay lại quần áo đi.”

“Vâng, Tứ gia.”

Kiều Tứ nhẹ nhàng vỗ đỉnh đầu của cậu. Đoạn Hành lại có bản lĩnh khiến người khác khoái hoạt, quả thực là số một.

Người có học tới tiệc rượu cũng không ít, cả sảnh đường chứa đầy khách khứa, Kiều Triệt đứng ở trong đám người đó, cái gì cũng không làm, dù vậy vẫn nổi bật hơn hấn so với những người khác, không cần nhắc nhở bất luận cái gì, mỗi người đều biết rõ y là nhân vật chính.

Kiều Tứ nhìn thấy tâm trí đã có chút bị mê hoặc, hấn thực sự cảm thấy hấn không hề thiên vị, bởi trong tim hấn nói, hấn có nhìn khắp xung quanh, cũng sẽ tìm không thấy người xuất chúng hơn Kiều Triệt.

Kiều Triệt như là cũng phát hiện ra sự tồn tại của hấn, bắt đầu liên tiếp hướng ánh mắt đến chỗ hấn. Hoàn toàn không còn quá giống sự ngạo mạn từ trước đến nay, trong ánh mắt đã có ít nhiều chút quan tâm, thậm chí còn hướng hấn hơi gật đầu một cái.

Kiều Tứ không biết hành động đấy không phải là dành cho việc đã chạm ngọc, hấn tặng cho Kiều Triệt rất nhiều thứ, có thể khiến cho Kiều Triệt thích, e rằng đó là điều đầu tiên.

Kiều Triệt chậm rãi đi qua từng nhóm khách khứa đang nói chuyện với nhau, hình như đang đi đến gần hấn. Kiều Tứ trong lòng căng thẳng, nhìn thẳng vào khuôn mặt như băng tuyết kia, hô hấp đã có chút không thông thuận.

Rốt cuộc thì đã rất lâu rồi Kiều Triệt không còn đem đôi mắt nhìn vào hấn, bị con người đen như mực nhìn thẳng vào sẽ có tư vị gì, hấn chỉ là ngỗ, đó sẽ là một loại cảm giác lơ lửng kì lạ như hút phải mê hồn dược.

Kiều Triệt cuối cùng cũng thực sự đi tới trước mặt hắn, nhưng bước hơn một bước, đôi môi lay động.

“Đoạn Hành?”

Kiều Tứ không khỏi quay đầu nhìn lại nam nhân đi theo ở phía sau hắn, Kiều Triệt nhìn thẳng vào người kia, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng lại hiện lên một nụ cười, bàn tay đưa ra.

“Thật vui là cậu đã đến rồi.”

Đoạn Hành cũng vội vàng cầm lấy bàn tay thon dài kia, hai người đối diện với nhau, trông hết như hai thiên nhân vậy, thời gian bắt tay cũng lâu hơn nhiều.

“Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Đâu có. Phải là ngài mới đúng.”

Kiều Tứ cảm thấy bầu không khí trong nháy mắt như có tiếng sét xẹt qua, hắn đối với thứ vô hình này rất nhạy cảm, nhưng nó đều không phải là thứ hắn có thể kiểm soát. Tất cả mọi thứ của Kiều Triệt đều ở ngoài sự kiểm soát của hắn.

Người nợ thậm chí còn không để ý đến việc hắn đã đem Đoạn Hành tới, ngay cả nửa lời cảm ơn cũng không cho hắn, hắn chỉ có thể trở thành tấm phông màn đứng bên ngoài cuộc nói chuyện của hai người này.

Kiều Tứ âm trầm, nhưng hắn không động đến một ngón tay của Kiều Triệt, hắn dù có một trăm loại thủ đoạn, cũng là không thể dùng tại trên người Kiều Triệt, hắn không nỡ.

Hắn chưa từng nghiêm túc quan sát qua Đoạn Hành, hắn biết Đoạn Hành so với hắn còn trẻ, rắn rỏi kiên cường, khôi ngô tuấn tú. Nhưng vẫn không xứng làm đối thủ của hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn hướng mắt nhìn vào Đoạn Hành.

Hài tử này không biết từ lúc nào, lớn lên so với hắn đã cao hơn rất nhiều, vẻ mặt diện mạo đều là còn trẻ, rồi lại như có chút bất đồng.

Tiệc rượu cuối cùng cũng dần vãn người, Đoạn Hành vẫn an phận đi theo bên cạnh hắn, Kiều Tứ giống như lơ đãng hỏi cậu: “Cậu thấy Kiều Triệt thế nào?”

Đoạn Hành nhìn hắn một cái, cẩn thận mà nói: “Ngũ gia tự nhiên là, nhân trung long phượng.”

“Đúng vậy, tôi thích người hiểu chuyện.” Kiều Tứ cười cười, ngừng lại một lúc, rồi nói: “Bất quá, cậu cũng đã lớn, cái gì cậu có thể động, cái gì không thể động vào, không cần tôi phải dạy cậu.”

Đoạn Hành hơi biến sắc, nhưng vẫn cười: “Tứ gia nhắc nhở chính là...”

Vì trong giọng điệu kia hoàn toàn không phải là sự cam lòng, Kiều Tứ ở trên xe ngừng lại một chút: “Cậu hiện tại là có tiền đồ. Nhưng phải nhớ rõ, có thể đem cậu nâng lên rất cao, thì tôi cũng có thể cho cậu rơi xuống thật thảm.”

Đoạn Hành “Vâng” một tiếng, giúp hắn kéo lại cửa xe.

Về đến nhà, tắm rửa qua, thay quần áo cùng một đôi giày mềm mại trắng tinh, Kiều Tứ chọn một tư thế nửa dựa nửa ngồi sao cho thật thoải mái. Đêm nay đứng cả đêm, có hơi cảm thấy mệt.

Hắn không nói lời nào, Đoạn Hành cũng không tự ý mở miệng xin phép trở về, chỉ biết điều mà lẳng lặng chờ hắn sai phái.

“Chân tôi đau.”

Đoạn Hành không cần để hắn nói đến lần thứ hai, liền cởi áo vét ra, vén tay áo sơ mi lên, đem chân hắn đặt vào trong ngực.

Chân của Kiều Tứ là nơi được chăm sóc công phu nhất, so với việc các cô gái chăm sóc cho khuôn mặt của mình còn tỉ mỉ hơn.

Hắn biết chính mình không còn như trước, khi còn trẻ hắn tiêu tiền như nước, nợ nhiều khoản, có tuổi rồi, sẽ phải trả nợ gấp đôi.

Hắn tin đôi chân là trái tim thứ hai, trăm huyết tụ hợp, chăm sóc thật tốt cùng dưỡng sinh sẽ vô cùng có ích. Mỗi ngày đều phải được chuyên gia xoa bóp, tu dưỡng định kỳ, đắp đủ loại dược.

Cho nên chân hắn cùng cơ thể gầy gò yếu ớt của hắn cũng giống nhau: đều có mùi thuốc đông y nhàn nhạt, màu sắc cũng tái nhợt, chỉ có lòng bàn chân và gót chân là hơi lộ ra màu hồng nhạt, ngón chân thon dài, móng được cắt tỉa đẹp, có độ cong hoàn mỹ, không chút nào bị đè ép biến thành vết tích rạn nứt loang lổ, có lẽ là bởi vì từ trước tới nay không hề phải chịu đựng việc đi vào những đôi giày đẹp nhưng không dễ chịu.

Để Đoạn Hành đi đứng hầu hạ hắn, khó tránh khiến nam nhân đang được tán tụng này phải chịu ủy khuất. Mà Kiều Tứ đêm nay cũng đã phải chịu ủy khuất đầy thôi.

Bàn tay xoa bóp trên đùi dụng lực vừa vặn, Kiều Tứ dễ chịu âm thanh buông lỏng, khẽ thở dốc, cơ hồ muốn buồn ngủ.

Dần dần xoa bóp đến lòng bàn chân, chân bị bàn tay ấm áp mạnh mẽ bao vây lấy, vừa đúng mà giữ lại vuốt ve, thủ đoạn tinh vi như vậy nhượng hắn cơ thể từ từ nổi lên nhiệt ý.

Kiều Tứ không khỏi trợn mắt, từ trên cao nhìn xuống nam nhân trước mặt.

Hài tử này đúng là tuần mỹ, hơn hẳn hắn.

Hắn nghĩ Kiều Triệt đối với hắn khinh thường, đối với người này lại gia tăng coi trọng, hận ý ghen ghét trong người lại giống như nhiệt độ tăng lên một tầng. Ngực hình thành một cổ ác ý, ngón chân sờ sảng cọ sát.

Đoạn Hành giương mắt nhìn hắn, Kiều Tứ cũng không để ý tới ánh mắt kia, như cũ đem chân ấn vào trong ngực cậu, ác ý mà chạm vào, hai ngón chân chỉ cách núm vú một lớp áo sơ mi, nghe thấy Đoạn Hành phát ra âm thanh, liền càng lúc càng chậm rãi di chuyển xuống bên dưới một cách xấu xa.

Xúc cảm khi ở trong bờ ngực rắn chắc không hề tệ, dùng chân di chuyển một cách dâm loạn, cảm thấy so với dùng tay cực kỳ khác nhau, có một loại cảm giác tục tĩu vi diệu lại cao cao tại thượng.

“Khí lực của cậu đi đâu rồi?” Kiều Tứ mang theo một loại suy đồi, “Nếu tay đau, thì đi xuống đi.”

Đoạn Hành không lên tiếng, động tác dừng lại rồi ngón tay lại lần nữa gia tăng khí lực, chỉ là con mắt vẫn nhìn hắn.

Bị đôi mắt đen nhánh kia nhìn, hắn liền càng tệ hại hơn mà suông sã dâng lên, chân phía dưới liền hướng lên trên dò xét tiến vào trong áo sơ mi, cảm nhận được chỗ đó kéo căng, cơ bụng chặt chẽ, một bên thất lưng, rồi sau đó đơn giản dò xét vào trong quần.

Đoạn Hành sắc mặt ửng đỏ, hạ mắt, vẫn im lặng, không biết là bởi vì phải chịu nhục hay là vì cái gì khác.

Kiều Tứ đem chân dừng ở vị trí kia, ma sát lên thứ chỉ cách một lớp vải mỏng, cảm giác được nam nhân đang căng cứng cùng run rẩy.

Hắn không phải muốn khiến cậu ta bị ô nhục, hắn chỉ là muốn nhắc nhở cậu, cậu là do hắn bồi dưỡng, chỉ là dòng nước dưới chân hắn, đừng có làm phản.

Mồ hôi trên trán nam nhân đã nhỏ giọt rơi xuống, Kiều Tứ cuối cùng dùng ngón chân không nặng không nhẹ mà kẹp cậu.

Đoạn Hành tay bỗng nhiên dừng lại, nhưng không có thốt ra âm thanh nào, chỉ là gân xanh trên trán đều đã nổi lên, giống như không thể chịu đựng được nữa.

Kiều Tứ nhìn bóng mờ không rõ buông xuống trên mặt cậu, vẫn như cũ mang theo tí chút trẻ con, đường cong trên trán bị kéo căng. Đột nhiên lại cảm thấy, làm thế này để làm gì chứ.

Có nói thế nào, thì Đoạn Hành đối với hắn cũng có ít nhiều biết điều cùng thân thiết, từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh hắn, mọi việc đều làm theo ý hắn, chưa từng làm qua chuyện gì ngô nghếch.

Dù cho có nhiều người khiến hắn vui vẻ, thì có thể làm đến như Đoạn Hành cũng đã là không dễ dàng.

Đoạn Hành cũng coi như là thứ hiếm có, lại không hề làm sai chuyện gì, hắn vì cái gì lại làm nhục cậu.

Kiều Tứ đem chân thu hồi về, giẫm lên trên tấm đệm mềm: “Cậu đứng lên.”

Nam nhân giống như còn đang do dự, cũng không có động tác gì.

“xuống nghỉ ngơi đi. Ta muốn ngủ.”

Một câu này chẳng khác nào đơn đặc xá.

Kiều Tứ nhắm mắt dưỡng thần, để đỡ phải khiến cậu xấu hổ. Nghe thấy cậu thở dài một hơi, sau đó là tiếng động đứng dậy, cho dù âm thanh đóng cửa rồi đi rất nhỏ, cũng nghe ra sự vội vã trong đó.

Còn lại Kiều Tứ một người nằm ở trên ghế mềm, chốc lát đã buồn ngủ, trong không gian vắng vẻ lại một mình nghĩ lại chút chuyện trong quá khứ.

Lúc Đoạn Hành còn chưa có cao lớn, cũng chưa từng bị hấn làm chuyện dâm loạn, chịu xấu hổ qua. Mà lúc trước hấn với Kiều Triệt, cũng không có như thế.

Khi còn trẻ, bọn hấn ngực cũng từng đập loạn nhịp, chỉ cần là một ánh mắt trong lòng liền nhũn ra, một nụ cười liền choáng váng đầu. Hấn thậm chí còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên hôn môi, tuy rằng chỉ có ba giây đồng hồ.

Bắt đầu từ lúc nào đã biến chất như vậy chứ.

Lúc hấn phát hiện Kiều Triệt ngằm thâm tóm quyền lực của hấn, hấn đã muốn một là giết hết chúng, hoặc là...

Mạnh mẽ xâm phạm Kiều Triệt?

Thế giới này chính là một chiến trường, kẻ khác thân thiết với hấn đều là có mục đích. Đây là một bài học, hấn đến lúc đó cuối cùng cũng có thể hiểu, không thừa nhận cũng không được.

Quả thật tự bản thân hấn mà nói, thần kinh của người có tài sẽ dài đến thành hình dạng gì nếu thành thật say mê hấn? Loại người đấy sao có thể chứ?

Nếu hấn là loại người như vậy, thì hấn sẽ làm chuyện mà một người nên làm, lấy lại những gì hấn đã bị lừa trong một thời gian quá lâu. Sau đó hấn sẽ cưỡng bạo Kiều Triệt, cứ như vậy...

Kiều Triệt và hấn, đến tốt cùng là ai nhục nhã nhiều hơn ai? Ai có lỗi với ai? Thật không thể nói rõ được. Chỉ là đã nhiều năm rồi, hấn đã tha thứ việc Kiều Triệt lợi dụng hấn, Kiều Triệt lại vẫn không thể quên chuyện hấn đã vũ nhục y.

Dù sao y với hấn, dùng tình cảm là không giống nhau.

Cửa sổ không đóng lại, Kiều Tứ cũng chẳng muốn đứng dậy, ngay trong cái lạnh của gió đêm, có một người đã ngủ.

Ngày thứ hai Kiều Tứ phái người đi mua quà, đến sân bay đưa cho Đoạn Hành. Đó là một chiếc đồng hồ, được nạm kim cương, coi như là an ủi cậu ta đêm trước đã phải chịu ủy khuất.

Quả nhiên Đoạn Hành vừa nhận lấy đã đeo lên, tại các hoạt động có liên quan đến phim mới, Đoạn Hành thường giơ tay lên, các nhà báo không chỉ chụp ảnh cậu mà chiếc đồng hồ cậu đeo cũng nổi tiếng theo, quả thực luôn luôn đeo không rời thân.

Vật như vậy, ai lại không thích chứ? Mà người có thể tùy ý tặng đồ vật này, cho dù đó là Kiều Tứ, cũng vẫn có nhiều người đối với cậu nhu tình như nước, phụ họa hòa theo.

Quyền thế là thứ mê người của hấn, cũng là thứ duy nhất mê người. Tựa như mỹ nhân hé ra phần trang điểm đậm trên khuôn mặt vậy.

Phòng bán vé xem phim Đoạn Hành mới diễn cực nóng, liên tục ngồi ở vị trí đầu bảng, xem chừng còn có thể tiếp tục đi lên, càng lúc càng đoạt được nhiều giải thưởng danh giá. Tuy rằng Kiều Tứ trước giờ không biết diễn là cái gì, bất quá công ty điện ảnh là do hấn mở.

Chi phí đầu tư cho phim không cao, lợi nhuận lại nhiều.

Các phòng bán vé đều đặt đến con số kỉ lục, lại mở tiệc chúc mừng. Người có công nhiều nhất, nên là Đoạn Hành.

Mấy năm nay các tác phẩm có cậu diễn đều đạt được thành tựu, công ty của Kiều Tứ lúc đầu mở ra không phải để kiếm tiền, nhưng cũng bởi vì cậu ta mà phát lên như điều gặp gió.

Sinh thủy khởi.

Đoạn Hành không chỉ có uy tín, cậu ta còn có diễn xuất tốt, đôi mắt tinh tường, chỉ cần cậu ta đồng ý nhận kịch bản nào, đầu tư vào đó sẽ không sai lầm, khiến cho người ta bớt lo cùng yên tâm, không khen cậu ta thì còn khen ai chứ?

Kiều Tứ tâm tình rất tốt, rượu trên bàn uống có chút nhiều, Đoạn Hành ngồi bên người hắn, hắn liền đưa tay vuốt ve khuôn mặt kia: “Muốn thưởng cái gì, cậu nói đi.”

Hắn trước giờ ra tay đều rất rộng rãi, đều là tùy người ta mở miệng, khu nhà cao cấp, xe đẹp, châu báu, mỹ nữ, muốn gì hắn đều sẽ hào phóng mà đồng ý.

Đoạn Hành chính là có chút ngại ngùng, nở nụ cười, cũng không có nói gì.

Kiều Tứ nhớ Đoạn Hành có lẽ đã hai mươi ba, hai tư tuổi, vẫn là ở độ tuổi ở giữa đàn ông và con trai, trên người có nét trưởng thành lẫn chút trẻ con. Bảo cậu ta đã có kinh nghiệm từng trải, rồi lại có chút ngây ngô, nói cậu ta ngây thơ, thì tuyệt đối là điều không thể, cậu ta trong công việc tính toán so với người khác đều thâm sâu hơn nhiều.

.....

Chú thích:

— Dục bào : áo tắm

2. Chương 2

Kiều Tứ thực sự đã uống say, ở trên xe liền nằm xuống, Đoạn Hành dùng chân cho hắn gói đầu lên, bảo đảm hắn an ổn thoải mái, về đến nhà cũng một mạch dìu vào cửa rồi lên lầu. Kiều Tứ thả lỏng người, Đoạn Hành làm người luôn luôn chu đáo thỏa đáng, có Đoạn Hành giúp đỡ, hắn cũng không phải bận tâm, thậm chí không cần quan tâm đến trọng lượng cơ thể của mình.

Vì không nghĩ tới sẽ say rượu, hắn tắm gội xong thì tiến vào bồn tắm lớn, Đoạn Hành ở bên cạnh tùy thời chờ sai bảo, giúp hắn xoa bóp vai, Kiều Tứ dưới sự hầu hạ của nam nhân, thư thái ung dung ngâm mình trong nước.

Chờ Đoạn Hành giúp mặc quần áo tắm vào, thì nằm trên giường, trong phòng cũng đặt loại huân hương mà hắn thích, giờ cũng là lúc bảo Đoạn Hành trở về.

Nhưng trước khi bị hơi nóng quần lấy, đột nhiên lại nổi lên tính thú. Đoạn Hành lại vừa mới sửa lại chăn cho hắn, còn không có đứng thẳng dậy.

Khoảng cách rất gần, vị đạo trên người này cũng làm cho Kiều Tứ cảm thấy dễ chịu, thậm chí có phần mê người.

Kiều Tứ “Ân” một tiếng, cũng lười nhác mở miệng, chỉ chọn một tư thế nằm sao cho thoải mái nhất, nửa khép mắt đem dây lưng áo tắm cởi ra, sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo của Đoạn Hành, hơi kéo cậu xuống.

Đoạn Hành luôn là người thông minh hiểu ý, lúc này cũng tự nhiên hiểu rõ, lập tức cúi người xuống, đưa đầu vào trong cặp chân kia, nâng mông của hắn lên, một phen hôn môi liếm láp đầy khiêu khích, sau đó ngậm lấy của hắn.

Kiều Tứ được làm cho đến cực thoải mái, kỹ xảo dùng miệng tuyệt vời khiến hắn không ngừng thở dốc, rên rỉ, vừa tiếp nhận vừa phối hợp mà hơi hơi vận vẹo. Lúc khoái cảm mãnh liệt trào đến, không khỏi tùy ý khoát chân lên vai Đoạn Hành, tại trên giường ngửa mặt, khiến nam nhân càng thêm nóng bỏng mà ra sức hầu hạ.

Được khoang miệng ấm áp kia bao quanh, không bao lâu sau liền đạt đến cao trào, Kiêu Tứ rất nhanh liền phóng ra, cảm giác mệt mỏi, ý thức rã rời, tựa như ngủ nhưng không phải ngủ mà dần mệt nhoài.

Đoạn Hành vẫn chưa đứng dậy, còn đang ở giữa hai chân hắn kiên trì mà nhiệt tình hôn môi, ngón tay tại nơi mẫn cảm nhất xoa nắn.

Kiều Tứ trong lúc nửa mơ nửa tỉnh muốn bảo cậu có thể trở về nghỉ ngơi, nhưng cảm giác được môn trốn vuốt ve duy trì liên tục không hề dừng lại, khiến cho thoải mái mà bắt đầu rên rỉ, bất giác đem chân nới rộng ra, bị trêu đùa đến phiêu phiêu dục tiên.

Sau đó Kiêu Tứ gặp một giấc mộng, mơ thấy Đoạn Hành ở trước mặt hắn cởi quần áo, cùng quần lót, thanh niên lỏa thể ở trong mộng thoát nhìn đường nét rất đẹp, diện mạo của thử ở giữa hai chân kia càng làm cho người ta tin tưởng đây là nằm mơ. Rồi sau đó Đoạn Hành cũng ở trên giường, ngồi xổm tại trong hai chân hắn, kéo nhắc hông của hắn lên.

Kiều Tứ mơ thấy chính mình bị thứ thô ngạnh nóng bỏng kia chọc vào, đó là một loại cảnh sắc kỳ dị, cảm giác co rút lại rất kinh người, thanh niên khí lực rất lớn, dễ dàng đem hắn ôm lấy, nâng hông của hắn mà thẳng tiến. Mỗi một lần cắm xuống đều rất rõ ràng, cảm giác được luật di chuyển tại trong chỗ sâu kia, thứ xâm phạm trong cơ thể hắn đang không ngừng nồng nhiệt mà va chạm hắn.

Cảnh trong mơ càng ngày càng khuếch trương, chân của hắn bị nhắc lên, thanh niên thay đổi tư thế nhập vào càng sâu, hai người giống như mãnh thú khi giao hợp, điên cuồng khoái cảm đến không tưởng.

Đây là một giấc ảo mộng nhục dục hoang đường đến vô tận, thanh niên một lần một lần tiến nhập vào hắn, đem chân hắn mở ra thật lớn, cũng xuyên vào rất sâu, nắm lấy hông của hắn, mặc ý dâm dục, dưới thân đều đã một bãi ẩm ướt.

Hắn sau đó còn ngồi ở trên hông người thanh niên, gấp rút mà hoan ái, bị chơi đùa đến mức chịu không nổi. Mà ở trong mộng hắn nói “Không được”, thanh niên cũng không nghe theo, chỉ gần như suông sã mà gia tăng mức độ hoạt động.

Lúc Kiêu Tứ tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu như muốn vỡ ra, giường rõ ràng là mềm mại, thất lưng nhưng lại đau đến không thể chịu nổi, toàn thân nặng nề, giữa hông càng cảm thấy đau đớn không thông thuận đến xa lạ.

Vài tia sáng xuyên thấu qua tấm rèm cửa sổ nhượng hắn ý thức được giờ đã là buổi chiều, nhắm mắt lại nhìn, trong tầm mắt vẫn còn mơ hồ, trước ngực có thứ gì đó màu đen, chạm vào trên da khiến có chút ngứa.

Kiều Tứ trong nháy mắt hoàn toàn tỉnh táo lại. Hai chân của mình vẫn đang mở lớn, một nam nhân nằm úp sấp ở bên cạnh, một chân còn đặt ở giữa hai chân hắn, vùi đầu tại trước ngực hắn.

Đó là một khuôn mặt còn trẻ đang ngủ rất rất quen thuộc.

Kiều Tứ sau vài giây tiêu hóa hết sự thật này, sắc mặt trắng bệch mà nhú mào, đẩy ra nam nhân đang ngủ say, đứng dậy mặc quần áo, nghỉ ngơi một lúc, rồi đứng ở trước giường, cúi đầu trầm giọng nói: “Đoạn Hành.”

Nam nhân lưng vẫn xích lõa nằm sấp trên tấm đệm mềm lộn xộn, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Kiều Tứ vung tay lên, chẳng nói câu nào, “Ba” một tiếng cho cậu một cái bạt tai.

Một cái tát không chút lưu tình này đem nam nhân hoàn toàn tỉnh lại, cũng đập vỡ luôn giấc mộng. Mái tóc vẫn còn rối bời, nét buồn ngủ trên mặt chưa hoàn toàn tan biến, chỉ mở to hai mắt nhìn hắn, giống như một chú chó bị chủ nhà đánh.

“Đem quần áo mặc vào.”

Nam nhân rất nhanh phản ứng lại, không nhiều lời, lập tức ngồi dậy, nhanh chóng làm việc mà hắn bảo.

Kiều Tứ nhìn cậu đem quần mặc vào, sau đó lạnh lùng mà nói: “Quỳ xuống.”

Đoạn Hành có chút lưỡng lự, thân trên vẫn xích lõa, nhưng cứ quỳ xuống.

Kiều Tứ không phản ứng lại với cậu, để cậu quỳ xuống tự kiểm điểm, còn mình thì ra khỏi phòng.

Trong người khó chịu khiến Kiêu Tứ bực bội, gọi bác sĩ tới kiểm tra và thưởng được cho mình, đảm bảo chắc chắn toàn bộ. Sau đó nửa nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng tâm phúc Kiêu Bác đi chuẩn bị đồ, chính mình chậm rãi nguôi giận.

Chịu thừa thụ một lần, quả thực cũng sẽ không gây tổn hại đến danh dự của hắn. Chỉ có đại minh tinh kia vỗ ngực biểu thị sự mạnh mẽ của mình. Hắn – Kiêu Tứ, cho dù bị Đoạn Hành xuyên vào, thì ai dám không nói trong trận tình ái này hắn là kẻ chủ động sai khiến?

Chỉ là Đoạn Hành có phần quá lão xược.

Cho dù có được sủng ái thế nào, cũng là phải hiểu rõ quy củ.

Khi hầu hạ hắn, chức trách chính là làm hắn thoải mái. Cho dù không thể tránh mà nổi lên phản ứng sinh lý, thì cũng phải biết nhẫn, đây là điều tối thiểu, ngay cả người vừa mới vào làm cũng biết rõ.

Ai bảo cậu ta chẳng phân biệt được đối tượng, không biết nặng nhẹ mà phát tiết đi ra?

Từ lúc nào cậu ta lại có thể bò lên trên đầu hắn?

Đủ lông đủ cánh rồi, thì lại thành con thiêu thân. Muốn cho Đoạn Hành nhớ kỹ lần này thì phải giáo huấn, sau đó cậu ta mới không còn coi trời bằng vung nữa.

Khi Kiêu Tứ trở lại phòng, Đoạn Hành vẫn còn quỳ, cũng không lên tiếng, nhưng giờ lên con mắt nhìn hắn, ánh mắt kia khiến cho Kiêu Tứ rất không vui.

“Cậu biết chính mình sai chưa?”

Nam nhân cư nhiên lại lắc lắc đầu.

Kiều Tứ khuôn mặt trầm xuống, thanh âm cũng dần trở nên nặng nề: “Cậu lá gan cũng lớn.”

“Tứ gia, ngài đã nói tôi có thể chọn phần thưởng.”

Kiều Tứ bất ngờ trước lời biện luận của cậu, giận tím mặt, đúng là bất hảo, cười lạnh nói: “Đây cũng là điều cậu có thể muốn sao?”

Đoạn Hành không nói nữa, nhưng cũng không hề chịu phục, trên mặt còn có chút ý tứ không chịu khuất phục.

Đây cũng là biểu hiện bất tuân hiêm thấy khiến Kiêu Tứ càng ngày càng phát hỏa, đưa tay nhận lấy chiếc roi da mà Kiêu Bác đã chuẩn bị.

“Cũng tốt, cậu đã không hiểu, tôi hôm nay sẽ dạy cậu.”

Đoạn Hành cúi đầu quỳ, Kiêu Tứ tự mình ra sức quất lên tấm lưng kia đến mức hắn lên vết roi, không chút nào nương tay.

Dù sao cũng là thân phận đặc biệt, dùng hình phạt khiến tổn thương gân cốt cũng không tốt, nhưng muốn cậu ta đau đớn, đau đến chịu không nổi, không hiểu thì sẽ hiểu, không nhớ rõ cũng phải nhớ rõ toàn bộ. Người muốn thành tài chính là phải ngoan ngoãn mà học.

Đánh đến khi tay có chút đau, bực bội cũng thoát ra, Kiêu Tứ chậm rãi thở hỗn hển, lại hỏi: “Hiện tại, đã biết sai rồi chứ?”

Đoạn Hành bị quất bằng roi từ đầu đến cuối đều chịu đựng không thốt ra tiếng. Nhưng dưới bầu không khí đây áp lực đến lãnh khốc, cuối cùng cũng mở miệng: “Tứ gia, tôi sai rồi.”

Cậu tuy rằng cao to, dù sao cũng còn trẻ tuổi, trên mặt là che dấu không được, bởi vì bị trừng phạt mà biểu tình nhục nhã bội phần.

Kiều Tứ hơi gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, được vài bước, thì dẫn dò Kiều Bác ở bên cạnh: “Cậu dẫn cậu ta đi gặp bác sĩ. Chờ cậu ta ổn thỏa, thì an bài ít người cho cậu ta. Nam hay nữ đều được.”

Khi trở thành ngôi sao nổi tiếng rồi thì sinh hoạt cá nhân sẽ bị quan tâm quá mức, công việc lại được sắp xếp quá vụn toan, phải kìm nén trong một thời gian dài, khó tránh phải dè nén, mà bọn họ cũng có nhu cầu sinh lý, ham muốn cùng áp lực bị tích lũy trong một thời gian dài nên cũng cần phải được phát tiết.

Hắn dù sao cũng là sủng Đoạn Hành, hơn nữa luôn luôn thưởng phạt phân minh.

Đoạn Hành bây giờ không giống trước đây mà ân cần, nhưng Kiều Tứ vẫn không chấp nhận, bởi Đoạn Hành giờ là người được nuông chiều tán tụng, khó tránh khỏi có phần kiêu ngạo, phải chịu đựng hình phạt khi làm sai sẽ cảm thấy mất mặt, tự nhiên là khó chịu.

Qua vài ngày, cảm thấy đã bình thường trở lại, Kiều Tứ phái người đi đem Đoạn Hành tới. Người được phái đi nhưng lại tay không trở về, thông báo: “Ngũ gia mời Đoạn gia đi chơi bóng.”

Kiều Tứ nhăn mặt nhíu mày, ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần một lúc, rồi nói: “Chuẩn bị xe.”

.....
Kiều Tứ tự mình đến nơi đánh golf. Còn đang ngồi trên xe, xa xa liền trông thấy Kiều Triệt một thân đẹp đẽ, tư thế phiêu phiêu.

Gậy golf bỗng chốc vung lên lẳng không.

Đoạn Hành đứng ngay bên cạnh Kiều Triệt, hai người không biết là đang cười nói gì đó, khoảng cách rất gần, chỉ cảm thấy cảnh tượng thật là vui vẻ đến tối mờ. Kiều Triệt hình như muốn chỉ điểm động tác cho cậu, từ phía sau ôm lấy cậu ta.

Xe đi đến gần sân bóng, nghe thấy tiếng động, hai người cùng quay đầu lại.

Thấy Kiều Tứ, Đoạn Hành cũng vội vàng buông tay ra, kêu một tiếng “Tứ gia”. Kiều Triệt thì lại thản nhiên, trên mặt có chút tức giận như là bị quấy rối, không chào hỏi mà vẫn đánh, chỉ tiếp tục đẩy cán.

Người hộ tống cầm theo dụng cụ đánh bóng, Kiều Tứ xuống xe, nhìn một chút hai nam nhân sóng vai mà đứng như thi như họa: “Chơi bóng mà sao không gọi tôi.”

Đoạn Hành cười nói: “Tôi nghĩ Tứ gia không thích...”

Kiều Tứ lựa chọn gậy golf, nhìn cậu: “Sao cậu biết tôi không thích?”

Kiều Triệt đột nhiên nở nụ cười: “Tôi nói với cậu ta. Trình độ của anh trong trò này, nên đừng bộc lộ điểm yếu.”

Y từ trước tới nay rất ít khi cùng Kiều Tứ nói chuyện, sau đó khuôn mặt lại chuyển sang Đoạn Hành: “Tôi không muốn đánh nữa, chúng ta đi thôi.”

Kiều Tứ thu lại điệu bộ, nhìn Kiều Triệt bỏ đi trước, Đoạn Hành như là có chút do dự, Kiều Triệt lại quay đầu lại cười nói: “sao, cậu là ngại bị cự tuyệt sẽ không còn thống khoái nữa?”

Hai người này thực sự là không chuyện gì là không nói, ngay cả chuyện đêm đó Kiều Triệt cũng biết.

Kiều Tứ mở miệng: “Đoạn Hành, cậu lại đây.”

Cậu cũng không nói lần thứ hai, đem gậy golf giao cho người hầu, quay người đi tới, quả nhiên rất nhanh nghe được tiếng của Đoạn Hành.

Hắn trước giờ là người có quyền thế nhất ở đây, bất kể là ở sau lưng đem cậu làm trò đùa, , làm trò hề, Đoạn Hành cũng không dám không nghe lời.

“Kiều Triệt nói với cậu những gì?”

Đoạn Hành đắn đo tìm cách diễn đạt: “Một chút...chuyện các ngài trước đây.”

Kiều Tứ gương mặt lên tơ ra: “Có thú vị không?”

Tuy rằng quyền lực trong bang phái của Kiều Triệt không bằng hần, nhưng lúc này, hần và Kiều Triệt, thì quả thực Kiều Triệt thắng hần.

Hần nhớ tới chính mình tại trước mặt Kiều Triệt đã làm những việc ngốc gì, yêu giống như một kẻ mê gái ngớ ngẩn. Hần chơi golf cũng là vì Kiều Triệt, Kiều Triệt kỹ thuật đánh rất tốt, hần vì lưu luyến si mê mà giả bộ ngu ngốc, nhiều lần “Học không được”, để Kiều Triệt nắm tay dạy hần đẩy cán, chỉ mong chốc lát gần gũi da thịt.

Thật là muốn kiểm kê lại, tất cả đều là những chuyện đáng buồn cười, mặc dù đều là hần năm đó thật tâm.

Về phần Đoạn Hành, hần nguyên cho rằng bị ăn roi là sẽ hiểu chuyện, thế mà lại trong chớp mắt đã khoe khoang chuyện đã từng một lần với hần cho Kiều Triệt. Về phương diện này thì quả thực hai người này rất xứng đôi.

Đoạn Hành không dám lên tiếng, hần lại nói: “Lá gan của cậu cũng không nhỏ.”

Đoạn Hành vội vàng nói: “Tứ gia, tôi không hề đi nói lung tung. Tứ gia đã từng giáo huấn qua, tôi cũng đều nhớ kỹ.”

“Có đúng không?” Kiều Tứ mí mắt cũng không giơ lên, “Trong lòng cậu nghĩ gì, tôi không xen vào. Chỉ có điều cậu tự quản tay chân của mình...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt liền tối sầm, môi bị chặn lại. Chỉ có vài giây ngắn ngủi, sau đó Đoạn Hành liền dời môi, cúi đầu nhìn hần: “Tôi cùng Kiều Triệt không có gì hết.”

Kiều Tứ nhú mày, lúc sau tỉnh táo lại, liền nói nốt lời vừa nãy: “Còn cả miệng nữa.”

Đoạn Hành lại hôn hần lần nữa, nụ hôn lúc này lâu hơn trước, có phần ôn nhu cùng triền miên.

Hai người hôn cũng quá mức đột ngột, kỹ thuật hôn cũng không tệ, có chút khiến người ta điên đảo. Bất quá Kiều Tứ không cảm thấy trong đó có bao nhiêu thật tình, chỉ có một loại cảm giác bị giáo huấn còn lại hơn phân nửa là cảm giác được sủng vật lấy lòng.

Không giơ tay đánh vào mặt người kia, đối với việc nịnh bợ này, luôn luôn sẽ nường tay một chút, Đoạn Hành là luôn biết cách sửa chữa lại những sai lầm của mình.

Quả thực được lấy lòng như vậy, Kiều Tứ ý niệm muốn trừng phạt cũng phai nhạt đi sáu, bảy phần. Huống hồ người kia đang dốc lòng khiêu khích miệng lưỡi, hần thực sự quản không được, cũng không cần phải quá quan tâm. Bởi suy cho cùng những người hần không mắng, không hận, không chê cười, là trên đời này tìm không ra mấy người, hần chỉ cần bọn họ có ích, vâng lời, sợ hần, còn những cái khác đều không quan trọng.

“Đi thôi.”

“Vậy Tứ gia, ngài còn giận tôi không?”

Kiều Tứ vừa giương mắt, lại nhìn thấy Kiều Triệt vốn là đã rời khỏi lại đang đứng ở nơi không xa, bình tĩnh nhìn bọn họ, cũng không biết là đã nhìn bao lâu.

Kiều Triệt đã rất lâu rồi không còn nhìn thẳng vào hần, hần nguyên tưởng rằng phải liều mạng khiến cho Kiều Triệt vui thì Kiều Triệt mới nhìn hần bằng hai mắt, hiện tại lại phát hiện, thà rằng làm cho Kiều Triệt hận thì sẽ hữu ích hơn.

Kiều Tứ nghĩ như vậy, đẩy cái trán của Đoạn Hành một chút, lại vỗ vỗ đầu: “Cậu ngày mai, chuyển đến chỗ tôi ở.”

Được hoan nghênh, Đoạn Hành nửa tỉnh nửa mơ mà mở mắt ra, hé ra khuôn mặt tươi cười.

Đoạn Hành “Ân” một tiếng.

Hoa trong phòng đã thay rồi, Đoạn Hành lại vẫn đi cắt thêm hoa. Đoạn Hành khi chuyển tới được vài ngày tâm tình đều rất tốt, rất ân cần, việc của người hầu cũng cướp lấy làm. Kiều Tứ nhìn thấy cậu hăng hái, lại nghĩ, ai mà không thích ở trong biệt thự thế này chứ.

Hơn nữa mọi người ai cũng nói Kiều Tứ rất hào phóng, có thể, một ngày nào đó mà vui vẻ, sẽ đem căn biệt thự này thưởng cho cậu ta cũng không phải không có khả năng.

Được Đoạn Hành hầu hạ rời khỏi giường, Kiều Tứ đầu gối dựa vào trên cái đệm, chân đặt ở trên đầu gối của Đoạn Hành, nhìn Đoạn Hành đeo giày cho hắn. Đầu gối của Đoạn Hành rất vững, bàn tay cũng ấm áp mạnh mẽ, nắm lấy chân trần kia, lòng bàn chân được truyền đến nhiệt độ nhượng Kiều Tứ rất thoải mái, lại có chút lười biếng muốn ngủ.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa rất nhỏ, Kiều Bác đẩy cửa đi vào: “Tứ gia, Ngũ gia tới, đang chờ ở đại sảnh.”

Kiều Tứ thoáng cái tỉnh táo lại, rút chân về, đứng dậy rời giường, vừa ra hiệu cho Đoạn Hành: “Cậu xuống đi.”

Đoạn Hành cười cười, đứng lên, giúp hắn mặc áo khoác.

Kiều Triệt chủ động một lần đến chỗ hắn, cũng không biết đã bao lâu rồi. Lúc xuống lầu Kiều Tứ đã vô pháp khống chế mà hiện ra một loại suy tưởng tốt đẹp, biểu cảm đều thả lỏng.

Kiều Triệt ngồi ở chỗ kia, mặc chiếc áo bạch sắc đơn giản lại sạch gọn, bên trong chiếc quần dài bó màu nâu nhạt là đôi chân dài được vén lên một chút, bất cứ lúc nào cũng đều là tuần mỹ đến kinh ngạc. Trên bàn đã dọn lên trà bánh, trà cũng đảo hảo, ngón tay của y niết tại trên chiếc tách, màu sắc như ngọc, môi lại càng tăng thêm vẻ tiên diễm.

Kiều Tứ đi tới trước mặt y, y cũng giương lên mí mắt, đặt chiếc tách xuống.

Kiều Triệt trên mặt mang theo một loại miễn cưỡng tựa như khinh mạn, nhưng con mắt kia vừa u buồn lại lạnh đạm, lúc nhìn người khác lại luôn luôn phát ra một loại ảo giác sâu sa có chút ẩn tình gợi cảm. Chỉ là ngồi xuống đối diện với y, cũng khiến Kiều Tứ tim đập tăng nhanh.

“Trà này không tệ.”

“Có đúng không?”

“Lẽ nào bản thân anh cũng chưa từng uống qua?” Kiều Triệt nâng bình trà lên, “VẬY anh cũng thử xem.”

Kiều Triệt đối với hắn từ đầu tới cuối đều là khinh thường, Kiều Tứ dấy dưng nhiều năm như vậy, tâm cũng đã nên chết. Hết lần này tới lần khác lại luôn sẽ có phút chốc đột phát một loại dịu dàng, làm hắn đầu óc đều phải rối loạn.

Uống một ly trà, Kiều Triệt hỏi: “Đoạn Hành đâu?”

Kiều Tứ khuôn mặt thoáng cứng lại, vẫn đang vui lấp trong sự ôn nhu, nhất thời chưa thể hồi phục lại tinh thần.

“cậu ta gần đây đều ở chỗ anh, có một đoạn thời gian không thấy, tôi rất nhớ cậu ta.”

Kiều Tứ lại trở nên âm trầm: “Cậu ta đi làm việc.”

Kiều Triệt lại nhìn hắn một cái: “Đoạn Hành nếu như không rảnh, tôi đi đây.”

Kiều Tứ một lát sau, kìm nén sự thất vọng sẽ không được nhìn thấy y nữa, nhưng rồi vẫn đứng lên: “Anh đi xem cậu ta đã làm xong việc chưa.”

Lúc này Đoạn Hành đang cao hứng bơi lội trong bể bơi, thể lực kinh người làm nổi lên trận trận bọt nước, thấy Kiều Tứ bình tĩnh đến bên cạnh hồ, Đoạn Hành liền giống như nhân ngư, rất nhanh bơi đến gần người hắn, mỉm cười đưa tay nắm nhẹ lấy mác cá chân của hắn.

Kiều Tứ trong lòng đang giận, một cước liền đá vào ngực của cậu.

Lực đạo đều không phải nặng, nhưng cũng đủ để Đoạn Hành ngẩn người, sau đó chính là cười: “Tứ gia có cái gì không hài lòng?”

Kiều Tứ u ám nói: “Đi lên mặc quần áo vào, rồi đi tiếp Ngũ gia.”

“Tôi sao? Tiếp đến lúc nào?”

“Có thể tiếp đến bao lâu thì tiếp.”

Đoạn Hành hiểu rõ mà nở nụ cười.

“Còn nữa, nhớ rõ ở trước mặt y nói thêm về tôi.”

Kiều Tứ nhìn xuyên thấu qua tấm thủy tinh xem Kiều Triệt cùng Đoạn Hành ngồi đối mặt nhau, hai người không có động tay động chân, nhưng lời lẽ, lại tới mờ hiện lên cả trong khóe mắt.

Hắn đối với Kiều Triệt chờ mong quá nhiều. Nguyên là đem Đoạn Hành về đây ở, chính là để có thể thu hút Kiều Triệt đến, lại cũng hiểu rõ, y chỉ là nhất thời hứng thú, về sau sẽ quên thôi.

Hai người ở trong phòng khách hàn huyên bao lâu, Kiều Tứ liền nhìn Kiều Triệt bấy lâu.

Kiều Triệt đối với Đoạn Hành mỗi một dáng tươi cười, ánh mắt, động tác, đều khiến hắn thống khổ vô cùng. Nhìn chăm chú như vậy chắc chắn là tự tàn nhẫn với mình, nhưng có thể gần gũi mà không cần kiêng nể nhìn Kiều Triệt, ít nhiều cũng là chuyện vui sướng.

Hắn hoang dã vô độ, trong lòng nhưng là đã không còn hy vọng, trước kia “Yêu” đủ loại mặc dù tất cả đều là lừa hắn, hắn cho đến bây giờ cũng vẫn cự tuyệt thoát khỏi.

Cuối cùng Kiều Triệt tạm biệt trở về, Kiều tứ cũng coi như được nhìn đến thỏa nhãn.

Đưa Kiều Triệt ra ngoài, Kiều Tứ quay đầu lại nhìn Đoạn Hành, cuối cùng cảm thấy khóe mắt kia là tràn ngập xuân ý nhộn nhạo. Thực sự là ai đối với Kiều Triệt, sẽ không động tâm chứ? Cho dù Đoạn Hành ngoài miệng một câu “vâng”, một câu “Hiểu”, nhưng trong lòng nếu hiện lên tâm ý thì hắn cũng không có cách nào ngăn trở, nghĩ vậy hắn liền nghiêng răng.

Yêu đơn phương khiến cho người mạnh nhất làm chuyện gì cũng không xong. Kiều Triệt đối với Đoạn Hành thực sự có hứng thú, đối với hắn là giả, nhưng đối với Đoạn Hành là thật, điều này khiến hắn không tiếp thu được.

Hắn không thấy Đoạn Hành có cái gì đặc biệt hay chỗ nào tốt, có lẽ là lớn lên anh tuấn tài năng, nhưng người anh tuấn tài năng trên đời này cũng không ít. Kiều Triệt là người lạnh lùng bạc tình, vì cái gì đối với Đoạn Hành lại gia tăng coi trọng như vậy, hắn không nghĩ ra, cũng vô pháp cam chịu.

Trở lại trong phòng, Kiều Tứ liền ra lệnh: “Đem quần áo cởi ra. Quỳ xuống.”

Đoạn Hành ngẩn người, nhưng lập tức tuân theo, cởi cúc áo ra, nhượng Kiều Tứ ngồi ở trên ghế, từ cao nhìn xuống chuyên chú nhìn kỹ bờ vai xích lô, lưng cùng ngực.

Quả thực, so với hắn cao lớn, vóc người so với hắn cũng tốt hơn, chiều rộng của vai, thắt lưng, có lẽ đường cong được rèn luyện qua hoàn toàn phù hợp với khiếu thẩm mỹ của Kiều Triệt, điều này khiến Kiều Tứ nhìn vào đều cảm thấy bức bối.

“Hai người ngày hôm nay đã nói chuyện gì vậy?”

“Nói chuyện về Tứ gia ngài.”

Kiều Tứ thiếu chút nữa tin là thật, sau lại nghĩ đến mới hiểu được lời vừa nãy nói ra chỉ là làm hắn vui. Mọi người là đều nói những gì hắn thích để có lợi.

“Về sau Kiều Triệt đến, cậu vẫn phải tiếp y.”

“Chỉ có điều cậu cứ làm tốt bổn phận, đừng thực sự có chủ ý quan hệ với y.”

Đoạn Hành cười, cầm lấy một chân của hắn, giống như muốn bày tỏ gì đó, cúi đầu hôn một cái trên chân hắn.

Này nụ hôn lập tức mang đến một chút yếu mềm cùng cảm giác ngứa ngáy, Kiều Tứ cũng hiểu rõ, không cần lo lắng Đoạn Hành cùng Kiều Triệt sẽ làm cái gì. Với Đoạn Hành mà nói, quyền thế của hắn so với bản thân Kiều Triệt luôn có sức hấp dẫn hơn, Đoạn Hành có thể có thành công như ngày hôm nay, thì sẽ không đến mức ngay cả một lựa chọn đơn giản như thế này cũng làm không nổi.

Trong lúc nhất thời hắn đột nhiên có một suy nghĩ tiếp nhận Đoạn Hành. Ở mức độ nào đó mà nói, Đoạn Hành coi như là trung thành cùng tận tâm, lại rất tài giỏi, lớn lên cũng tốt, đến bây giờ vẫn chưa từng bị hắn “hưởng thụ” qua, thật có chút khó hiểu.

Hơn nữa, chiếm giữ người mà Kiều Triệt thích, cho dù là ở góc độ nào mà nói, đối với hắn đều là một loại thoải mái. Hắn – Kiều Tứ chính là người biết cách lợi dụng.

Kiều Tứ khom lưng xuống, đưa tay nắm lấy cằm của nam nhân, đem khuôn mặt mà Kiều Triệt yêu thích nâng lên. Ngón tay đụng tới làn da, liền nghĩ tới ánh mắt của Kiều Triệt.

Nếu như ý nghĩ yêu thương cũng có thể giống như dòng điện thông qua chất dẫn truyền lời nói tới thì tốt rồi.

“Đoạn Hành, cậu có nguyện ý theo tôi không?”

Đoạn Hành ngay cả chút giây dụa cũng không có, chỉ kính cẩn nói: “Tôi vốn chính là người của Tứ gia.”

Kiều Tứ nghe được rất thoải mái, dù sao người nào mà chả thích cảm giác được đón ý nói đùa chứ: “Cậu lên trên giường đi.”

Đoạn Hành nhìn hắn một cái, thực sự lên trên giường.

Nhưng chờ Đoạn Hành nằm úp sấp xuống, cảm giác lại hoàn toàn giống như đã nghĩ. Người này quả thực vượt quá tiêu chuẩn thẩm mỹ của hắn.

Hắn thích cảm giác đem những nam hài kia bao bọc trong lòng rồi yêu thương, chứ không phải là đè lên một nam nhân so với hắn còn cao to hơn, ghé vào trên tấm lưng kia giống như đang được ngựa công. Loại này nhượng hắn không có chút nào bị kích thích.

Hoàn hảo là Đoạn Hành khuôn mặt lớn lên cũng không tồi, kĩ thuật hôn cũng tuyệt vời, chốc lát đã khai hỏa toàn bộ hormone, trong phòng đều tràn ngập khí tức tình sắc, ngược lại khơi mào dục vọng của hắn.

Tràn ngập trong những nụ hôn cùng cơn trớn, quần áo dần dần bị cởi ra, quần cũng bị lột đến dưới mông, Đoạn Hành quỳ gối trên giường, cúi đầu tại giữa hai chân hắn, chiếc lưỡi linh hoạt khiến cho Kiều Tứ hô hấp bất ổn, không khỏi nắm chặt lấy mái tóc mềm mại kia.

Đoạn Hành đang nâng mông của hắn, hầu hạ tới tới lui lui khiến hắn cả người run rẩy, chờ Kiều Tứ bởi vì phóng thích ra mà thở hồng hộc xui lơ trên giường, Đoạn Hành mới dời môi, ngẩng đầu lên, không chỉ đôi môi ướt đẫm, mà ngay cả ánh mắt cũng ẩm ướt theo, nhãn thần cầu hoan trệ trệ ở trong bóng tối dưới ánh sáng đèn càn lộ vẻ gợi cảm.

Kiều Tứ giống như tìm sủng vật vuốt đỉnh đầu kia, ý bảo thanh niên tiếp tục. Đoạn Hành lại nhiều lần liếm bên trong đùi hắn, tại chỗ nào đó lưu luyến vong phản.

Chân của Kiều Tứ để ở nơi giữa hai chân, khiến cho bộ vị của Đoạn Hành dựng đứng, chỉ hơi chút lê nhẹ, liền có thể cảm giác được xúc cảm rõ nét cứng rắn mà nóng rực.

Ma sát vài cái, Đoạn Hành lại ngẩng đầu, đồng tử trở lên sâu sa, lộ ra bộ dạng khó nhịn.

Kiều Tứ nhớ tới lần trước, lúc quay về, bởi vì bản thân đã say, toàn bộ quá trình lẫn hình ảnh đều không nhớ rõ, nhưng cảm giác hình như cũng không tệ.

Hắn rất chú trọng nhu cầu của mình, nếu đối với cái mông kia mà không có hứng thú, vậy thì.....

Kiều Tứ tại nơi dục vọng bùng bùng của thanh niên, không nặng không nhẹ mà giẫm lên, nhìn khuôn mặt kia trong nháy mắt đỏ lên, liền cảnh cáo: “không được làm tôi đau.”

Đoạn Hành có chút bất ngờ, hơi mở to mắt ra, biểu tình ngược lại có chút khả ái.

“Nếu như làm không tốt, cậu đi ra ngoài đi.”

Thực ra cũng chẳng có gì kỳ quái, hắn là người thích hưởng thụ, làm gì cũng đều muốn thoải mái. Hắn hiện tại không muốn dụng sức, Đoạn Hành lại đáng tin, giao cho Đoạn Hành chủ động cũng không sao. Hắn-Kiều Tứ cũng không phải dựa vào việc cấm vào người khác để thể hiện quyền uy của mình.

Đoạn Hành bắt đầu phản ứng lại, cũng không có một giây lưỡng lự, cúi đầu hôn lên rốn của hắn.

Lưỡi nhiều lần trêu đùa khiến hắn hạ phúc đều trợn trợn tê dại ngứa ngáy, thốt ra tiếng rên rỉ. Đoạn Hành lại kéo hoàn toàn quần hắn ra, đem hắn ôm đến trên đùi, tại thắt lưng của hắn đặt xuống một cái đệm, nhượng hắn nằm thoải mái một chút, mới bắt đầu vuốt ve.

Sau nhiều lần hôn môi, Đoạn Hành cẩn thận cũng kiên nhẫn làm trơn nhẵn chỗ kia, ngón tay tiến tiến xuất xuất, hai người hạ thân đều đã ướt, cả hai đều nặng nề thở hổn hển, Kiều Tứ đã cảm thấy có chút kiềm chế không được, thanh niên mới đưa khí quan để tại huyết khẩu, kiềm chế, chậm rãi đem của mình hướng vào trong.

Kiều Tứ cảm thấy khó chịu liền nghĩ muốn lập tức hô dừng. Nhưng Đoạn Hành làm việc gì cũng đều là người đáng tin cậy, tự nhiên phục vụ sẽ không làm cho hắn phải nhú mảy, chỉ hơi co rúm lại, Kiều Tứ liền bắt đầu có cảm giác, không khỏi bắt đầu rên rỉ.

Đoạn Hành thực không phát ra âm thanh nào, chỉ cúi đầu nhìn hắn, một tay nâng hông của hắn, một tay đỡ lấy eo hắn, chậm rãi mà nặng nề ra vào.

Mỗi một động tác tại nơi giao hợp đều giống như tinh hỏa miêu, nhưng lại kìm nén ham muốn tiết tấu. Mồ hôi nhanh chóng tại trên trán cũng ngực của thanh niên tích hợp lại, theo mỗi động tác mà tích tụ tại trên bụng của Kiều Tứ.

Kiều Tứ chỉ biết tích sáp có thể làm tình thú thăng tiến, cũng không biết bị từng giọt mồ hôi nhỏ lên cũng sẽ có khoái cảm. Thực sự rất có cảm giác, thế cho nên hắn nhịn không được muốn lần hoan ái này thêm kịch liệt một chút. Nhưng Đoạn Hành chính là sợ làm đau hắn mà kiềm chế hành động va chạm.

Kiều Tứ liền trong lúc rên rỉ kẹp lấy eo của nam nhân, ra lệnh: “dùng sức chút.”

Đoạn Hành lập tức gia tăng độ mạnh, thoáng chút thô bạo, khiến hắn liên tục thở dốc, hầu như chống đỡ không được.

Kiều Tứ thiếu chút nữa thì lập tức lên đến cao trào, hắn trong cơn bão tình ái thành thật mà nói “Chậm, chậm một chút.” Đoạn Hành thì đã nghe không vào.

Thể lực của thanh niên cùng nhiệt huyết khiến hắn bất ngờ, tại trong mức độ bị va chạm, Kiều Tứ cảm thấy đầu của mình lần lượt bị đụng phải đầu giường, độ mạnh cũng không nhẹ, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao lần trước đầu lại đau đến vậy.

Kiều Tứ đành phải đưa tay nắm lấy lan can đầu giường, muốn mở miệng trách cứ, nhưng bởi vì luật di chuyển quá mức nồng nhiệt mà không ngừng rên rỉ, hầu như đều bị cảm giác vui sướng chiếm đoạt lấy.

Trong lúc hoan ái dữ dội, ngón tay bị mạnh mẽ bài ra, cùng mười ngón tay của thanh niên nắm lấy. Biểu tình của thanh niên trong lúc xâm phạm hắn có chút tàn bạo, giống như thú hóa, dục hỏa hoàn toàn đốt người, khiến hắn toàn thân cũng nóng rực theo, choáng váng cả đầu óc.

Sự thâm nhập trong cơ thể, khiến kẻ khác khó có thể chống đỡ được luật di chuyển nhượng Kiều Tứ mấy lần co quắp lại, cũng mang đến cho hắn thứ tuyệt vời mà cả đời chưa từng trải qua.

3. Chương 3

Thế nhưng vẫn chưa có hết, thanh niên chính là không giống nhau, cậu vẫn chưa có ngừng lại mà khí thế đã lần nữa trỗi dậy, lại bắt đầu một hồi mới.

Kiều Tứ cảm thấy thắt lưng của mình đã mỏi nhừ, nhưng tình triều lại khó có thể chống lại, cũng mặc cho Đoạn Hành ôm lấy hắn, đem hắn đặt ở mép giường, hai tay vững vàng đỡ lấy hắn, giống như cổ kiềm chế thật lâu, nóng bỏng mà lấy ra cắm vào.

Chân của hắn khoát lên trên vai Đoạn Hành, tư thế này khiến cho hai người trong lúc đó càng thêm không chút trở ngại, cả người bị đôi tay kia cùng hạ thân va chạm chi phối, không khỏi cổ họng khô cạn.

Lúc muốn đến đỉnh điểm nhưng lại không đến được, hắn chỉ có thể ngửa người ra, vừa bị thanh niên trên người tiến vào, đồng thời căng chân cùng mắc cả chân bị hôn lấy, cảm giác đặc biệt khó khăn.

Chân là nơi khá mẫn cảm của hắn, trước kia chưa bao giờ nghĩ tới nó có liên quan tới chuyện tình ái này, thế nhưng bây giờ lại có.

Tựa như không thấy sự khiêu khích nữa khiến cho hắn nôn nóng không thôi, cơ hồ có một loại cảm giác bất mãn, không khỏi giống như nghênh hợp mà vận vẹo cơ thể.

Thanh niên thuận thế gia tăng phạm vi cùng độ mạnh, triệt để “thỏa mãn” hắn, khiến cho giường đều phải lung lay theo. Lúc ngón chân bị ngậm trong khoang miệng ấm áp, Kiều Tứ rốt cuộc gần như hít thở không thông mà run rẩy phóng ra.

Cuối cùng cũng ngừng lại, có một loại cảm giác ngẩn ngơ như mới từ ảo mộng trở về hiện thực, Kiều Tứ toàn thân như bị rút đi gân mạch, nhất thời xui lơ không thể động đậy, trên lưng vẫn run rẩy, khoái cảm còn đang luẩn quẩn trong cơ thể không đi.

Đoạn Hành từ phía sau ôm hắn, hôn lấy vành tai của hắn, thấp giọng nói: “Tứ gia...”

“Kỹ thuật của cậu là luyện thể nào vậy?”

Đoạn Hành cười, ngược lại có chút xấu hổ, cảm đặt tại trên vai hắn, tại nơi cổ mà lê nhẹ.

Trước kia những hài tử sau hoan ái xong cũng làm chuyện tương tự, nhưng bọn họ giống như miêu, mà Đoạn Hành giống như khuyển.

Kiều Tứ mặc thiếu niên âu yếm hầu hạ, sau cơn tình ái đã mềm nhũn tê dại nhượng hắn lười biếng không muốn di chuyển, nhưng lại nghĩ muốn tắm rửa. Phiền não không lâu, Đoạn Hành khí lực đã đủ đại, một phen đem hắn bế lên.

Loại cảm giác này chưa từng được thử nghiệm qua khiến Kiều Tứ cảm thấy mới mẻ, Đoạn Hành thức sự có thể làm đến những việc mà những hài tử kia không làm được.

Lúc sau ở trong bồn tắm lớn lại không thể tránh né mà làm thêm hai lần nữa, nhưng Kiều Tứ đối với chuyện này cũng không có ý kiến, hắn chỉ cần ngồi ở trên hông của Đoạn Hành, để Đoạn Hành đem khoái cảm cực hạn đưa vào trong cơ thể hắn, từ đầu tới cuối đều là hưởng thụ.

Tận tình cả đêm, ngày thứ hai tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, tinh khí giống như bị lấy ra hết, Kiều Tứ nghĩ cứ như vậy thì sẽ không được, nhất định phải uống chút thuốc Đông y bổ mới được.

Ngoại trừ phía sau cảm giác không quá thích ứng, tối hôm qua cũng có thể nói là một trận tiêu hồn.

Kiều Tứ nghiêng đầu sang bên cạnh, nghĩ, nằm ở phía dưới vừa dùng ít sức lại được khoái hoạt, không biết những hài tử trước đây có đúng hay không đều có cảm giác tuyệt vời như vậy?

Nghĩ như thế, liền không khỏi có chút thêm muốn.

Đoạn Hành cũng tỉnh dậy, tay chân quẩn lấy người hắn, kề cận hắn hôn, từ đôi má, môi, đến bả vai, ngực. Kiều Tứ được hôn rất khoan khoái, nhưng lại cảm thấy mới sáng sớm đã buông thả dục vọng thì sẽ cực kỳ tổn hại sức khỏe, cơ thể hắn hiện tại dù sao cũng không thể bằng với mười năm trước, vì vậy liền đẩy đẩy cái trán của thanh niên: “Thất lưng tôi mỗi như rồi.”

Đoạn Hành cười dừng lại, buông thứ nhô cao ở trước ngực hắn, tại trên môi hắn lại hôn lên một chút: “Vậy hôm nay tôi đến hầu hạ Tứ gia.”

Đoạn Hành không chỉ có hầu hạ trên giường khiến cho hắn cả người khoan khoái, mà cũng giúp hắn làm những chuyện cần làm, Kiều Tứ chỉ lười biếng nghiêng người trên cái ghế, nhìn vào màn hình xem Đoạn Hành thay hắn chủ trì đại hội cổ đông, hướng phía mọi người truyền đạt ý tứ của hắn, cách diễn đạt khéo léo, mạch suy nghĩ rõ ràng, tuy rằng rất bình tĩnh, thủ đoạn ngược lại rất cao thâm, không khỏi cảm thấy Đoạn Hành đích thực là một nhân tài.

Ngày kế đi ra ngoài, vừa mới ngồi trên xe, chợt nghe thấy có người gõ nhẹ cửa sổ xe. Cửa sổ hạ xuống, bên ngoài là Đoạn Hành mang theo khuôn mặt tươi cười.

“Tứ gia, tôi có thể nhờ một chuyến được không?”

Kiều Tứ ra hiệu nhượng cậu ngồi vào trong.

“Xe của cậu đâu?”

“Đưa đi sửa rồi,” Đoạn Hành ngồi gần hẳn, “Ngày hôm qua lúc trốn kí giả thì bị cọ xát một chút, sớm biết vậy đã không lái xe quá nhanh.”

“Lần sau cẩn thận một chút, xe bị hỏng thì có thể đổi lại cái mới, người bị hư thì không thể đổi lại được đâu.”

“Vâng.” Đoạn Hành cười đáp lại, sau đó tựa như đang hồi tưởng: “lại nói tiếp, chiếc xe đó chính là do Tứ gia tặng, cũng đã được hai năm rồi.”

Kiều Tứ “Ân” một tiếng. Chính hắn cũng thực không nhớ rõ, hắn đã tặng những gì, tặng cho ai, quả thực là cũng nhiều lắm.

“Là món quà trong bữa tiệc khánh công. Lúc đó cực kì yêu thích, hai năm cũng chưa từng đổi qua,” Đoạn Hành cười nói, “Chính là số lần va chạm cũng rất nhiều, công ty bảo hiểm đều chịu không nổi.”

“Vậy đổi một chiếc khác.”

“Chỉ là, chiếc xe này mở ra rất thuận lợi.”

“Cũ rồi thì sẽ không còn thích nữa, đừng miễn cưỡng. Mấy hôm trước có triển lãm xe, cậu chẳng phải đã nhìn trúng mấy chiếc đó sao, thế nào lại không đổi?”

Đoạn Hành không nói, chỉ là cười.

Kiều Tứ nhìn cậu: “kinh tế gặp khó khăn?”

Đoạn Hành mức thu nhập không thấp, nhưng chi tiêu cũng sẽ rất khó nói, chỉ là một ngôi sao điện ảnh, tiền kiếm được cũng không phải dễ, nếu như muốn tiêu tiền như nước, vậy thì không đủ.

Bị hắn hỏi như thế, Đoạn Hành có chút không được tự nhiên, vội vàng cười nói: “Không phải thế.”

Kiều Tứ tâm trạng hiểu rõ. Qua vài ngày, đã cho người đặt mua một chiếc xe cho Đoạn Hành.

Coi như là món quà đã ngủ qua đêm với hắn, giá cả của chiếc xe này cũng không thấp. Chỉ có điều với những biểu hiện của Đoạn Hành mà nói, thì vật này cũng đáng giá.

Kiều Tứ cho rằng, Đoạn Hành thông minh, chưa bao giờ trực tiếp nói ra những thứ mình muốn, chỉ nói loanh quanh nhượng hắn hiểu, cấp cho rồi cũng sẽ không lưu tâm, thực cũng không đến mức làm hắn chán ghét.

Quả nhiên Đoạn Hành nhận được chìa khóa xe, thì khá vui vẻ, lập tức gọi điện thoại cho hắn tỏ ý cảm ơn. Kiêu Tứ cơ hồ có thể cảm nhận được một loại yêu thương nồng nàn nào đó.

“Chỉ cần một đêm, đã nhận được chiếc xe gần triệu đô, như vậy thì ai mà không thích hẳn chứ.”

Chỉ cần hắn tùy thời đều có thể tùy ý mua quà để tặng, hắn liền vĩnh viễn không thiếu người “yêu”.

Có lúc Kiêu Tứ đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống, cũng sẽ nghĩ, bản thân vì sao lại có thói quen này, thậm chí là vội vàng mà tặng quà cho người khác chứ?

.....

Buổi tối hôm nay cùng mấy người bạn ở trong tiệm uống rượu, Đoạn Hành vẫn như cũ theo bên cạnh. Rượu uống quá ba lần, thì nghe được có người kính cẩn nói: “Tứ gia.”

Ra là một người môi giới có quen biết, dẫn theo mấy nam hài tuần tú trẻ tuổi qua đây chào hỏi.

Kiều Tứ gương mặt: “Mấy người cũng đến uống rượu?”

Người môi giới kia cười nói: “Hôm nay làm việc tương đối mệt, nên dẫn bọn hần đi ra ngoài cho thoải mái.”

Kiều Tứ hiện tại tâm tình cũng không tệ lắm, liền tỏ ý: “Cùng ngồi đi. Muốn uống gì thì cứ gọi.”

Sở thích của hần mọi người đều biết, mấy người bạn kia ít nhiều cũng có chút hứng thú về phương diện này, chỉ ít cũng sẽ muốn trải nghiệm qua loại cảm giác thú vị mới mẻ này. Người môi giới kia là tay lão luyện, biết rõ cơ hội này là không thể bỏ qua, trước ngồi xuống nhường các nam hài kia luân phiên kính rượu, rất nhanh đã khiến bầu không khí trở nên nóng.

Mấy nam hài kia lớn lên đều cũng thuận mắt, đại khái là trong những người này, cũng không loại trừ khả năng bọn họ mấy người đều biết Kiều Tứ có tiền có thế, vì vậy đều tự nhiên phóng khoáng, dáng tươi cười đầy mặt, thập phần khéo léo lại dò xét.

Trong đó có một nam hài cao gầy, hé ra khuôn mặt rất xinh đẹp, tại nét ngây thơ kia lại mang theo chút phong tình lãng lợ, giơ tay nhắc chân đều rất hơn người. Khiến Kiều Tứ nhìn vài lần chính là thấy rõ mũi y cùng quai hàm, đường nét khá giống Kiều Triệt.

Sau màn giới thiệu kia, y vẫn luôn hướng Kiều Tứ nhìn đến, liên tiếp lộ ra dáng tươi cười đáng yêu. Khi Kiều Tứ nói chuyện, y chính là hiện ra dáng vẻ tập trung lắng nghe, thỉnh thoảng tiếp một hai câu, lời lẽ thú vị, khiến người ta yêu thích.

Lợi dụng lúc náo nhiệt, y đứng dậy đi tới, muốn đặc biệt kính rượu Kiều Tứ. Kiều Tứ uống qua một ngụm, y cũng không lập tức trở về chỗ ngồi, mà thuận thế muốn ngồi bên cạnh Kiều Tứ.

“Chỗ của cậu ở bên kia.”

Người nói là Đoạn Hành. Ai cũng biết Đoạn Hành hiện tại là thủ hạ mà Kiều Tứ rất sủng ái, ngoại trừ vị trí bảo vệ bên cạnh Kiều Tứ, chỉ có Đoạn Hành mới có thể chiếm được.

Nam hài bị cậu ngăn cản, nhất thời ngồi không được, ngược lại cũng không xấu hổ, chỉ biết lắng nghe, mỉm cười ngồi xuống cạnh Đoạn Hành: “Tiền bối, em muốn kính anh một chén, anh thực sự chính là thần tượng của em đó.”

Đoạn Hành nhìn y một cái, y lại tiếp tục nói: “Em muốn đạt được mục tiêu để trở thành một người như anh, có rất nhiều điều muốn theo anh học hỏi, anh có thể vui lòng chỉ giáo không?”

Đoạn Hành cười cười: “Không dám nhận. Bởi vì tôi thấy chúng ta không phải là cùng một loại người. Còn có, cậu nên về chỗ cũ mà ngồi.”

Nam hài huých cái mũi, trên mặt chính là lộ vẻ tươi cười, quay đầu đối với Kiều Tứ: “Tứ gia, em là Daniel a.”

Lúc Đoạn Hành nhìn sang phía y, y cũng thức thời mà lui.

Kiều Tứ cảm thấy hài tử này cũng rất thú vị, cũng biết chú ý thời cơ, tùy thời có thể nở nụ cười, cũng coi như có tài. Dĩ nhiên quan trọng nhất chính là khuôn mặt.

Bởi vậy ngày hôm sau nhận được điện thoại của Daniel, hần cũng không thấy kì quái chút nào khi hài tử này có thể biết được số điện thoại, thực cũng có chút hứng thú.

Quan hệ phát triển thêm một bước là chuyện rất nhanh xảy ra, không quá vài ngày, Daniel đã chủ động bò đến trên đùi hần.

Cảm giác đầu tiên cũng không tệ, Daniel ở trên giường đặc biệt chủ động mở lớn, hiểu được có thể nghiền hợp, độc hữu chính là phong cách ngây thơ lại khiến gọi rất hấp dẫn người khác.

Loại này về mặt cười xán lạn, loại tiểu mèo hoang thích làm nũng, chính là loại Kiều Tứ yêu thích, hơn nữa đường nét cùng khuôn mặt có phần tương đương với Kiều Triệt, ngay cả thỉnh thoảng nổi giận thoát nhìn cũng rất khả ái.

Đoạn thời gian Kiều Tứ cùng hài tử này một chỗ cảm giác tương đối hài lòng, cùng với cõi mộng của hần rất giống nhau, khiến hần nhất thời say mê trong đó, những người khác đều bị hần để ra sau đầu.

Lúc Đoạn Hành tìm đến hắn, Kiều Tứ đang nói chuyện điện thoại. Hắn muốn thuộc hạ nâng băng giá tại buổi đấu giá, để loại bỏ những kẻ cạnh tranh muốn có khối bảo thạch (đá quý) mà Daniel vừa ý, nhiều người cũng muốn có vật này, nếu như mua không được, chỉ sợ Daniel lại muốn giận dỗi mà một vài ngày không chịu ăn cơm.

“Tứ gia.”

Kiều Tứ ra hiệu bảo cậu chờ một chút, đợi bên kia thông báo đã mua thành công, mới ngẩng đầu nhìn thanh niên phía trước: “Có chuyện gì?”

Đoạn Hành vẻ mặt quả nhiên bối rối, nhưng chính là lễ độ cung kính: “Tôi muốn biết, , kịch bản lần này nhân vật đột nhiên lại đặt vào một người mới, có đúng hay không là ý của Tứ gia?”

“Việc đó a, Daniel rất muốn diễn, cho cậu ta một cơ hội thử xem.”

“Vai cậu ta đóng hoàn toàn không cần thiết, phân vai diễn trong phim như vậy không chút hợp lý, hơn nữa cậu ta cũng không lĩnh hội được cách diễn kịch, thế nào cũng không chút hiểu biết, như vậy là làm cho mọi người phải hạ thấp tiêu chuẩn của mình để phù hợp với cậu ta.”

Kiều Tứ nhấp một ngụm trà: “Vấn đề này nên lưu lại cho biên kịch cùng đạo diễn giải quyết đi, cậu lo lắng cái gì.”

Đoạn Hành chau mày, như là muốn nói gì đó, nhưng lại cố nhịn xuống.

Kiều Tứ hiểu rõ rồi nói: “Cậu a, đừng nên nghĩ nhiều. Daniel làm sao có thể đi đường tắt được, cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, không có khả năng uy hiếp đến cậu. Cậu mới là vương bài của toàn bộ công ty, để có thể vượt qua cậu, chắc đến mười năm sau tôi cũng không hi vọng có thể tìm được người nào như vậy.”

“Tứ gia, tôi không phải là để tâm đến chuyện này.”

“Ân?”

Nhìn cậu bước đến, cúi người, Kiều Tứ vì bất ngờ nên không kịp phòng thủ, trước mắt tối sầm lại, môi trên đã bị hôn lấy.

Nhất thời nụ hôn qua đi, Đoạn Hành vẫn không có đứng thẳng dậy, chỉ thuận thế nửa quỳ ở trước người hắn, hai tay đặt ở bên thắt lưng hắn, đường nhìn cùng hắn ngang nhau.

“Tứ gia, ngài nửa tháng nay chưa từng tới tìm tôi.”

Kiều Tứ nhìn đôi mắt kia lộ vẻ tha thiết, nghĩ lại cũng hiểu đoạn thời gian rơi vào mộng đẹp kia, quả thực đã lạnh nhạt với cậu, liền an ủi nói: “Đây là do tôi sơ suất, chờ tôi có thời gian rồi sẽ bù đắp lại cho cậu, cậu muốn cái gì?”

Vừa dứt lời, môi lại bị hôn lấy, Kiều Tứ không khỏi “Ân?” một tiếng.

Đoạn Hành nhìn hắn chăm chú: “Tôi muốn Tứ gia ngài.”

Kiều Tứ “Ừm” một tiếng, cả ngày với Daniel cùng một chỗ, cũng nhớ đến tư vị cùng Đoạn Hành quan hệ: “Đêm nay nếu cậu diễn xong mà trở về sớm...”

“Tôi đều không phải chỉ cái này.”

“Ân?”

“Tôi muốn thời gian của ngài,” Đoạn Hành đưa tay chuyển đến ngực hắn, “Còn có ở đây.”

Kiều Tứ hiểu được, chống đầu suy nghĩ.

Bất an của Đoạn Hành hắn cũng hiểu, mọi người đều là sợ bị thất sủng. Hắn đối với Đoạn Hành sủng ái cùng nâng cao là vẫn luôn không ngừng, nhưng hắn tất nhiên cũng đi yêu thích một nam hài tử khác, thế nào có thể chỉ giành riêng cho một mình Đoạn Hành chứ.

Nghĩ như vậy, Kiều Tứ sờ sờ đầu nam nhân anh tuấn trước mặt: “Điều này có lẽ là không được, cậu đổi thứ khác mà cậu muốn đi.”

Đoạn Hành nhất thời khó có thể che giấu nét thất vọng trên khuôn mặt, nhưng vẫn nói: “Cái khác tôi không cần. Tôi chỉ muốn Tứ gia ngài.”

Kiều Tứ lại nhu hòa sơ xoa đỉnh đầu kia. Hắn cũng hiểu rõ tâm tư của Đoạn Hành.

Quả thật là không có phần thưởng nào cao hơn cả bản thân Kiêu Tứ. Nếu có thể khiến hắn trở thành của cậu, quyền thế của hắn tự nhiên cậu ta cũng có thể sử dụng, ít nhất cũng có thể cố gắng thêm hai mươi năm nữa.

Mà người có ý định này cũng rất nhiều, ai mà không muốn một bước lên trời. Mỗi ngày đều có người ở trước mặt hắn tỏ vẻ nịnh bợ giở trò tâm cơ, có thể khẳng định là rất nhiều. Hắn cũng rất thích Đoạn Hành, nhưng hắn thế nào có thể dễ dàng bị ràng buộc bởi một người.

Kiều Tứ nhìn ra được điều này, sau khi bị hắn cự tuyệt, Đoạn Hành những ngày sau đều không che giấu đi sự suy sụp của bản thân, nhưng vẫn là theo khuôn phép cũ, thấy hắn đều kính cẩn chu đáo. Hắn bảo Đoạn Hành chiếu cố Daniel, chú ý tới những cảnh diễn, hành động thì nên cân nhắc, Đoạn Hành thậm chí đều cũng làm.

Đoạn Hành dấu sao cũng là biết điều, giỏi kiếm chế, không giống những hài tử khác, muốn đường nhưng không được ăn, sẽ ai oán hoặc cáu kỉnh. Cũng bởi vì là dạng người này, Đoạn Hành mới có thể ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy.

Kiều Tứ dự định chờ Đoạn Hành làm việc xong, thì sẽ sắp xếp cho cậu ta hảo hảo nghỉ ngơi, nhượng cậu ta được hưởng thụ một thời gian nghỉ khó quên, cũng coi như là một chút an ủi.

Mà Daniel vẫn liên tục khiến hắn cảm giác như đang trong cõi mộng vậy, như trước nhượng hắn vui vẻ.

Hài tử này ở trong lòng hắn ngoan ngoãn giống như con thỏ rồi lại thân thiết như miêu, lúc hai người ở chung với nhau đều yêu thương dính chặt lấy hắn, nhất thời không gặp thì “Nhớ Tứ gia lắm”, liên tiếp đủ loại lời ngon tiếng ngọt.

Kiều Tứ thích loại cảm giác được người khác khát khao, đối với khuôn mặt tươi cười kia lại càng không có sức chống cự.

Tuy rằng Daniel muốn rất nhiều thứ, nhưng Kiêu Tứ cảm thấy, ở độ tuổi của hài tử này tâm có hư vịnh mạnh mẽ một chút cũng là chuyện thường tình. Dù sao cũng đang ở trong giới nghệ thuật, cũng phải nhờ vả nhiều, Daniel lại hiếu thắng, đều không chịu bị bại bởi kẻ khác, chỉ dựa vào thu nhập nhỏ bé trong vai diễn mới căn bản là không được.

Hắn thích Daniel, tự nhiên là giúp Daniel ở trước mặt người khác tranh đua. Chỉ là dùng tiền mà thôi, đều không phải cái gì đại sự.

Hắn ở bên ngoài giúp Daniel bố trí chỗ ở, lúc rảnh rỗi thì tới, chăm sóc một hồi. Mà mỗi ngày thời gian cũng không sai biệt lắm, Daniel sẽ gọi điện đến.

“Tứ gia, đêm nay sẽ đến chứ? Em mua rất nhiều đồ ăn ngon.”

Đôi lúc trong tay sự tình quá nhiều, Kiêu Tứ cũng chỉ có thể nói lại: “Ta có chút chuyện phải xử lý, em tự chơi đi.”

Mỗi lần như thế, bên kia nhất định sẽ mang theo vẻ nũng nịu có pha chút oán giận: “Vậy hôm nay không được nhìn thấy Tứ gia sao, em sẽ nhớ ngài lắm.” Sau đó liền ngọt ngào dặn dò: “Lúc nào có thời gian, phải nhớ nói cho em biết nha, em muốn sớm chuẩn bị thực đơn.”

Lúc tiếp nhận lời kia tâm tình Kiêu Tứ đều luôn vui vẻ, cảm giác được người khác nhớ mong thực rất tuyệt. Daniel cho hắn thứ hắn muốn.

Bởi vì Daniel từng phân nân khu nhà ở hiện tại phòng khách không đủ lớn, chẳng thể nào mời bạn bè đến để tổ chức Party, Kiêu Tứ cũng lưu tâm xem xét, lo liệu giúp cậu ta đổi không gian rộng hơn.

Trước hôm đưa chìa khóa nhà ở mới, tâm trạng Kiêu Tứ rất tốt, lập tức dặn người đi đặt nhà hàng, dự định buổi tối cho Daniel một ngạc nhiên nho nhỏ.

Đúng lúc thay quần áo khởi hành, Đoạn Hành đẩy cửa tiến vào, thấy hắn đang cúi đầu đối phó với đồng nút buộc rườm rà trên chiếc áo sa tanh, liền cười nói: “Tứ gia, để tôi giúp.”

Toàn bộ nơi ở của hắn, Đoạn Hành đều có thể ra vào tự do, không cần câu nệ như những người khác. Thứ nhất, hắn coi trọng Đoạn Hành, thứ hai, Đoạn Hành chính mình có chừng mực, lúc không nên mở cửa sẽ không mở, lúc không nên gõ cửa sẽ không gõ.

Ngón tay của Đoạn Hành thon dài khéo léo, rất nhanh giúp hắn mặc xong y phục, vuốt lại nếp nhăn trên lưng áo, sau đó lại từ phía sau nắm lấy bờ vai hắn, cười nói: “Tứ gia, ngài dạo này gầy đi, buổi tối hãy ăn nhiều một chút được không.”

Kiều Tứ lúc này mới nhớ tới vốn đã đáp ứng đêm nay cùng Đoạn Hành ăn cơm, quay đầu lại đối mặt với ánh mắt dịu dàng mang theo tiểu ý của cậu, chợt nghĩ gần đây quả thực lạnh nhạt với Đoạn Hành, không khỏi đưa tay xoa đầu thanh niên trước mặt.

“Tôi đêm nay có việc, hôm khác sẽ đền bù cho cậu.”

Nét tươi cười trên mặt Đoạn Hành bỗng cứng lại nhưng rất nhanh liền tan biến, vẫn giúp hắn đem áo khoác mặc vào, mới nói:

“Là đi gặp Daniel sao?”

“Ừ.” Kiêu Tứ để Đoạn Hành chỉnh lại tay áo cho ngay ngắn.

“Tứ gia, nếu cậu ta không muốn ngài đi, vậy ngài đừng đi là tốt nhất.”

“Sao?”

“Ngài trước giờ vẫn không biết cậu ta thừa dịp lúc ngài không có ở đó đã làm những gì.”

Đoạn Hành dám cả gan nói ra những lời hiện rõ ý gây chia rẽ này khiến Kiêu Tứ vô cùng sửng sốt: “Làm càn.”

Đoạn Hành ngược lại vẫn không hoảng hốt, chỉ nói: “Tứ gia, ngài đừng tức giận. Ngài biết tôi không phải là người nói lung tung.”

Kiều Tứ miễn cưỡng nén giận, ngồi xuống, nhìn Đoạn Hành lấy ra một túi giấy lớn từ trong chiếc bọc mang theo, đẩy đến trước mặt hắn.

“Tứ gia, tôi vốn không muốn nhanh như vậy để ngài xem thứ này, thế nhưng... Hay là, ngài cứ nghe tôi nói trước đã, rồi hãy quyết định có muốn xem hay không?”

Kiều Tứ đã có chút bực bội, không muốn nghe nhiều, trực tiếp từ trong túi giấy rút ra một xấp ảnh.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng những bức ảnh này quả thực rõ ràng tới nỗi khiến hắn bị chấn động không nhỏ.

Đây đều không phải là loại ảnh chụp theo kiểu bọn báo chí săn tin, mà rất dứt khoát gọn gàng, tràn đầy tình sắc trước ống kính.

Một người là Daniel, người kia là một người đàn ông xa lạ, cao to uy mãnh, cơ thể cường tráng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền nhìn rất quen mắt, đó chính là viên đá quý mà hắn đã thành công cạnh tranh để mua được.

Hình có rất nhiều, bối cảnh đều tương tự, chính là khu nhà hắn cho Daniel. Nhưng ánh sáng và chi tiết có chút bất đồng, có thể thấy được chụp vào những khoảng thời gian khác nhau, chứng tỏ việc yêu đương vụng trộm này đã diễn ra không dưới một lần.

Cũng khó trách Daniel lại thường xuyên gọi điện hỏi lộ trình của hắn đến thế, như vậy mới có thể bố trí thời gian cùng người đàn ông kia hẹn hò.

Biểu hiện của hai người trên ảnh chụp xem thế là đủ, kẻ nào nhìn cũng có thể thấy được Daniel có bao nhiêu thích thú, khoái cảm toàn bộ đều viết ở trên mặt, tư thế khiêu khích cũng cực kì đa dạng.

So sánh với khi trước, Kiều Tứ lại nhớ tới biểu hiện của Daniel trước mặt hắn lúc cao trào, quả thực rất xứng với diễn viên tệ nhất đoạt giải thưởng mâm xôi vàng.

Kiều Tứ đặt tấm hình xuống, ngồi yên một hồi, mặt không chút thay đổi, ngược mắt nhìn nam nhân trước mặt: “Cậu theo dõi cậu ta bao lâu rồi?”

“Tứ gia, điểm ấy là tôi sai.” Trước khí thế âm trầm của hắn, Đoạn Hành vẫn giữ bình tĩnh:

“Nhưng tôi cảm thấy cần phải giúp ngài điều tra rõ ràng.”

“Ai cho cậu tự ra vẻ là mình khôn ngoan?”

Đoạn Hành nhìn hắn: “Tứ gia, tôi sai rồi. Nhưng ngài cũng thấy rõ, cậu ta vốn không thực sự yêu ngài, chỉ là vì tiền...”

Kiều Tứ lạnh lùng cắt ngang lời cậu: “Từ lúc nào tới phiên cậu đến dạy tôi?”

Đoạn Hành im lặng.

Kiều Tứ tại trên ghế dựa ngồi một chút, không nhìn đến Đoạn Hành, chỉ tự rót cho mình một chén rượu.

Chuyện này, Đoạn Hành quả thực không hề sai, là do hắn giận cá chém thớt.

Trong lòng hắn đương nhiên hiểu rõ. Ai cũng như vậy, có người nào đi theo hắn mà không phải vì tiền.

Nhưng mọi người luôn muốn lừa mình dối người. Hắn không thể lúc nào cũng khắc ghi bản thân mình trong mắt người khác là dạng gì.

Hắn không cần Đoạn Hành đến đánh thức hắn, lại càng không cần Đoạn Hành đưa ra những chứng cứ xác thực này, lo sợ họ hắn trên đời này không ai thật lòng muốn đi theo hắn, không ai cam tâm tình nguyện cùng hắn hoan ái an nhàn.

“Cậu có thể đi.”

“Tứ gia...”

“Cậu ở nơi này cũng đã lâu lắm rồi.”

Đoạn Hành thoáng chút trầm mặc, cuối cùng đáp lại một tiếng “Vâng” rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Đuổi Đoạn Hành đi ra, đều không phải là giận cá chém thớt.

Bọn họ những người này, hắn hiện tại nhìn vào đều cảm thấy chán ghét vô cùng. Một lũ thâm tình chân thành mà truy đuổi tiền cùng quyền của hắn, nói trăm lời giả dối thực buồn nôn, dẫn đến thiên hoa loạn trụ, một bên thì cùng hắn thân thiết, một bên lại tính toán đòi hỏi những thứ tốt nhất.

Giả bộ đối với những diễn viên này thật quá dễ dàng. Từ Đoạn Hành đến Daniel.

Tuy rằng hắn biết rõ, cũng đã quen cái loại “được phục vụ tốt rồi thì phải trả công”. Nhưng trong khoảnh khắc không khỏi cảm thấy vô cùng chán ghét.

Tất cả mọi người làm tình cùng hắn, còn hắn chỉ có thể cả đời làm một khách làng chơi.

Hắn cực kỳ chán ngán.

Khoảng thời gian sau đó Kiều Tứ cũng không còn yêu ai nữa, càng không có hứng thú tìm hoan mua vui.

Daniel đã sớm bị đuổi ra đường, thành một kẻ vô danh không xu dính túi, sau cũng không còn có thể nở mày nở mặt trong giới nghệ thuật, thậm chí ở trong thành phố này cũng bị đối xử tệ bạc.

Không nói đến chuyện Daniel nhiều lần vụng trộm yêu đương, ngay cả đạo đức nghề nghiệp cũng không có: Nhất là thủ đoạn lừa gạt này đã phạm vào điều tối kỵ của hắn.

Kiều Tứ cả đời hận nhất, chính là bị người ta uy hiếp.

Kiều Bác hôm nay không biết đã là lần thứ bao nhiêu cầm điện thoại di động đi vào: “Tứ gia, Đoạn gia lại gọi điện tới.”

Kiều Tứ phất tay, tiếp tục ngâm mình trong bồn tắm nhắm mắt dưỡng thần, Kiều Bác liền lui ra.

Đoạn Hành đã phạm vào sai lầm gì chứ? Hắn chỉ là không muốn nhìn thấy cậu ta.

Mặc kệ Đoạn Hành cố ý hay vô ý, đều cũng đã chạm tới nơi đau nhất của hắn. Hắn hiện tại chỉ cần nhìn thấy người kia, liền tựa như bị nhắc nhở chuyện gì: Tâm tình sẽ trở nên rất xấu.

Khiến hắn mất hứng, hắn không vui.

Để tránh phát sinh ra việc không cần thiết, hắn cũng dặn Kiều Bác nhấn nhủ lại ý tứ của mình. Đối xử lạnh nhạt không có nghĩa là lạnh nhạt, cần tiến lên thì cứ tiến lên, muốn Đoạn Hành không cần thần hồn nát thần tính, quá mức lo lắng.

Nhưng Đoạn Hành lúc này cũng không còn an phận như xưa, một khoảng thời gian bị thất sủng, dần dần đã có chút nóng nảy.

Kiều Tứ chuyên tâm ngâm mình trong được đục, chợt mơ hồ nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, không khỏi nhú mi.

“Tứ gia nói không cho phép...”

“Tôi chỉ muốn được gặp một lần thôi.”

Cuối cùng cánh cửa vẫn bị mở ra, Kiều Tứ quay người lại, âm trầm nhìn về phía nam nhân quấy rầy hắn ngâm nước tĩnh dưỡng.

Có lẽ là đi quá nhanh nên cậu ta hơi thở có chút bất định... “Tứ gia.”

Kiều Tứ liền nhú mày: “Kiều Bác nói cậu nghe không hiểu sao?”

Đoạn Hành chỉ lầm lũi nói: “Tứ gia, tôi hôm nay phải đi Nhật Bản chụp ngoại cảnh, đến ba tháng sau mới có thể trở về.”

Kiều Tứ chẳng nói gì mà chỉ “Ừ” một tiếng.

“Tôi biết Tứ gia không muốn nhìn thấy tôi, nhưng tôi vẫn phải nói, không thể đợi lâu như vậy mới nói với Tứ gia.”

Kiều Tứ có chút không kiên nhẫn mà chờ.

“Tôi với Tứ gia ngài, là thật tâm.”

Kiều Tứ nhìn hắn.

Khuôn mặt kia quả thực gầy đi không ít, đôi mắt lộ ra vết thâm quầng, có chút mệt mỏi: “Tôi không giống như những người khác.”

“...”

“Ngài muốn tôi rời xa Ngũ gia cũng được, chiều cố tận sủng của ngài cũng được, chỉ cần có thể khiến Tứ gia vui vẻ, tôi sẽ làm tất cả.”

“...”

“Nhưng trong tim tôi luôn muốn, ngài chỉ là của tôi.”

Kiều Tứ nhú mày, định nói điều gì, Đoạn Hành đã cắt ngang hắn.

“Tôi biết tôi vượt quá khuôn phép, nhưng mà Tứ gia, tôi không còn là đứa trẻ mười bốn tuổi. Tôi không giống với mười năm trước đây nữa.”

“...”

“Ngài không cảm thấy tôi đã trưởng thành rồi sao?”

Kiều Tứ không có bất kỳ phản ứng gì. Đoạn Hành rời đi, hắn vẫn còn đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, tiếp tục nghiêng đầu cố gắng hồi tưởng lại.

Đã mười năm rồi ư? Mà chính hắn thậm chí cũng không nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên Đoạn Hành tới bên hắn.

Quả thực hắn không hề để ý Đoạn Hành đã trưởng thành rồi, lại càng không nhớ rõ quá trình lớn lên.

Hình như mỗi khi hắn nhìn đến Đoạn Hành thì Đoạn Hành liền mang theo dáng dấp tài giỏi. Nhưng vô luận có tài năng đến đâu, thân thể có bao nhiêu thành thực, cũng đều chỉ cảm thấy đó là một con sùng vật thông minh ngoan ngoãn dưới gối của mình.

Có lẽ hắn có quá nhiều thứ phải quan tâm, cho nên cũng đã bỏ lỡ rất nhiều sự tình.

Đoạn Hành đi không bao lâu, Kiều Tứ nhận được một tấm bưu thiếp có dấu bưu kiện từ một vùng núi của tiểu quốc nào đó. Loại vui đùa này cũng chẳng có gì lý thú, chỉ có giới thanh niên và người làm bên ngành nghệ thuật mới yêu thích. (karl: bạn Hành gửi bưu thiếp cho bạn Kiều, nhưng mà bạn Kiều nghĩ là bọn thanh niên yêu nhau mới có cái trò lãng mạn này, chứ mình thì già rồi)

Trên mặt là nét chữ phóng khoáng: “Gửi Kiều Thức”

Trong gia tộc, hắn đứng hàng thứ tư, sau sự kiện của Kiều Triệt, hắn tàn sát đầm máu hơn phân nửa một bang phái, trong chốc lát thanh danh dậy sóng, có lẽ nên nói là ác danh lan xa.

Hai mươi tuổi đã đứng đầu, mọi người một tiếng hai tiếng đều kêu “Tứ gia”, không ai dám gọi thẳng tên thật của hắn, tất cả mọi người chỉ biết tại thành phố S “Ngoan” tự chính là Kiều Tứ gia.

Dần dần không ai còn nhớ được tên của hắn.

Mà dần dần, ngay cả chính hắn cũng tựa như đã quên.

.....

4. Chương 4

Trong vòng mấy tháng trời Kiều Tứ nhận được không ít loại bưu thiếp này, còn có cả những món quà nhỏ, cùng nhiều cuộc điện thoại gọi tới. Đoạn Hành công khai bày tỏ tình yêu với hắn, hơn nữa lại theo đuổi theo cách của học sinh trung học.

Kiều Tứ cảm thấy thực mới mẻ, nhưng chỉ là mới mẻ mà thôi. Trên con đường hắn đi, những kẻ thật thật giả giả sẵn đón rất nhiều, dùng thủ đoạn nào hắn cũng không còn kinh ngạc nữa.

Chỉ là có đôi khi, hắn từ trong giấc mộng tỉnh lại, cũng sẽ bắt đầu nhớ tới rất nhiều năm về trước bản thân vẫn còn được gọi là “Kiều Thức”.

Cái thời tuổi trẻ ngây thơ đã qua rồi.

Mà đoạn thời gian ấy dù đẹp dễ hay không, cũng chẳng thể nào quay trở lại.

Cho nên dù hắn đã trở thành như bây giờ, vẫn thường nửa đêm một mình ngồi dậy, tìm kiếm những dư vị của quá khứ đã qua.

Cứ hai ngày lại có một tiệc rượu, Kiều Tứ vốn hy vọng có thể mượn cơ hội này để gặp mặt Kiều Triệt, kết quả Kiều Triệt biết được, liền tỏ vẻ không thể tham dự bữa tiệc.

Kiều Triệt vẫn trước sau như một hận hắn, tựa như hắn mười năm qua vẫn yêu Kiều Triệt say đắm.

Xưa kia hắn kiên quyết cưỡng ép Kiều Triệt phải tuân theo sự chi phối, nhưng đã bức nhiều năm như vậy, hiện tại hắn đều đã cảm thấy không còn cách nào có thể bức được nữa, mà Kiều Triệt vẫn như cũ ngoan cố. Đây có lẽ cũng là một loại nghị lực.

Đoạn Hành không có ở đây, khiến Kiều Tứ lần đầu tiên cảm giác được nuối tiếc, bởi vì không có Đoạn Hành, thì Kiều Triệt sẽ không đến.

Vì vậy khi Đoạn Hành gọi điện tới, Kiều Tứ liền thốt ra câu nói từ đáy lòng: “Nếu như cậu ở đây thì tốt rồi.”

Tuy biết Đoạn Hành luôn nhất mực nghe lời, nhưng đương lúc nửa đêm thấy Đoạn Hành vất vả mệt mỏi xuất hiện trước mặt, Kiều Tứ không khỏi giật mình.

“Cậu không phải đang làm việc sao?”

Thanh niên cười nói: “Tôi đã sắp xếp chụp trước mấy cảnh rồi, chỉ cần ngày mai quay về lúc sáng sớm là sẽ kịp.”

Nghe cậu nói tuy dễ dàng, nhưng Kiều Tứ biết bọn họ bận bịu làm việc ngay cả thời gian ngủ cũng không được đảm bảo, cố gắng bỏ ra một buổi tối để tới đây quả thực rất xa xỉ, vì vậy liền nói: “Thực ra cũng không có việc gì lớn, cậu không cần phải trở về gấp.”

“Tứ gia muốn gặp tôi, đó là việc lớn.”

Về mặt của cậu nhìn rất nghiêm túc, Kiều Tứ nhất thời có một loại cảm giác kì quái, đến mười giây sau, hắn mới nhận ra loại cảm giác này là “không đành lòng”.

Đúng lúc ấy Kiều Bác đi vào hỏi: “Tứ gia, bây giờ có thể đi mời Ngũ gia được chưa?”

Đoạn Hành có chút bất ngờ, quay đầu nhìn y, rồi lại chuyển sang nhìn Kiều Tứ, cuối cùng cũng hiểu ra, đôi mắt mở to, biểu tình khi ấy tựa như một con khuyển.

Kiều Tứ như cũ nói: “Cậu đi thay bộ quần áo khác sạch sẽ đi.”

Tuy rằng “bất ngờ” nói tiếp “bất ngờ”, Đoạn Hành vẫn không phản ứng gì, cậu quả thực rất giỏi kiềm chế. Tiệc rượu tiến hành thuận lợi, Kiều Triệt cũng thực sự tới.

Buổi tối này đối với Kiều Tứ mà nói ít nhiều có thể coi như vui vẻ.

Chờ tiệc rượu kết thúc, quan khách đều đã cáo từ, thời gian cũng không còn sớm. Kiều Tứ lên lầu thấy Đoạn Hành đã mặc lại quần áo cũ, đang ngồi thay giày.

“Tứ gia, tôi đi đây.”

Kiều Tứ nhìn cậu, cậu chỉ chăm chăm nhìn vào nền nhà, mặc Kiều Tứ vẫn ở phía sau.

“Không phải nói sáng sớm mai đi cũng kịp sao?”

“Không, thời gian quay phim thực ra rất gấp.”

Kiều Tứ chợt kiên trì hiếm thấy: “Nếu đã tới đây, thì tiện thể ngủ lại một đêm đi.”

Đoạn Hành vẫn cúi đầu đi giày: “Việc Tứ gia muốn tôi đã làm xong, tôi cũng nên trở về rồi.”

Thằng nhóc này rất ít khi bướng bỉnh như vậy, Kiều Tứ thoáng có chút nóng nảy, nói vòng vo: “Bảo cậu ở lại thì cậu ở lại, có gì phải thương lượng?”

Đoạn Hành trầm lặng một hồi, như cũ cúi đầu, chỉ đưa tay đem dây giày vừa mới buộc chặt nơi lỏng ra, nói: “Ngũ gia đã đi về. Tứ gia còn muốn phân phó tôi làm việc gì?”

Kiều Tứ đến gần, đưa tay đặt ở sau cổ cậu, lại xoa xoa đầu cậu.

“Hôm nay để cậu phải vất vả rồi.”

Thanh niên vẫn không lên tiếng.

“Tôi sẽ không để cậu đi một chuyến trắng tay,” Kiều Tứ tựa như an ủi mà sờ mái tóc mềm mại của cậu: “Căn nhà ở sườn núi, cậu có thích không?”

Vừa dứt lời, bên tai nghe được “ba” một tiếng, tay của mình đã bị gạt ra không chút lưu tình.

Trên da vẫn còn cảm nhận rõ được sự đau đớn, Đoạn Hành cũng dám làm vậy với hắn, đều không phải giống như cả gan làm loạn, điều này khiến hắn không khỏi giật mình. Kiều Tứ mở miệng trách mắng: “Cậu thật láo xược!” Đoạn Hành cũng ngẩng đầu lên, “trùng” mắt nhìn hắn.

Kiều Tứ chưa từng thấy qua biểu tình này của cậu, khóe mắt đỏ dần, trong mắt tựa như hàm chứa thứ gì đó, dường như đang cố kiềm chế.

“Ngài cho tôi là loại người gì?”

Đây quả thực là làm phản, Kiêu Tứ không nghĩ tới sẽ có một ngày bị cậu ta chất vấn, nhất thời trả lời không được, chỉ có thể nhìn đôi mắt đỏ bừng của cậu, nói: “Cậu đã lớn như vậy, lại là một người đàn ông, sao lại...”

Nam nhi không rơi lệ, Đoạn Hành lại bởi vì... chuyện này mà uất ức đến mức thế, thực sự là khó có thể tưởng tượng, cho nên Kiêu Tứ cũng quên việc trừng phạt sự vô lễ của cậu, chỉ đưa tay đặt lên đỉnh đầu, dùng giọng điệu khó hiểu nói: “Cậu. Đúng là người còn trẻ.”

Chính hắn cũng chỉ khi còn trẻ mới có thể thẳng thắn rơi lệ như vậy.

Đoạn Hành đột nhiên ôm lấy cổ hắn.

Kiều Tứ bị ôm chặt, lực độ của đôi tay đặt trên lưng khiến hắn bỗng nhiên sinh ra một chút ôn nhu. Dù sao Đoạn Hành đã theo hắn nhiều năm như vậy, hắn cũng từng khiến cậu đau lòng, không khỏi đưa tay vuốt tóc thanh niên.

Dù vì chân tình mà thương tâm, so với hạnh phúc trong hư tình giả ý vẫn khiến hắn cảm thấy tốt hơn nhiều.

Đoạn Hành ngồi, hắn đứng, cứ ôm nhau một lúc như thế, sau đó đôi tay ở trên lưng chợt buông ra, hắn bỗng nhiên bị gắng sức kéo xuống phía dưới, sau đó liền cảm thấy nóng rực, đôi môi thoáng chút run rẩy.

Nụ hôn này có chút bất ngờ, hơi thở của thanh niên vì gấp gáp mà trở nên lỗ mãng, mang theo chút buông thả sau khi chịu uất ức. Đầu lưỡi thô bạo dò xét, thậm chí là đem Kiêu Tứ cắn đến đau nhức.

Kiều Tứ đẩy đẩy cái trán kia ra, mà Đoạn Hành lúc này không còn như một con chó ngoan ngoãn trung thành nghe theo mệnh lệnh, ngược lại đem hắn ôm chặt, nâng gáy hắn, mạnh mẽ hôn càng sâu.

Môi lưỡi dây dưa thâm nhập nồng nhiệt khiến Kiêu Tứ cảm thấy kỳ quặc. Trước kia chưa từng cùng Đoạn Hành hôn như vậy.

Từng có quan hệ thân thể, lúc bắt đầu đều là Đoạn Hành dùng miệng hầu hạ hạ thể của hắn. Hắn không khỏi cảm giác đôi môi của Đoạn Hành đã đặt sai vị trí.

Nụ hôn nồng nhiệt như gió mạnh mưa rào đổ ập đến Kiêu Tứ, khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn, một tay của Đoạn Hành đã lớn mật luồn vào trong quần áo hắn, ngón tay cái dừng lại ở điểm nhô lên trước ngực. Kiêu Tứ thoáng chút run lên, miễn cưỡng thoát ra khỏi nụ hôn kia: “Buông ra!”

Đoạn Hành lại như không sợ chết mà hung hăng ngăn chặn, ngậm lấy đầu lưỡi hắn, xoa lưng cùng mông của hắn, đem hắn đè xuống dưới mình.

Kiều Tứ có chút chống đỡ không được, hơi thở cũng dần bất ổn.

Tại lúc dây dưa hôn nhau, thân thể trưởng thành của hai nam nhân ma sát chỉ cách một lớp vải mỏng manh, cảm giác được dưới cơ thể mạnh mẽ kia là nhiệt huyết bùng bùng, thanh niên không chút nào che giấu dục vọng tràn ngập của mình khiến cho hắn như bị lây nhiễm, không khỏi cũng phát ra phản ứng.

Vốn quen Đoạn Hành trước giờ đều tận lực theo khuôn phép, loại hành vi trắng trợn không tuân theo quy củ này, tại khi ấy, ngược lại khiến hắn động tình.

Cuối cùng thì nụ hôn say mê cũng kết thúc, Đoạn Hành rời khỏi khoang miệng hắn, con ngươi đã biến thành màu đen, như bao phủ một tầng hơi nước, một tay nắm lấy hông hắn, lòng bàn tay nóng rực, bộ dạng mang vẻ khó nhịn. Nhưng vẫn không đem quần của hắn kéo xuống.

Tùy hứng cũng là có mức độ, mạnh mẽ hôn hắn cùng cường bạo hắn đâu sao vẫn: “Phạm thượng.”

Kiều Tứ ngồi trên bộ vị đang kìm nén của thanh niên, hơi chút khê động liền thấy được thần sắc của Đoạn Hành thay đổi, lo nghĩ, hỏi: “Cậu còn sức không?”

Ngồi trên máy bay cả một đoạn đường dài lại xã giao cả đêm không khỏi hao tổn nhiều sức lực, Đoạn Hành thoát nhìn rất gọi cảm, nhưng cơn mưa tình ái đã bớt hứng thú, mà hắn cũng không muốn bị làm đến phát đau.

Bị hắn hỏi như vậy, trong nháy mắt khuôn mặt Đoạn Hành chợt đỏ bừng, cắn môi một chút, sau đó liền kéo quần hắn xuống, dùng hành động trả lời hắn.

Thể lực của Đoạn Hành quả thực rất tốt, có thể đem hắn ôm lấy đặt ở trên tường, hơn nữa lại duy trì trong một thời gian dài. Hai người ở ngay trên hành lang hoan ái, quần áo xộc xệch. Nội khổ còn rơi trên mắt cá chân.

Loại hành vi phóng dăng này thậm chí hơn cả thời trai trẻ, không quan tâm bất cứ điều gì. Nhưng có lẽ bởi tư thế quan hệ, hơn nữa bản thân lại bị tiến nhập liên tục, theo động tác của Đoạn Hành mà rên rỉ, tại luật động nóng bỏng, trên mặt cũng dần phát nhiệt.

Từ ngoài phòng đi vào bên trong, một đường dâm mỹ, hoan ái đến không còn biết trời đất.

Kiều Tứ chỉ dùng tư thế ít dụng sức để hưởng thụ, nhưng làm nhiều lần không khỏi khiến thất lực mệt mỏi, có chút chịu không nổi. Mà Đoạn Hành lại dùng không được, liền đưa hắn đặt lên giường, khiến hắn phải thở hồng hộc.

Kiều Tứ sợ hãi thán phục tinh lực tràn đầy của thanh niên, sau khi tiếp nhận một nụ hôn dài nữa, thì thở hổn hển, muốn bảo cậu ta dừng lại.

Đoạn Hành như trước không thể nào kiềm chế mà ở giữa hai chân hắn xỏ xuyên, không phải nói dừng là có thể dừng lại, vì vậy nắm chặt hai tay hắn, tại lúc thay đổi tư thế liền phát ra thanh âm khàn khàn: “Nhịn một chút được không...”

Kiều Tứ cảm nhận được thân thể ướt đầm mồ hôi của thanh niên, còn có nhiệt tình dường như kéo dài vĩnh viễn bất tận. Bộ vị tại quá độ ma sát mà tê dại, mà hắn gần như bởi vì khoái cảm cực độ cùng biểu tình sôi sục khi xâm nhập của thanh niên mà đạt được cao trào.

Sau một hồi tình ái tràn ngập khoái cảm, bản thân đều mệt mỏi rã rời phải tạm dừng lại.

Kiều Tứ mệt mỏi xoay người định ngủ, Đoạn Hành từ phía sau ôm lấy hắn, trong ngực bỗng thấy ấm áp. Xuất phát từ nhạy cảm, hắn mơ hồ biết Đoạn Hành đang nhìn hắn, nhưng vẫn vô cùng thả lỏng mà chìm sâu vào giấc ngủ.

.....

Không biết đã ngủ trong bao lâu, giấc mộng tựa hồ rất dài, nhưng cũng chỉ thoáng như một lần chớp mắt, sau đó liền bị người ta nhẹ nhàng lay tỉnh.

Trong tầm mắt朦胧 lung là khuôn mặt của Đoạn Hành.

“Tứ gia, tôi phải đi rồi.”

Thanh âm trầm thấp tại ánh sáng mờ nhạt lúc tảng sáng, tựa như còn say giấc chiêm bao. Bên ngoài hình như đang có mưa rơi.

Kiều Tứ thoáng nghe thấy chính mình “Ừ...” một tiếng.

Thanh niên áp sát lại, hôn hắn một chút, lại một chút nữa. Chìm đắm trong những nụ hôn dịu dàng, cảm xúc của Kiêu Tứ dần trở nên mơ hồ.

Khi lần thứ hai tỉnh lại, cảm thấy có chút lạnh lẽo, trời mưa khiến nhiệt độ đột nhiên xuống thấp, Kiêu Tứ không khỏi đem chiếc chăn dưới người kéo lên. Trong phòng vắng vẻ, nhìn ra ngoài đã là buổi chiều, Đoạn Hành đã sớm dời đi.

Hắn cẩn thận hồi tưởng mới chợt nhớ ra dường như Đoạn Hành có cùng mình cáo biệt, ngồi một mình, đối diện chiếc giường bừa bộn mà hai người đã gây ra, trống rỗng nhất thời bỗng ủa đến.

Đoạn Hành rất nhanh lại gọi điện tới. Kiêu Tứ đang xử lý chuyện trong bang, nghe nói là điện thoại của cậu, liền tiếp nhận, ra hiệu cho mọi người bên cạnh lui ra mới áp vào bên tai.

“Dọc đường đi có thuận lợi không?”

“Chuyến bay bị trễ, vừa mới tới nơi,” Trong thanh âm của Đoạn Hành mang theo chút cô đơn, “Tôi nhớ ngài, Tứ gia.”

Giọng điệu yêu thương lưu luyến, khiến Kiều Tứ cảm thấy có phần vi diệu, liền quay lại trọng tâm câu chuyện: “Thế nào, công việc quá vất vả?”

“Cũng khá tốt,” Đoạn Hành ngừng lại, “Có điều tôi thực lòng không muốn đóng phim. Tôi muốn mỗi ngày đều ở bên Tứ gia.”

Kiều Tứ ngồi xuống ghế, nhìn vào danh sách đã phải cân nhắc rất nhiều lần trước mặt, việc làm ăn ngày càng mở rộng, nhân lực lại không hơn, điều này vẫn luôn khiến hắn đau đầu, liền nói với Đoạn Hành: “Không đóng phim, vậy cậu muốn làm gì?”

“Cái gì cũng tốt,” Đoạn Hành cười đáp, “Tứ gia sắp xếp để tôi làm người tùy thân đi. Tứ gia ngài còn cần tài xế chứ?”

Kiều Tứ lo nghĩ nói: “Lần trước chứng kiến cậu lái xe suýt nữa bị lập biên bản, tôi sợ chỉ nhìn cũng không dám dùng đến cậu.”

Đoạn Hành cười nói: “Vậy thì, tôi cùng chú Bác hầu hạ ngài.”

“Vậy quá ủy khuất cậu rồi.”

“Không ủy khuất, chỉ cần Tứ gia nói, tôi sẽ hầu hạ ngài cả đời.”

Lời này thốt ra có phần quá thẳng thắn, Kiều Tứ ngừng lại một chút: “Đừng suy nghĩ lung tung, bồi dưỡng cậu là để làm việc lớn. Nếu quá mệt mỏi thì để công việc cho thuộc hạ làm, tôi cho cậu một kỳ nghỉ.”

Hai, ba tháng trôi qua không nhanh cũng không chậm, Đoạn Hành lại không phải lần đầu tiên ra ngoài công tác lâu như vậy, cho tới bây giờ, thời gian cậu cùng Kiều Tứ ở bên nhau cũng chẳng thể tính là nhiều.

Chỉ có điều khác biệt khi xưa chính là, lần này Kiều Tứ rõ ràng cảm nhận được sự vắng mặt của cậu.

Có lẽ bởi quan hệ dù sao cũng đã tiến thêm một bước thân mật, cho nên cảm giác người ấy tồn tại càng trở nên mạnh mẽ.

Có đôi khi nhớ tới, đôi mắt xinh đẹp chất chứa nụ cười kia dường như hiện hữu ngay trước mặt, cho dù hắn luôn không thích mất một mí, nhưng nhìn vào lại thấy trở nên thực đáng yêu. Thân hình cao lớn không hẳn không tốt, mỗi khi bên nhau chỉ cần ít dụng sức, hắn trước đây cũng chưa từng được hưởng thụ đến thế.

Kiều Tứ chợt nghĩ phải chăng “khẩu vị” của mình càng ngày càng lẫn lộn.

Ngày Đoạn Hành kết thúc công tác quay phim cũng dần đến gần, Kiều Tứ không khỏi có điểm chờ mong, đã sớm cho người sắp xếp các thủ tục tẩy trần đón tiếp thật tốt, chỉ còn chờ Đoạn Hành trở về. Coi như bù đắp cho trước kia.

Đêm nay Kiều Tứ nằm ở trên chiếc giường mềm mại trong phòng ngủ, dưới ánh trăng mê mị. Đang lúc nửa mơ nửa tỉnh chợt cảm giác được trong phòng có người, bản năng nhạy cảm khiến hắn nháy mắt trở nên tỉnh táo, trong tay đã có chuẩn bị, nhưng không lập tức mở mắt.

Trong không khí ngược lại không phát ra sát ý, mùi hương trên cơ thể người kia tuy vì lặn lội đường xa mà có chút hỗn tạp, nhưng vẫn thực quen thuộc. Kiều Tứ trầm tĩnh lại, mở mắt ra.

“Tứ gia tỉnh rồi?”

Dưới ánh trăng, Kiều Tứ nhìn thân ảnh người nọ đến gần, hơi nhắc người dậy: “Sao cậu lại tới đây?”

“Chú Bác để tôi vào,” Thanh niên vẫn thấp giọng, “Ông ấy nói ngài ngủ rồi, chỉ cho tôi vào một chút rồi đi. Không ngờ lại khiến ngài tỉnh giấc.”

Kiều Tứ chống người trên gối, nửa ngồi dậy: “Không phải chiều mai các cậu mới trở về sao?”

“Tôi không uống rượu, nên đi trước bọn họ. Cho nên buổi tối liền tới đây.”

Kiều Tứ nhất thời cũng thanh tỉnh, giương mắt hỏi: “Thế nào? Có chuyện gì sao?”

“Không...” Đoạn Hành đứng bên giường, cúi đầu nhìn hấn, “Tôi chỉ muốn sớm một chút nhìn thấy Tứ gia.”

Hai người cứ thế nhìn nhau trong cảnh tranh tối tranh sáng, Kiêu Tứ là người tiếng trước: “Cậu cũng vất vả rồi, mau nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Đoạn Hành đáp, nhưng vẫn bất động bất động.

“Sao vậy?”

Thanh niên thành thật trả lời: “Tôi muốn nhìn thêm lát nữa.”

Loại tính cách trẻ con này khiến Kiêu Tứ cảm giác có phần thích thú, vì vậy liền nói: “Cậu muốn nghỉ phép đúng không. Muốn đi nghỉ ở đâu, tôi bố trí cho cậu.”

Thanh niên đáp: “Được ở bên cạnh Tứ gia, chính là nghỉ phép.”

Kiều Tứ lại nhìn cậu một lúc, cảm thấy cậu thực sự vì mệt mỏi mà gầy đi không ít, bèn nói: “Cậu lên đây.”

Đêm đó Đoạn Hành ngủ bên cạnh hấn, có điều không làm bất cứ chuyện gì, bởi Kiêu Tứ cần dậy sớm, muốn được ngủ nhiều một chút, để cơ thể thoải mái, cũng không cho phép cậu ôm. Thanh niên chỉ ôm chặt lấy cánh tay hấn, thoáng chốc chìm sâu vào giấc ngủ.

Kiều Tứ mở mắt. Đoạn Hành đang ở bên cạnh nhìn hấn, thấy hấn tỉnh, khóe miệng bất giác trào ra tươi cười: “Chào buổi sáng.”

Kiều Tứ “Ừ” một tiếng, miễn cưỡng đứng dậy, hôm nay phải giải quyết rất nhiều chuyện, nghĩ tới mà mệt mỏi, nhìn chàng trai bên cạnh hầu hạ hấn rời giường, ôn thuận chu đáo, hơn nữa thông hiểu nhân ý, lại đủ nghị lực.

Kiều Tứ từng nghĩ, một nhân tài hái ra tiền dĩ nhiên hiếm có, nhưng một thuộc hạ tâm phúc còn hiếm có hơn.

Người như Đoạn Hành, không nói đến năng lực, chỉ về mức độ trung thành đối với hấn, đem làm ngôi sao điện ảnh cũng có điểm lãng phí.

Lúc Đoạn Hành giúp hấn đi tắm, Kiêu Tứ nói: “Cậu đã đóng xong phim rồi, những việc kế tiếp nhận ít thôi. Tôi sắp xếp chút chuyện cho cậu làm.”

Đoạn Hành cầm bàn chân hấn đặt lên trên đầu gối của mình, cũng không hỏi đó là chuyện gì, chỉ trả lời không chút do dự: “Vâng.”

Kiều Tứ tỏ ý khen ngợi mà xoa xoa đầu thanh niên.

Người có thể sử dụng nhiều, cũng khiến hấn thoải mái hơn. Đoạn Hành sẽ là trợ thủ đắc lực của hấn.

Dĩ nhiên, dù cấp cho bao nhiêu thực quyền, hấn vẫn giữ chừng mực.

Buổi chiều Ân Thanh đột nhiên đến gặp hấn. Kiêu Tứ có chút bất ngờ, phải nói là vui mừng khôn xiết, vội vàng đặc biệt dành thời gian để tới.

Ân Thanh thân thể không khỏe, vừa mới phẫu thuật nối mạch máu tim, phải hoàn toàn ở ngoại ô điều dưỡng, rất hiếm ra khỏi cửa, không nghĩ tới hôm nay lại muốn ngồi xe vào thành phố.

Ân Thanh không còn trẻ, nhưng trên mặt lại nhìn không ra tuổi tác, hình dáng tuấn tú nho nhã, thần thái luôn luôn ôn hòa, mang theo chút tươi cười, tuy nhiên thủ đoạn tuyệt không “ôn hòa”.

Kiều Tứ ngồi đối diện ông ta, rót một chén trà: “Thần sắc của thầy so với trước kia tốt hơn nhiều rồi.”

“Phải không?” Ân Thanh nở nụ cười, uống ngụm trà, khen ngợi một câu, rồi hơi ngừng lại, sau đó nói: “Ta muốn về hưu.”

Kiều Tứ nhất thời không thốt nên lời.

“Tiểu Kiêu, ta thân thể đã không được rồi.”

“...”

“Đây là chuyện sớm hay muộn. Cho dù ta có chống đỡ được một trận thập tử nhất sinh, nhưng ngày nào đó, ta cũng sẽ mất.”

Kiều Tứ cúi đầu: “Thầy...”

Khi xưa đã từng vì biệt ly mà trải qua nỗi buồn vô cớ như mất đi tuổi thanh xuân, Kiều Tứ vẫn không kiềm chế được bản thân, có chút thương cảm.

Hắn do Ân Thanh tự tay dạy dỗ, một tiếng gọi thầy, tình cảm không thua gì cha con.

Ân Thanh không bao giờ lộ diện, chỉ ở phía sau bình tĩnh chống đỡ cho hắn, cho dù trong tình thế bất lợi cũng vẫn như cũ, chưa từng dao động.

Ân Thanh đi rồi, hắn không chỉ đơn giản thiếu đi một cánh tay hay đầu não.

Nhưng Ân Thanh đã chém giết nửa đời người, cơ thể thực chịu không nổi nữa. Những tháng ngày cuối cùng hắn có thể trôi qua một cách bình yên.

Ân Thanh đưa tay tới, nhẹ nhàng vỗ bờ vai hắn.

“Ta tới lần này, chính là để cùng con từ biệt.”

Kiều Tứ cúi đầu đáp một tiếng. Khởi cần nói nhiều, hắn cũng muốn cảm tạ thầy vì đã tới gặp lại hắn một lần, tự mình cùng hắn nói lời từ biệt.

“Thầy yên tâm tĩnh dưỡng đi, em sẽ bố trí thật tốt, thầy nếu cần gì...”

Ân Thanh cười nói “Có Cảnh Thụy ở cùng, nửa đời sau ta cũng không còn bận tâm nữa. Con không cần thay ta lo lắng. Cũng đừng nên tổ chức tiệc tiễn biệt gì, ta bây giờ rất sợ náo nhiệt.”

Cảnh Thụy là bác sĩ trẻ đi cùng Ân Thanh, cao lớn nghiêm nghị, cũng xem như một nửa là con nuôi của Ân Thanh.

Một lúc sau, Ân Thanh lộ vẻ mệt mỏi, vì vậy liền theo Cảnh Thụy trở về, trước lúc đi còn nói: “Sau này ta không còn giúp con được nữa, con hãy tự giải quyết cho tốt.”

Hai người đều có chút thương cảm, nhưng vẫn cố kìm nén.

“Thầy nếu thiếu người, Đoạn Hành thật ra cũng là một nhân tài.”

Kiều Tứ lên tiếng.

Ân Thanh lại điểm điểm trán hắn: “Con cái gì ta cũng yên tâm, nhưng lại vì một chữ si. Về sau cho dù có gặp phải chuyện gì, đều nên nghĩ thoáng một chút, đừng tự làm khó bản thân.”

.....

5. Chương 5

Im lặng tiễn Ân Thanh, ngay cả một chén rượu tiễn biệt cũng không có. Buổi tối Kiều Tứ một thân một mình tại trên sân thượng uống mấy chén.

Uống cũng nhiều lắm, Đoạn Hành đi tới khuyên hắn: “Tứ gia, nên uống ít thôi, đối với cơ thể sẽ bất hảo.”

Kiều Tứ khoát khoát tay.

“Cậu còn trẻ, không biết rượu Vang rất tốt.”

“Tứ gia.”

“có nó sẽ càng khiến người ta vui vẻ hơn.”

Cha đã sớm qua đời, Kiều Triệt thì lại giống như người đứng đã mười năm rồi, thầy lại vừa đi cũng sẽ không quay trở về nữa.

Những người quan trọng trong sinh mệnh hắn lại chậm rãi ra đi.

Cho dù hắn có là Kiều Tứ, hắn cũng hoàn toàn vô pháp ngăn cản.

“Tứ gia, ngài còn có tôi mà.”

Kiều Tứ giương mắt, từ chén rượu nhìn lên Đoạn Hành, con mắt kia vẫn đen như trước.

Đoạn Hành cúi người, quỳ một gối xuống ngồi xổm tại trước mặt hắn, hai tay vịn vào hắn. Tầm mắt so với hắn thấp hơn chút, thế nhưng bờ vai rộng, vững chắc thực sự đáng tin cậy.

Sau đó thanh niên dùng một loại khẩu khí giống như đang dỗ dành: “Uống nhiều như vậy, nên vui vẻ thôi, trở về nghỉ ngơi được không?”

Hắn không hề vui vẻ, hắn tại trong nỗi u sầu chỉ cảm thấy xung quanh cực kì quanh quẽ. Chỉ còn lại một người trước mắt này.

Kiều Tứ đưa tay, dùng hai ngón tay nâng cằm của thanh niên lên, quan sát một lúc, từ trên cao nhìn xuống rồi bất chợt hôn lấy đôi môi của người kia.

Người bị hắn dùng hành động dâm loạn này có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh phản ứng trở lại, cũng hé miệng phối hợp theo hắn.

Kiều Tứ vui mừng bởi vì bản thân mình tuy có rất nhiều thứ không lưu lại được, nhưng thứ đang ở trước mắt, chỉ cần là hắn muốn, đều có thể hưởng dụng.

Lúc sau trở về phòng, hai người quần áo đã lộn xộn. Kiều Tứ rất thích kỹ thuật hôn của thanh niên, lại càng thích loại cảm giác được tha thiết ôm chặt lấy.

Người ta ai cũng mong muốn bản thân được người khác cần đến.

Mà Đoạn Hành lại có thể dùng hai cánh tay mạnh mẽ mà ôm hắn, vội vã mà cởi quần áo hắn ra, gần như điên cuồng hôn môi cùng âu yếm hắn, trên khuôn mặt luôn luôn lộ vẻ say mê cùng xúc cảm mạnh mẽ.

Là loại cảm giác bị người ta khát vọng khiến Kiều Tứ động tình.

Một bên thâm nhập hôn môi, một bên xoa ngực cùng hông, Kiều Tứ cảm thấy được nơi phình to của thanh niên, sát sao đè lên dục vọng của mình, Đoạn Hành như thế khiến hắn cảm thấy mê người.

Đoạn Hành thậm chí đợi không được liền đưa hắn ôm đến trên bàn, trên đường đi tới thì chọc vào. Hai người thở hổn hển, bước đi bất ổn mà hoan ái, toàn bộ không có trình tự gì hết.

Sau đó Kiều Tứ giữa lúc khoái cảm phóng dăng đến điên đảo thần hồn bị thô bạo đè tại mép bàn, cố gắng chống bằng một tay, chân mới có thể đứng vững được.

Đoạn Hành đứng, một tay đỡ lấy hông của hắn, một tay nâng một chân khác của hắn, hạ bộ đặt ở nơi đang mở rộng của hắn, thoáng chút mãnh liệt mà co rút lại, giống như tồn tại một loại nhiệt tình kéo dài đến bất tận.

Cả hai người trần truồng vừa đứng vừa giao hoan. Kiều Tứ tại lúc run rẩy khó có thể kiềm nén được liền không kiêng nể gì mà thở hổn hển âm thanh rên rỉ, cảm giác được thanh niên sau khi hôn khắp thân trên của hắn, vùi đầu vào chiếc cổ đã ướt đầm mồ hôi của hắn, một ngụm cắn hắn.

Rồi sau đó lại kịch liệt luật động khiến hắn vui sướng đến ngay cả ngón chân cũng co giật quắp lại, cả người mê mẩn đến đờ đẫn.

Chỉ có Đoạn Hành mới có thể cho hắn loại cảm giác mãnh liệt này.

Cuối cùng, hắn ngồi ở trên người Đoạn Hành làm thêm một lần nữa. Trong lúc đó Đoạn Hành đều ôm chặt lấy hắn, cúi xuống nhìn hắn, giống như che không được tình triêu.

Loại ánh mắt này còn hơn cả động tác cậu đang làm, khiến Kiều Tứ nhận được toàn bộ sự nhiệt tình làm cả người đều nóng lên.

Cuối cùng cũng thở hổn hển nặng nề mà ngừng lại, hai người giống như là từ trong nước đi ra, toàn thân ướt đẫm. Không biết làm sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy.

Kiều Tứ mệt đến nỗi không muốn nói chuyện nữa, cũng chẳng muốn di chuyển, cả người tê dại, mệt mỏi mà nằm trên người thanh niên.

Đoạn Hành ôm sát hắn, đem khuôn mặt dán tại trên cổ hắn, tỏ vẻ thân thiết không khác gì một con đại khuyển đang mè nheo nhiều lần ngửi hắn.

Hai người đều trần truồng, vừa mới làm chuyện dâm mỹ xong, khí tức tình sắc trong phòng cũng chưa phai nhạt, mà tròng cảnh vừa rồi lại có vài phần khờ dại.

Kiều Tứ bị ngửi đến ngứa ngáy, hỏi: “sao vậy?”

Đoạn Hành mập mờ mà nói: “mùi vị của ngài rất dễ chịu...”

Kiều Tứ chưa từng cảm thấy mùi vị trên người mình có gì khác với người bình thường. Nhưng nghe Đoạn Hành nói như vậy, cũng cảm thấy bản thân hình như cũng thực sự phát ra mùi thơm.

Đoạn Hành chính là như vậy, có thể khiến hắn xuất hiện một loại ảo giác rằng bản thân đang trở nên tốt đẹp. Cũng giống như hiệu dụng của thuốc phiện vậy, khiến kẻ khác lâng lâng, vô hạn bành trướng.

Tại trong ảo mộng, hắn hóa thành một nam nhân tràn đầy hấp dẫn, mùi hương trên cơ thể hắn rất dễ chịu, hắn có thể khiến thanh niên này thần hồn điên đảo. Mà một lòng yêu hắn.

Kiều Tứ vuốt tóc thanh niên, hắn rất cần Đoạn Hành.

“Đoạn Hành.”

“Dạ.”

“Cậu sẽ ở bên cạnh tôi bao lâu?”

Đoạn Hành hôn hắn một chút, lại nắm tay hắn, hôn ngón tay.

“Tôi sẽ không rời khỏi Tứ gia.”

Kiều Tứ lại sờ mái tóc đen nhu thuận kia, hôn lên cái trán của thanh niên. Đoạn Hành dẫu sao cũng có thể nói ra những lời mà hắn muốn nghe, làm cho hắn có thể thỏa mãn một chút.

Kiều Tứ cho tới bây giờ đối với phim kịch truyền hình các loại gì đó đều không có hứng thú, những câu chuyện giả tạo hắn đều không quan tâm, cũng sẽ không để cho những thứ giả tạo bịa đặt kia có cơ hội chiếm lấy thời gian cùng tâm tư của hắn.

Mà hiện tại hắn cũng không thể không thừa nhận, mọi người đều cần đến những câu chuyện giả tạo hư ảo để có thể xoa dịu chính mình.

Ví dụ như thứ thuốc phiện* mà hắn có, ví dụ như Đoạn Hành. (Ka: Kiều Tứ nói thuốc phiện chính là để chỉ quyền lực cùng tiền tài hấp dẫn người khác của mình không khác gì thuốc phiện.)

.....

Những lúc Kiều Tứ ra ngoài, bên cạnh phần lớn thời gian đều có Đoạn Hành đi cùng. Tuy rằng hải tử này được hắn sủng ái rất nhiều, nhưng lúc hắn không có Đoạn Hành bên cạnh, liền giống như lên cơn nghiện thuốc, nên hắn cũng buông thả mức độ nghiện của mình.

Đoạn Hành có vẻ bề ngoài hoàn toàn không phù hợp với khiếu thẩm mỹ đặc biệt của Kiều Tứ, vậy mà có thể trèo lên vị trí này, thực sự là hiếm thấy. Hướng hồ lúc Kiều Tứ sủng ái những mỹ thiếu niên kia, ra tay trước sau như một đều rất hào phóng xa xỉ, mà đến cuối cùng có thể nhúng tay vào công việc của bang phái, Đoạn Hành chính là người đầu tiên.

Đoạn Hành thành công có được địa vị cao, dường như khiến cho mọi người nhìn thấy một cơ hội mới. Vì vậy khi tiến cử người cho Kiều Tứ, phạm vi so với trước kia càng xa hơn, trong đó có đủ các loại mãnh nam tráng hán (nam nhân mạnh mẽ cao to), hại hán thiếu chút nữa phải uống thuốc an thần.

Kì thực Kiều Tứ cũng chẳng có thời gian để đi hưởng thụ những mỹ nhân kia, bởi Đoạn Hành rất hay có ý “ghen tị”. Dĩ nhiên là không tới nỗi viết hán ra trên mặt. Thế nhưng khi Đoạn Hành ra tay sắp xếp, Kiều Tứ nhìn những “nam sủng mới” kia đều tìm không được một mỹ thiếu niên nào hợp với khẩu vị của mình, bởi tất cả đều là cơ bắp tráng hán khiến hán phải kinh sợ.

Hơn nữa khi có thời gian nhàn rỗi, Đoạn Hành đều sẽ ôm lấy, không lặn qua lặn lại mấy tiếng đồng hồ thì sẽ không được tính là xong việc, Kiều Tứ cũng thực sự vất không ra sức để mà tìm người khác chơi bởi trắng hoa.

Ai cũng đều biết hiện tại Đoạn Hành là đại hồng nhân bên cạnh hán, hán thậm chí còn ngầm đồng ý để Đoạn Hành lên lút tranh giành tình nhân. Giờ “hậu cung” của hán chỉ còn lại một mình Đoạn Hành (ka: Đoạn Hành, seo anh “ghen” giỏi vậy????), những mỹ thiếu niên khác đều không có sức để đi tranh sủng, cũng không ai dám đi khiêu chiến địa vị của Đoạn Hành.

Đêm nay Đoạn Hành lại ngủ ở chỗ hán. Đoạn Hành luôn rất tự nhiên, dùng cách thức “im lặng” để tiến nhập vào cuộc sống của hán. Trong phòng tắm có bàn chải đánh răng cùng khăn tắm của Đoạn Hành, một, hai bộ quần áo không phải của hán cũng được treo vào một góc trong tủ quần áo của hán, Đoạn Hành thích những vật trang trí nhỏ bé, những thứ đó đều lặng lẽ xuất hiện trên cái giá trong phòng của hán.

Kiều Tứ đều không phải không cảm nhận được những xâm nhập nho nhỏ này, chỉ là không hề lưu tâm tới, dù sao chỗ ở của hán cũng đủ rộng, giường cũng đủ lớn, những thứ này không hề ảnh hưởng tới hán.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Đoạn Hành bưng tới bữa sáng cho hán, có đôi khi là tự mình làm đồ ăn. Kiều Tứ cũng không cảm thấy khác thường, tối hôm qua thể lực bị tiêu hao khá nhiều, ngủ thẳng tới lúc tỉnh dậy thì đã rất đói rồi, tuy rằng điểm tâm nhiều hơn lúc bình thường, nhưng hán vẫn như cũ ăn hết sạch.

Đoạn Hành không lên tiếng mà hầu hạ hán dùng cơm, thấy chiếc đĩa đã dần dần trở lên sạch sẽ, trên mặt liền mang theo nụ cười sâu sa, cuối cùng nói: “Tứ gia, ngài ăn hết luôn cả phần của tôi rồi. Hoàn toàn không để lại cho tôi chút nào sao?”

Kiều Tứ có chút bất ngờ. Hầu hạ hán dùng cơm, còn định cùng hán ăn chung bữa sáng, chuyện này dẫu sao cũng chênh lệch tương đối lớn. Hán vẫn chưa hề nghĩ tới buổi sáng sau khi cùng chung đêm đẹp với Đoạn Hành, sẽ là cảnh tượng cùng ngồi ăn bữa sáng.

Không đợi hán xác minh rõ ràng loại cảnh tượng đang được phác thảo trong đầu hán, Đoạn Hành vừa cười vừa nói: “Nếu không còn điểm tâm, tôi đành phải chịu chút vậy.” Sau đó liền áp sát, hôn bờ môi của hán.

Hôn môi liên tục đã có chút lâu, giống như làm như vậy có thể thay thế được một phần bữa sáng.

Kiều Tứ cũng không ghét việc chung sống theo kiểu lãng mạn trẻ con này. Mỗi ngày đều trải qua một số điều mà hán chưa bao giờ biết đến, mới mẻ lại ngọt ngào hư huyền, giống như một bộ phim được làm ra một cách hoàn mỹ.

Bởi vì đã giao dịch thành công một món hàng lớn khiến cho tâm tình rất tốt, Kiều Tứ liền mở cửa một câu lạc bộ tư nhân (ka: cái này bác gu gồ dịch thía), sắp xếp một buổi tiệc lớn mời mọi người vui vẻ. Ngoài những băng nhóm cùng buôn bán làm ăn ra, thì thủ hạ của hán cũng chính là những hài tử kia cũng thích chơi đùa, hiển nhiên là cũng tới, người nào cũng ăn mặc đẹp đẽ đến mê người, lại nhìn quanh khắp nơi khoe dung nhan.

Kiều Tứ ở trên sân thượng vừa uống rượu vừa nhìn bọn hán ở dưới lầu khắp nơi chơi đùa âm ỉ, thực giống như một đám thiếu thú khoe khoang bộ lông mỹ lệ của mình, cho dù đó không phải là để thu hút ông chủ của mình, dẫu sao cũng coi như là cảnh đẹp ý vui.

Đang thưởng thức, chợt bị một đôi tay từ phía sau ôm lấy, không cần quay đầu lại Kiều Tứ cũng biết hơi thở này là của ai, hỏi: “không ở phía dưới chơi chút sao?”

Đoạn Hành liền cọ cọ cái cổ của hắn: “Đi theo bọn họ cũng chẳng có gì hay để chơi.” Trong khẩu khí tồn tại một loại ý tứ khinh thường đồng bọn.

Đang lúc nói chuyện thì có hai thiếu niên đi qua trước mắt bọn họ, vẻ mặt có phần không cam lòng, mở miệng nói: “Kéo cái gì mà kéo a, hắn tưởng rằng hắn bây giờ giỏi lắm sao? Tứ gia chỉ thích hàng non, qua một, hai năm, Tứ gia còn để ý đến hắn mới là lạ.”

“Đúng vậy a, hắn hai mươi mấy tuổi rồi mới bầu vịu lấy Tứ gia, cứ tiếp tục thì có thể được thêm mấy năm nữa? Quyền lực hiện tại của hắn cũng sẽ nhanh chóng bị mất đi thôi.”

Nhìn hai người kia đi xa, người ở phía sau vẫn chưa lên tiếng, Kiều Tứ cảm thấy có chút buồn cười, nói: “Cậu lại ức hiếp tiểu hài tử rồi?”

“Tôi chỉ là trách mắng để bọn họ hiểu biết quy củ mà thôi.”

“Cho dù có thế nào, bọn họ tuổi còn nhỏ, cậu cũng đừng quá mức nghiêm khắc. Nên có chừng mực.”

Đoạn Hành đáp: “Vâng.” Một lát sau lại nói nhỏ: “Cũng không phải tôi khi dễ bọn họ. Chỉ là, Tứ gia ngài có thể hay không chỉ có một mình tôi?”

Kiều Tứ trong lòng hiểu rõ, cung không đáp lại, xoay người trở lại trong phòng, để Đoạn Hành rót cho hắn thêm một chén nữa, mới cười nói: “Hiện tại cũng đâu có gì khác đâu. Tôi cũng không có thời gian đi tìm bọn họ.”

Đoạn Hành muốn nói lại thôi, một lúc sau mới nói: “Tôi chỉ có một mình Tứ gia ngài.”

Kiều Tứ đưa tay sờ sờ đầu cậu, hài lòng nói: “Ừ.”

Đoạn Hành ở mặt này tương đối khôn ngoan cùng tuân theo quy củ, không giống những hài tử khác, chịu không nổi sự cô đơn liền muốn thoát ra khỏi bức tường.

“Tôi vì yêu nên mới muốn cùng một chỗ với ngài.”

Phía bên ngoài ầm vang tiếng bắn pháo hoa, Kiều Tứ nhất thời nghe không rõ lời kia: “Hả?”

“Tôi muốn quan hệ với ngài.”

Pháo hoa liên tục được bắn lên, bên ngoài nổi lên nhiều tiếng động ồn ào vui vẻ, lúc này Kiều Tứ cầm chén rượu nhìn cậu.

Hỏa quang của pháo hoa soi trên nét mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc của thanh niên: “Tôi đang rất nghiêm túc theo đuổi ngài, ngài có cảm giác được không?”

“...”

“Đừng nên đem tôi làm nam sủng hay thứ gì đó. Đem tôi trở thành người yêu, như vậy có được không?”

Kiều Tứ không có lập tức trả lời, bởi vì quá mức giật mình, quả ô liu trong rượu trôi xuống yết hầu hắn phát ra “ực” một tiếng.

Mà Đoạn Hành dường như hoàn toàn không ý thức được bản thân đã có bao nhiêu cả gan làm loạn, vẫn tiếp tục theo cách trực tiếp mà hỏi một cách ngây thơ: “Ngài thích tôi sao?”

“...” Kiều Tứ hiện vẫn đang bị nghẹn quả ô liu.

Đoạn Hành đối diện với hắn khuôn mặt đã thoáng chút đỏ lên, bỗng nhiên cũng có chút xấu hổ (ka: Đoạn Hành, anh mà cũng biết đỏ mặt sao???), dùng một chút lực, liền đem hắn ôm lấy: “Ngài không nói gì, tôi coi như là ngài đã thừa nhận rồi nha.”

Bị hành động mãnh lực như vậy, Kiều Tứ cuối cùng cũng đem được quả trái cây chết tiệt kia nuốt xuống.

Hắn – Kiều Tứ bị quả ô liu làm cho nghẹn họng là chuyện không thể nói ra, vì vậy để che giấu mà khụ một tiếng, như cũ vẫn dùng loại khí độ tỉnh bơ, sau đó suy nghĩ xem nên nói như thế nào để giải quyết rõ chuyện này.

Nhưng không đợi hấn nghĩ cho thật tốt, Đoạn Hành trên mặt đã lộ ra một nụ cười giống như đang vui vẻ cùng xấu hổ.

“Vậy là ngài đã đáp ứng rồi?”

“Ừm...”

Đoạn Hành tại trên môi hấn hôn một cái, như là bởi vì ngại mà cố gắng kiềm chế, nhưng nét tươi cười vẫn là đầy mặt.

Kiều Tứ bỗng nhiên có chút không đành lòng phá vỡ bầu không khí vừa ngọt ngào lại đơn thuần này, thanh niên mang theo ngưỡng mừng hạnh phúc khiến hấn cảm thấy rất dễ thương.

Đoạn Hành để hấn ngồi ở trên bệ cửa sổ, đem hấn vững vàng ôm lấy, dùng loại ánh mắt của một tiểu hài tử khi dành dụm được đủ tiền mua một chiếc bánh ngọt mà nhìn hấn một lúc lâu, sau đó mới áp sát lại chăm chú mà hôn hấn.

Nụ hôn này so với lúc bình thường càng thêm nhiệt liệt cùng thô bạo hơn chút, tình ý kéo dài giống như mỗi tình đầu thiếu hụt kỹ xảo, loại tình cảm nồng nàn trắc trở này thực sự cũng khiến cho hấn phải động tâm.

Hôn môi một lúc thì tiến vào trong áo, liền có chút tiếp nhận không được. Đoạn Hành hai cánh tay mạnh mẽ, giống như muốn nhu thuận hấn đến bóp nát rồi nuốt xuống vậy, trong lúc hôn nhau nồng nhiệt thì làm đủ mọi cách để ma sát âu yếm, vuốt ve đến nỗi khiến dục vọng của hấn cũng dần dâng lên, suýt nữa thì không chế không được, nhưng vẫn thở hổn hển đem ngón tay không an phận kia nắm lấy.

“Cậu có đem bao đi không?”

Hấn trong chuyện tình ái không có kỳ dịch*. Nhưng nếu muốn chọc vào thì cũng phải làm theo từng bước, nếu như không có chuẩn bị vật đó, thì lúc làm việc (ka: trong cái QT nó ghi là cây bừa >..

6. Chương 6

Không khí lúc tảng sáng quả không tồi, qua giờ Ngọ lại đột nhiên có mưa rơi, rơi đến nỗi khắp trời đều âm u. Kiều Tứ ngồi trong phòng, không bật đèn, có lẽ bởi tức giận hôm nay khiến trong lòng hấn phiền muộn, ngay cả tâm tình hưởng lạc cũng không có.

Lúc này, Đoạn Hành hấn đã tới chỗ Kiều Triệt, điều nên nói cũng nói rõ ràng rồi. Những chuyện tiếp theo, Kiều Tứ không muốn tưởng tượng tới.

Đoạn Hành tựa như một hài tử vậy, đưa đi rồi tự nhiên sẽ luyến tiếc, những đứa trẻ bên mình đến đến đi đi, từ lâu vốn đã là chuyện bình thường. Nhưng, hấn chưa từng cảm thấy cô đơn như thế.

Nụ cười của cậu, cảm xúc khi nằm trong cánh tay hay lồng ngực ấy, đều khiến hấn đắm say. Hấn bắt đầu tưởng nhớ nét mặt Đoạn Hành dịu dàng thương yêu, đến mức không thể nhận được mà tự hỏi bản thân, rốt cuộc làm như vậy có đáng hay chăng?

Cũng không biết Đoạn Hành hiện tại ra sao. Kiều Tứ nhìn ra ngoài cửa sổ suy tư, cho dù nói thế nào, đột nhiên biết bản thân bị tặng cho người khác, ít nhiều sẽ có phần chấn động.

Có lẽ nên nói rõ ràng với cậu, chứ không phải không nói tiếng nào đã thay cậu định đoạt. Dù cho vâng lời hiểu chuyện, Đoạn Hành dẫu sao vẫn không phải một con chó, đều cũng có lòng tự trọng.

Bị xem như món hàng mua đi bán lại, nói không chừng cậu ta sẽ cảm thấy bị sỉ nhục.

Kiều Tứ cũng không biết tự khi nào, ánh mắt nhìn Đoạn Hành đã vượt qua cái nhìn sủng vật. Nghĩ, nghĩ, lo lắng mơ hồ trào dâng, hấn đứng dậy, suy tính liệu có nên đích thân đến chỗ Kiều Triệt thăm hỏi một chuyến.

Mưa vẫn đổ ầm ầm ngoài cửa sổ, Kiều Tứ thay đổi quần áo, đang muốn gọi người đi chuẩn bị xe, chợt “Bình”, cửa phòng đóng chặt bị người nào đó dùng lực xô ra.

Việc này đối với Kiều Tứ mà nói thực sự lỗ mãng đến khó tưởng, chưa từng có ai dám cả gan như thế, thật là chán sống.

Kể đứng ở cửa toàn thân ướt đầm, nhếch nhác thảm hại, bên dưới mái tóc ướt sũng là đôi mắt đen đầy giận dữ, thoạt nhìn tựa như một con đại khuyển vừa lạnh vừa ướt.

Trong nỗi ngỡ ngàng của Kiều Tứ mơ hồ một cảm giác khác: “Cậu đã trở về?”, cũng không có tính toán sự thất lễ của cậu, chỉ nói: “Sao lại trở thành như vậy, đi lau khô trước đi.”

Thanh niên bước vài bước về phía hắn, bước chân có chút do dự lung lay, nhưng vẫn rất kiên quyết.

Kiều Tứ nhất thời không nói gì, giọng nói tuyệt vọng kè sát của cậu khiến hắn đột nhiên cảm thấy không đành lòng.

Trước sự im lặng của hắn, thanh âm cậu cũng trở nên khàn khàn: “Tại sao phải làm thế với tôi?”

Kiều Tứ bình tĩnh định thần, mới yếu ớt trả lời: “Cậu cũng biết, Ngũ gia thích cậu...”

Thanh niên cùng hắn nhìn nhau một hồi, Kiều Tứ chợt nghĩ đôi con mắt trước giờ luôn ôn nhu dịu dàng kia hiện tại dường như đã ảm ướt.

“Ngài coi tôi là gì?”

“Đoạn Hành...”

Kiều Tứ đột nhiên muốn ôm cậu vào lòng, vì vậy liền hướng cậu vươn tay.

Sau đó trên tay lại truyền đến một loại lực đạo hoàn toàn khác, cảm thấy bất thường, hắn lập tức theo bản năng cấp tốc rút lại, chỉ qua hai, ba chiêu trong vài giây ngắn ngủi, hai tay cuối cùng cũng bị chế trụ.

Kiều Tứ hoảng hốt, đã quen với việc Đoạn Hành cúi đầu nghe lệnh, hắn không thể ngờ tới Đoạn Hành lại có bản lĩnh vượt mặt hắn.

“Cậu làm cái gì?”

Đoạn Hành không nói một lời, một đường đem hắn ném tới trên giường.

Kiều Tứ nhất thời bị chọc giận, vừa muốn ngồi dậy, lại bị ấn xuống. Vài lần như thế, cứ nhiên không còn giấy dựa nữa.

Hắn vốn không phải loại có sức lực, thể lực không bằng thanh niên cũng không lạ, mà dùng kỹ năng cách đấu với Đoạn Hành hoàn toàn vô dụng, điều này khiến hắn không khỏi sợ hãi.

Sau đó liền thấy thanh niên xé khuy cúc, giật áo sơ mi ra, rồi lại tiếp tục đưa tay cởi thắt lưng của mình.

Chưa từng nhìn thấy Đoạn Hành như thế, Kiều Tứ cực kỳ sửng sốt: “Cậu thật to gan!”

Đoạn Hành không đợi hắn động dậy, đã dùng đầu gối dính trụ hai chân của hắn, một tay cởi quần hắn. Sức mạnh thực của cậu khiến hắn vô cùng bất ngờ, không dám chậm trễ, nắm lấy thời cơ, rút tay cho kẻ to gan kia một cái bạt tai.

Một cái tát thực rất mạnh, âm thanh vang dội, trên khuôn mặt cậu nhất thời hằn rõ năm dấu tay.

Kiều Tứ thừa lúc cậu ngẩn ngơ, trong nháy mắt nắm lấy bả vai cậu, dùng lực. Một tiếng giòn vang rất nhỏ, chốc lát cánh tay còn đang chế trụ đã yếu ớt buông xuống.

Đoạn Hành không lên tiếng, vẫn duy trì tư thế áp trụ hắn, chỉ có vành mắt hơi đỏ lên.

Kiều Tứ biết khi bị trật khớp sẽ đau đến khó nhịn, nhìn thanh niên kìm nén không phát ra tiếng nào khỏi cổ họng, trên trán cũng toát đầy mồ hôi, không khỏi nói: “Đừng náo loạn, chính mình đi nổi lại đi.”

Đoạn Hành chỉ nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích, trong đôi mắt đen kia tràn ngập một loại lệ ý mơ hồ.

Chìm trong ánh mắt ấy, Kiều Tứ không hiểu sao bỗng cảm thấy ngực có chút đau, nghĩ đến cậu đối với mình như vậy, mà bản thân lại đối xử với cậu ta như thế, cũng thực sự tổn thương người ta, nhin không được đưa tay đặt trên đầu cậu, lau mồ hôi cho cậu: “đi nói lại đi, đừng ngang ngạnh như thế.”

Thanh niên chỉ cố chấp nhìn, đôi mắt đã đỏ lên vì kiềm chế. Rốt cuộc vẫn là Kiều Tứ nắm lấy cánh tay cùng bả vai cậu, “Rắc” một tiếng giúp cậu nổi lại.

Đoạn Hành vẫn như cũ cúi đầu, Kiều Tứ đưa tay đặt trên gương mặt cậu, đầu ngón tay cảm giác được chút ẩm ý.

“Cậu a.”

Đây là lần lần thứ hai khiến Đoạn Hành phải khóc, yếu đuối hoàn toàn chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng Kiều Tứ không biết vì sao, càng nghĩ càng cảm thấy thanh niên rất đáng thương, lại càng thêm khả ái.

“Trước đi thay bộ quần áo sạch sẽ, rồi sưởi ấm chút.”

Thanh niên cầm lấy tay hắn, một tay tìm kiếm gì đó, Kiều Tứ còn đang nhìn cậu khép mi, bỗng chốc trên vai đau đốn, chưa kịp phản ứng, tay đã bị vặn ngược ra sau lưng.

“Cậu!”

Trong khoảng khắc âm thanh phát ra ngăn ngủi, Đoạn Hành đã đưa hai tay hắn trói lại sau lưng, ép mặt hắn xuống giường.

“Cậu dám làm phản?!”

.....

Bị trói chặt như vậy tuy không đau, nhưng dũng khí của Đoạn Hành thực sự vượt qua tưởng tượng của hắn. Bản lĩnh lớn đến thế dù hắn có muốn nhúc nhích cũng không được, nên chỉ có thể nói: “Đoạn Hành, cậu đừng quá làm càn!”

Đừng ý vào việc được sung ái thì coi trời bằng vung. Cho dù lúc này để cậu ta chiếm ưu thế, nhưng trả thù thành công rồi, căn bản cũng không dùng tới nữa, ngày mai hắn sẽ khiến cậu phải hối hận đã có hành động ngu xuẩn này, mọi chuyện sẽ không chỉ đơn giản dừng ở việc một cánh tay bị trật khớp.

Thế nhưng thanh niên hoàn toàn để ngoài tai, chỉ ôm chặt lấy hắn từ phía sau, đưa môi kề sát cổ hắn, sau đó đem quần trong của hắn lột xuống.

Bị cơ thể cao to của cậu bao trùm, cảm giác được thứ nhiệt ngạnh kề sát, trên lưng Kiều Tứ không khỏi tê dại, nổi giận quát: “Cậu thật láo xược...”

Thanh âm thốt ra đều lạc điệu, bởi Đoạn Hành đang chạm vào hắn, cùng trước đây bất đồng, động tác tay mang theo sự thô bạo. Bàn tay to kia bao trùm tính khí của hắn, vừa như đùa giỡn vừa như dẫn dắt, ngón tay dài thon nhỏ chơi đùa đến mức khiến hắn đau nhức, nhưng cũng khiến hắn run rẩy không ngừng, khắp bụng dưới nóng như lửa đốt.

Hắn bị ép mở rộng chân, nửa quỳ nửa nằm, vừa quỵ xuống đã bị đầu gối của Đoạn Hành áp chế, không thể động đậy, sau đó giữa mông cảm thấy vừa lạnh vừa ẩm, chất lỏng trắng mịn từ phía sau chảy xuống, nhận thức được thứ ấy khiến Kiều Tứ khắp người sởn gai ốc.

“Cậu dám!”

Đoạn Hành nhị họa bất phát, chỉ dùng hành động nói cho hắn biết bản thân mình có bao nhiêu dũng khí. Kiều Tứ không nhìn thấy khuôn mặt cậu, bị giữ chặt không thể di chuyển, trong âu yếm cuồng nhiệt, hắn cảm giác mông mình được nâng lên, sau đó nơi huyết khẩu bị vật cứng ép đến.

Kiều Tứ hít một hơi khí lạnh: “Cậu... a...”

Cậu còn chưa nói hết, từ phía sau đã bị một thứ ướt át mạnh mẽ tiến nhập.

Cảm giác bị xâm phạm bằng loại tư thế này khiến hắn nhất thời nói không lên lời, mà không đợi hắn kịp ổn định, thanh niên lại bắt đầu xuyên vào.

Luật động ở trong chỗ sâu làm bụng hần từng cơn nóng lên, trào ra từ cổ họng đều là tiếng rên rỉ.

Trong lúc hần kinh hãi, Đoạn Hành liền đem hần đặt dưới thân, trước sau sáp nhập. Sau đó trực tiếp chọn một tư thế ngồi xổm xuống, nắm lấy chân hần, kéo lên cao đến tách ra, buộc hần phải quỳ tại đùi cậu, khiến tư thế của hần càng thêm vô lực bị tiến nhập.

Kiều Tứ rên rỉ không ngừng, không thể khống chế: “Dừng, không nên đụng vào nơi ấy...”

Hần thực chưa từng bị đối đãi như vậy, Đoạn Hành ôm lấy hông hần, liên tục dùng sức ra vào, khiến hần thở dốc không ngừng, thần trí còn sót lại hầu như cũng vì bị xâm nhập điên cuồng va chạm mà tiêu tán.

Đây đúng là bạo ngược, nhưng không phải cưỡng chế, rõ ràng không khiến hần đau đớn, có thể nói, cạo xát vật lớn ép buộc này cũng biến thành khoái cảm.

Thanh niên dường như chẳng chút nào cố kỵ, không giống mọi khi lo lắng lựa chọn tư thế để khiến hần “thoải mái”, làm gì cũng phải nhận được sự đồng ý của hần, hiện tại, cậu chỉ tùy ý mà xâm nhập hần.

Vì vậy cũng trở nên đa dạng, tự nhiên sinh ra rất nhiều tư thế, Kiều Tứ chỉ cảm thấy bản thân tựa như một nắm bùn trong tay cậu, bị tùy ý vuốt ve vắn vẹo, thỏa thích thay đổi phương thức ra vào.

Cuối cùng hần dựa lưng trên người Đoạn Hành, trong cơ thể bị tiến nhập gần như tới cực hạn khiến hần sắp chịu không nổi, Kiều Tứ chỉ có thể vứt bỏ tôn nghiêm, thành thật rên rỉ cầu xin: “Không được... không được... A...”

Mà càng giãy giụa thì chỉ càng đối lấy luật động cuồng nhiệt hơn, Đoạn Hành từ phía sau giống như hấp huyết mà cắn vào cổ hần.

“A... Không được... A...”

Thời điểm cao trào, hần tưởng chừng cảm thấy ngay cả linh hồn của bản thân cũng bị lấy đi.

Khi ý thức thanh tỉnh đôi chút, hần chỉ biết bản thân đang nằm nghiêng, chân bị nhấc lên đặt trên vai cậu, không hề che giấu mà bị tính khí vẫn bùng bùng sáp nhập.

Toàn bộ phản ứng đều trần trụi rơi vào tầm mắt thanh niên, cơ thể hoàn toàn nằm dưới sự chi phối của cậu, tùy ý thưởng thức. Loại tình ái vô pháp chạy trốn, vô pháp cự tuyệt này khiến toàn thân Kiều Tứ đều bởi vì nhục nhã cùng tức giận mà đỏ lên.

Sau đó Đoạn Hành lại ép hần ngồi trên hông cậu, mặt đối mặt hoan ái. Tay bị trói chặt, Kiều Tứ không thể nào giữ được thăng bằng, trong kịch liệt tiến nhập căn bản cũng không còn chút ý chí hay sức lực để giữ thăng bằng, dần dần chỉ có thể xụi lơ trước ngực cậu, run rẩy rên rỉ khi bị từ phía dưới tiến vào.

Bởi vì cuồng dã tình ái mà trong tầm mắt rốt cuộc cũng mơ hồ hiện ra khuôn mặt của thanh niên, biểu tình trên khuôn mặt kia nhất thời còn không thật rõ ràng. Sau đó Đoạn Hành hôn hần, hần cũng không nhìn thấy gì nữa.

Kiều Tứ tỉnh lại trên chiếc giường tràn ngập dâm mỹ, toàn thân tê dại đến thoát lực, nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người tê liệt.

Tri giác dần dần khôi phục hơn phân nửa, nhưng thần tình vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chuyện xảy ra tối qua dường như đã đem ba hồn sáu phách của hần rút đi một nửa.

Những chuyện hần chưa từng trải qua đều rất ít. Cưỡng chế với hần mà nói không xa lạ, lại càng không mới lạ, thế nhưng có thể nói là... cưỡng bạo đầy hương diễm, lại hoàn toàn vượt xa tưởng tượng.

Người kia bất chấp hậu quả tùy tiện làm xằng làm bậy để phát tiết. Mà Đoạn Hành phát tiết ra khiến hần có phần không thể tiếp thu.

Hần lần đầu tiên không xác định nổi đến tột cùng Đoạn Hành muốn chính là thứ gì.

Nằm sấp trên giường cho đến khi khí lực khôi phục lại, hạ thân không còn tê liệt nữa, Kiều Tứ mới chậm rãi đứng dậy, nhúu mày cắn răng mặc xong quần áo, rồi cho người chuẩn bị nước tắm.

Đoạn Hành sớm đã rời đi từ lúc hần còn đang mê man, nhưng hần không hề nóng lòng.

Đoạn Hành không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, chỉ cần cậu ta vẫn muốn tiếp tục ở chỗ này, sớm muộn gì cũng sẽ trở về hướng hắn dập đầu nhận lỗi, muốn chết muốn giày xéo, trừng phạt thế nào đều do hắn định đoạt.

Ngâm mình trong bồn tắm, Kiều Tứ toàn thân đau nhức mà nghĩ nên giáo huấn Đoạn Hành như thế nào. Đoạn Hành càng ngày càng lớn mật vô lễ, có lẽ đều bởi hắn quá nuông chiều mà ra, hắn rất sủng ái Đoạn Hành, dù Đoạn Hành vốn không phải đứa trẻ được sủng mà kiêu, chẳng biết chừng mực, nhưng hắn nói không ra sai lầm ở đâu.

Đang lúc phiền muộn suy nghĩ, hắn đột nhiên cảm giác được có người đi vào, biết là Kiều Bác, Kiều Tứ cũng không mở mắt ra.

“Chuyện gì?”

“Tứ gia, Đoạn gia cậu ta...”

“Làm sao?”

“Cậu ta từ bỏ chức vụ trong bang hội.”

“Kiều Tứ mở mắt ra: “Hả?”

“Hợp đồng với công ty điện ảnh, cậu ta cũng hủy rồi. Cho nên tôi đến báo Tứ gia một tiếng...”

“Chờ chút,” Kiều Tứ ngồi thẳng dậy, nhíu mày nói: “Hợp đồng của cậu ta vẫn chưa hết thời gian, không có tiền bồi thường vì đã trái hợp đồng, cậu ta sao có thể hủy?”

Kiều Bác do dự một chút: “Đã nộp rồi...”

Kiều Tứ từ trong nước đi ra, một tay tiếp nhận khăn tắm, chỉ vài giây ngắn ngủi, trong đầu đã vòng vo trăm nghìn mối suy tư: “Cậu ta không thể có nhiều tiền như vậy? Ai giúp cậu ta?”

“Chỉ biết, đều là Đoạn gia tự mình trả, cậu ta vẫn có tiền vốn đầu tư...”

Kiều Tứ thoáng ngẩn người. Hắn quả thực đã xem thường, cũng không hề hiểu rõ Đoạn Hành, Đoạn Hành thực sự có chút bản lĩnh. Nhưng vấn đề là ở chỗ, tại sao phải làm như vậy?

“Chẳng lẽ có công ty khác dám thu nhận cậu ta sao?” Hợp đồng của bọn họ một khi đã kí thì chẳng khác gì chọn cái chết, chỉ cần Đoạn Hành vẫn còn một ngày ở trong vòng quản lý, thì vẫn phải thay bọn họ làm việc. Muốn ăn “cây táo, rào cây sung” nhất định sẽ chết rất thảm.

“Không có. Đoạn Hành nói muốn rời khỏi giới nghệ thuật.”

“...” Kiều Tứ dừng lại, rồi lại nghĩ, “Vậy bước tiếp theo cậu ta dự định làm gì?”

“Chuyện này cậu ta không nói,” Kiều Bác ngừng một chút, “Có điều tôi thấy ngay cả bất động sản cậu ta cũng có ý bán đi, là dự định mang hết theo sao...”

Kiều Tứ ngoài kinh ngạc, còn có rất nhiều điều nghĩ không ra, thế nên đại não vốn luôn minh mẫn của hắn bỗng chốc đều đảo loạn, không khỏi hỏi: “Vậy Đoạn Hành hiện tại ở nơi nào?”

Kiều Bác đáp: “Còn đang ở công ty xử lý giấy tờ.”

Đoạn Hành này không hề chạy trốn, người chạy trốn chẳng bao giờ đường đường chính chính đi chào từ biệt như thế, lại còn đưa tiền bồi thường việc đã vi phạm hợp đồng, không ai lại chạy trốn một cách quang minh chính đại như vậy, đến nguyên tắc đều tuân theo.

Kiều Tứ vừa mặc quần áo vừa nghĩ, hắn thậm chí cảm thấy Đoạn Hành căn bản không sợ hắn, cũng không sợ sự trừng phạt của hắn. Cho nên lần này ly khai, chỉ đơn giản là vì muốn ly khai nên mới ly khai.

Hắn đột nhiên hiểu, Đoạn Hành kiên quyết nói rõ cho hắn biết, cậu muốn vĩnh viễn rời khỏi hắn.

Có lẽ là do vừa từ trong nước đi ra, mặc quần áo cũng cảm thấy cả người lạnh lẽo, Kiều Tứ liền bảo Kiều Bác đem tới chiếc áo khoác ngoài khoác lên, ngồi trên ghế dựa, lười nhác uể oải hé khuôn mặt ra từ chiếc áo bằng lông.

Hắn không hiểu, Đoạn Hành chịu bao khổ cực để leo lên vị trí này, thật vất vả mới nắm được quyền thế trong tay, tại sao lại không tiếc mà vứt bỏ tất cả.

Nếu nói đó là giận dữ, thì Đoạn Hành tuyệt đối không phải loại người chịu không nổi cơn giận. Thằng nhóc này nếu như không chịu được khổ, nhịn không được ủy khuất, cũng không thể có được thành quả ngày hôm nay.

Đoạn Hành của trước đây luôn giỏi kiềm chế, luôn tiến lùi thích hợp, hiểu nhân thế, biết chừng mực. Rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu dần trở nên không nghe lời, mà tại sao lại dám không nghe lời như vậy?

Vừa nghĩ tới Đoạn Hành sở dĩ không hề sợ điều gì, có thể là đã tìm được một nơi rất tốt để đi, sớm có đường lui, lòng mày Kiều Tứ liền nhủ lại.

“Tứ gia, còn có một chuyện...”

“Gi?”

“Tối qua, Ngũ gia gọi điện thoại tới rất nhiều lần, nhưng lúc đó ngài đang bất tiện, nên...”

Kiều Tứ cũng chẳng còn mấy tinh thần, chỉ âm trầm đáp: “Biết rồi.”

.....

Vì làm quá nhiều lần, Kiều Tứ thực sự hết sức mệt mỏi, ngâm nước nửa ngày rồi thân thể vẫn suy nhược, trong lòng lại chứa chất phiền muộn, bởi vậy cũng không còn quá nhiều tâm tư để suy nghĩ tới Kiều Triệt.

Mà thái độ khác lạ của bọn thuộc hạ, cũng khiến tinh thần hắn hao tổn ít nhiều.

Ngay cả khi Kiều Triệt gọi điện đến, có nên thông báo hay không, bọn họ vẫn có phần do dự. Đoạn Hành được ra vào tự do, không hề gặp trở ngại. Rõ ràng cậu ta được bọn họ rất tín nhiệm. (chỗ này ý nói là Đoạn Hành đến chỗ Kiều Tứ, ra vào đi lại không bị bọn thuộc hạ ngăn cản, chứng tỏ bọn này rất tín nhiệm ĐH, bây giờ ĐH đi rồi, bọn họ mới có thái độ khác lạ, có lẽ là họ nghĩ Kiều Tứ ác độc gì đó, nên 1 ng trung thành như ĐH mới ra đi.)

Có lẽ, lòng trung thành của Đoạn Hành đối với hắn thực sự không thể nghi ngờ, thậm chí có thể sánh ngang Kiều Bác. (ka: Kiều Bác là người là Kiều Tứ tin tưởng vào lòng trung thành nhất, nên Kiều Tứ cho rằng lòng trung thành của Đoạn Hành bằng với Kiều Bác)

Mà so với tâm phúc nhiều năm như Kiều Bác, Đoạn Hành lại cùng hắn có một sự thân thiết không người nào có thể sánh bằng.

Trung thành, thân mật luân phiên tương hỗ, vậy đến tột cùng, tồn tại giữa họ là quan hệ gì? Tận khi đã ở trên xe, Kiều Tứ vẫn còn mải mê suy nghĩ, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Khi Kiều Tứ đến công ty, Kiều Triệt cũng đã ở đấy, không rõ vì chuyện gì mà đang cùng Đoạn Hành mặt đối mặt đầy căng thẳng, sắc mặt khó coi, bộ dạng như đang không có chỗ nào để phát tiết. Thấy hắn đi vào, y liền cười lạnh, nói: “Anh tới rồi, đây đúng là nhân tài giỏi mà anh đào tạo được, rất nghe lời a.”

Kiều Tứ trợn mắt, nói: “Câm miệng.”

Chỉ một tiếng như thế, tuy âm lượng không hề lớn, cũng khiến trong phòng đều trở nên im lặng, không ai dám hé răng nửa lời. Sắc mặt Kiều Triệt trắng rồi lại xanh, muốn nói điều gì, lại không thể thốt ra, chỉ có thể hơi cười gằn.

“Các người ra ngoài hết đi.”

Những tạp vụ đang đứng chờ đều vội vã lui ra ngoài, mà Kiều Triệt là kẻ đi ra đầu tiên.

Kiều Tứ biết vừa rồi đã làm thương tổn đến lòng tự trọng của y, chọc giận y cũng sẽ phát sinh phiền phức, đến lúc đó lại phải dốc sức lấy lòng, nhưng trước mắt còn có một phiền toái lớn hơn nhiều.

Kẻ đại phiền toái kia đã thu dọn xong đồ đạc, phía dưới cánh tay kẹp một thùng giấy đựng đồ, đứng im tại chỗ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, thậm chí ngay cả biểu tình sợ hãi cũng không có.

Kiều Tứ chăm chú nhìn cậu một lúc, đoạn nói: “Cậu đang làm cái gì thế hả?”

Người thanh niên nhắm mắt: “Tôi vừa mới hủy hợp đồng với công ty. Muốn chờ để cáo biệt.”

Sắc mặt Kiều Tứ trầm xuống: “Tôi cho phép cậu làm như vậy sao?”

Trong giọng nói của người thanh niên vẫn mang sự tôn kính, nhưng chỉ là tôn kính mà thôi: “Tứ gia, tôi đã không còn là thủ hạ của ngài, mọi việc không cần ngài đến phê chuẩn.”

Kiều Tứ nhìn con người trước mặt, Đoạn Hành đã từng là tác phẩm tuyệt vời nhất, tâm đắc nhất của hắn, hắn đối với Đoạn Hành yên tâm mọi bề, kỳ thác kỳ vọng cao, nhưng lại không nghĩ tới, người đầu tiên nói với hắn những lời này, chính là Đoạn Hành.

Kiều Tứ hơi gật đầu: “Cậu quả nhiên đã trưởng thành, có bản lĩnh rồi, cũng khó trách tối hôm qua lại có gan làm loại chuyện đó.” Ngừng một lúc, hắn lại ngược mắt nhìn cậu, nói: “Đúng là Tứ gia đã coi thường cậu.”

Đoạn Hành bị hắn nhìn như vậy, cũng chỉ đứng im lặng, không biện luận, không sợ hãi, lại càng không hề dao động. Tại cục diện này, cậu vẫn có được sự bình tĩnh âm trầm, khiến Kiều Tứ thực thoải mái, hắn vốn vẫn luôn muốn Đoạn Hành trở thành người thế này.

Chỉ tiếc rằng sự lạnh lùng ấy lại hướng về hắn.

“Cậu đã hiểu chuyện như thế, vậy hắn biết rõ, ở chỗ tôi, nếu muốn đi, không phải chỉ từ chức là xong.”

Thanh niên bình tĩnh đáp: “Tứ gia, tôi biết lúc này đều là tôi sai. Ngài dưỡng tôi trưởng thành, tôi lại làm chuyện sai trái, ngài muốn đối xử với tôi thế nào cũng được.”

Kiều Tứ cảm thấy đứng lâu có phần mệt mỏi, liền kéo ghế, ngồi trước mặt cậu: “Cậu đi theo tôi đã lâu, tôi cũng không phải chưa từng thương tổn cậu. Nếu thật sự muốn rời khỏi, vậy để lại mấy ngón tay đi.”

Đoạn Hành nhìn hắn, sau đó thực sự quỳ xuống.

Trên bàn trà đã có sẵn một con dao gọt trái cây. Đoạn Hành giơ một bàn tay ra, tay kia cầm con dao nhỏ, ngập ngừng vài giây, sau đó nhắm mắt, kiên quyết cắt xuống.

Kiều Tứ thoáng cái gạt tay cậu ra, con dao bị trật, gần như đã sát qua ngón tay đặt trên bàn, để lại một vết dài trên mặt bàn bằng gỗ.

Một đao này thực sự nghiêm túc.

Kiều Tứ thu tay, lại dựa người vào ghế tựa, nhắm mắt, dường như vì quá mệt mỏi mà vùi mặt vào trong cổ áo.

“Cậu đi đi.”

Thanh niên rất bất ngờ, giương mắt nhìn hắn.

“Ngón tay cho tôi cũng chẳng dùng để làm gì, cậu giữ lại đi.”

Thanh niên trầm mặc một lúc, đứng lên, nhưng chỉ nói: “Tạ ơn Tứ gia.”

Kiều Tứ lại tựa như đang bàn chuyện gia đình: “Về sau dự định làm gì?”

“Đầu tư phương diện tài chính.”

“Thế cũng không tồi.”

Sau đó không còn biết nói gì thêm nữa, Kiều Tứ đành bảo: “Cậu đi đi.”

Đoạn Hành thực sự ra đi.

Kiều Tứ cũng cảm thấy lần này mình đã vung tay quá trán. Hắn có đủ mọi thủ đoạn có thể khiến người khác quỳ khóc tuân theo, nhưng nếu đem những thủ đoạn tàn độc này dùng trên người Đoạn Hành, hắn lại không nỡ.

Hắn đối với Đoạn Hành đã quen mềm lòng.

Có điều, cho dù quyền tiền làm từ thiện cũng không thể thay đổi được sự thực hần là kẻ độc ác; đôi lúc có mềm lòng với một hai người thì Kiều Tứ vẫn mãi là Kiều Tứ.

Chỉ là, mỗi đêm nằm ngủ trên giường, hần vẫn đôi khi nhớ tới chính mình ngày đó từng hỏi Đoạn Hành: “Cậu sẽ ở bên cạnh tôi bao lâu?”

Đoạn Hành đã trả lời hần: “Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi Tứ gia.”

Cảm xúc khi được cậu hôn tựa như vẫn còn phảng phất vương trên đầu ngón tay. Nhưng người kia đã đi rồi.

Đoạn Hành ra đi đã một tháng.

Trong một tháng đó cũng không nhận được tin tức gì của Đoạn Hành. Đương nhiên điều này rất bình thường, mà Kiều Tứ cũng biết bản thân vốn không phải chốn có thể khiến con tim kẻ khác lưu luyến.

Tuy rằng rất nhiều người phụ thuộc vào hần, nhưng chỉ là muốn được đủ lòng đủ cánh, có thể tìm cách từ trong bàn tay hần thoát ra, sau đó không còn muốn quay đầu lại.

Buổi tối trong thành phố có tiệc rượu từ thiện, chuyện này Kiều Tứ hoàn toàn không thích, hần trực tiếp đưa tiền cho xong, dự tiệc xã giao rất phiền phức, hần vốn chẳng cần tới thứ thanh danh kia (ka: ý là anh ấy không cần đến cái mác “người tốt”)

Có điều, nghe nói Đoạn Hành cũng ở trong đoàn được mời đến, Kiều Tứ sau khi suy nghĩ, liền đồng ý tham dự.

Hần nghĩ, đây hoàn toàn không phải là do nhưng nhớ quan hệ, hần chỉ là vì muốn nhìn xem Đoạn Hành hiện tại ra sao mà thôi.

Theo tình lý, Đoạn Hành sống hần không dễ chịu gì, hợp đồng với công ty điện ảnh đã hủy, nên tin tức cậu rút lui khỏi giới nghệ thuật ngay lập tức bị truyền ra, khiến dư luận xôn xao. Vài kỳ tạp chí đều liên tiếp lấy chuyện này làm tiêu đề, những người hâm mộ cậu đều kích lớn, cả ngày tụ tập đông đúc trước cổng công ty kháng nghị, yêu cầu một lời giải thích.

Mà đối mặt với đủ loại suy đoán chất vấn, Đoạn Hành ngoại trừ xin lỗi, tỏ ý bản thân đã phụ sự ủng hộ mọi người từ trước tới nay, còn lại đều không đề cập gì tới nguyên nhân rời bỏ nghề diễn.

Dù có thể nào cậu ta cũng không chịu nói ra, mọi người lại càng thêm hiếu kỳ, nhiều lời đồn xuất hiện. Họ kiên quyết tìm ra nội tình ẩn bên trong.

Mà đã là suy đoán, cuối cùng đều phát triển theo hướng xì căng đan.

Rất nhanh liền xuất hiện kết luận Đoạn Hành có vấn đề về tâm lý, không thể không điều trị: cũng có kẻ nói chắc như đinh đóng cột rằng đã từng thấy qua cậu ta lên cơn nghiện ma túy; còn có cả những tiết lộ cho rằng vì tranh giành tình cảm của một nữ minh tinh mà Đoạn Hành đắc tội với kẻ có địa vị lớn, lại không biết tự lượng sức mình nên mới phải giải nghệ. Những điều như thế, cuối cùng cũng chẳng đi tới đâu.

Ngày trước khi còn là người của Kiều Tứ, những tin tức tiêu cực về cậu tuyệt nhiên không được phép in ấn. Cho dù có là nhà báo ranh ma đến mấy, khi viết về Đoạn Hành, dưới ngòi bút đều phải khách khí ba phần, chỉ dám chế nhạo đôi chút.

Hiện tại không còn Kiều Tứ làm chỗ dựa, tình cảnh cũng sẽ không còn giống như trước đây.

Những lời gièm pha luôn mang kích thích lớn tới cho tiêu thụ, viết càng khó nghe thì lượng bán ra càng nhiều, vì số lượng bán, giới báo chí đều tung ra đủ loại tin tức bịa đặt, chỉ cần có thể hấp dẫn người đọc là được. Dù cho Đoạn Hành ngày hôm nay vẫn còn bản lĩnh, chẳng qua cũng chỉ là một nghệ sĩ cũ, lại đắc tội với Kiều Tứ, nên chẳng ai dám đứng về phía cậu.

Những kẻ vốn chồng chất oán hận từ lâu, lợi dụng cậu đang rơi vào tình cảnh này, liền cùng lúc đem đủ loại gièm pha nửa thật nửa giả đầu đá Đoạn Hành, hơn nữa, những người mê điện ảnh tâm tình rất dữ dội, giới truyền thông báo chí đạo diễn hầu như không ai là không máng chửi vạch trần khuyết điểm của cậu.

Kiều Tứ vốn không quá quan tâm tới những chuyện này, nhưng khi tùy tiện cầm một tờ báo đọc cho khuây khỏa, cũng cảm thấy những gì viết ra thực rất khó nghe, hơn nữa lại quá mập mờ. Nếu đổi lại là trước đây, những kẻ này nhất định sẽ chết rất thảm.

Có điều, Đoạn Hành đã không còn là thủ hạ của hắn, cậu ta cũng chẳng còn bất kì chỗ dựa nào để cất đầu dậy.

Chỉ là, hắn cũng từng hi vọng, nếu Đoạn Hành hướng hắn xin giúp đỡ, hắn nhất định sẽ nguyện ý giúp.

Đoạn Hành trời sinh là một diễn viên giỏi, rất thích đóng phim. Kiêu Tứ nghĩ, nếu không phải bởi vì quy củ của bọn họ, Đoạn Hành có lẽ sẽ không chịu vứt bỏ công việc này.

Mà kỳ thực, quy củ là do con người tự tạo ra, đặc biệt là cho chính bản thân. Nếu Đoạn Hành chịu cầu xin hắn, hắn cũng không thể không mở cho cậu một con đường sống.

Kiều Tứ hẳn cho tới bây giờ vốn không phải là kẻ dễ nói chuyện, nhưng đối với Đoạn Hành, hắn lại có được sự kiên nhẫn hơn những kẻ khác.

Dẫu sao người trẻ tuổi luôn dễ bị kích động, khó tránh khỏi đưa ra một quyết định ngông cuồng. Huống hồ đến bây giờ Đoạn Hành hẳn cũng nhận được bài học kinh nghiệm rồi, biết được những ngày rời khỏi đây phải nhận bao nhiêu khổ sở, phân nửa sẽ hối hận.

Chỉ cần biết quay đầu lại, tiểu hài tử phạm lỗi, hắn có thể không tính toán.

Chỉ có điều, hắn mỗi ngày đều chờ Đoạn Hành hồi tâm chuyển ý, cầu xin hắn che chở, nhưng đã đợi một tháng, cuối cùng vẫn không thể nào đợi thêm.

.....

7. Chương 7

Khách dự tiệc thực sự rất đông, Kiêu Tứ gần như không tài nào giữ nổi kiên nhẫn, mất chút ít thời gian mới tìm được Đoạn Hành, nhưng nhất thời vẫn không tiến tới. Đoạn Hành so với trong tưởng tượng của hắn thật khác biệt.

Không chỉ có hắn, hai cô gái đang đưa lưng đối diện hắn phía trước cũng đang nhìn chằm chằm người kia, tuy họ chỉ thì thầm bàn tán, nhưng hắn lại nghe rất rõ ràng.

“Kia chính là Đoạn Hành đó.”

“Đúng là anh ta sao? Hình như thần sắc tốt lắm. Thế mà báo chí lại viết là rất suy nhược.”

Đoạn Hành chỉ mặc một bộ âu phục màu đen cùng áo sơ mi trắng đơn giản, ngoại trừ đôi khuy cài tay áo ra, cũng không còn thứ đồ trang sức thừa thãi nào, chiếc đồng hồ nam ngọc hắn tặng cho cậu cũng không còn thấy đeo nữa. Mái tóc đã được cắt sửa lại, cả người gọn gàng thoải mái, nụ cười ôn hòa xán lạn, thoát nhìn thực quý phái, không biết có phải do bộ âu phục may đo quá vừa vặn hay không, mà dường như trông cậu càng rắn rỏi anh tuấn.

“Báo chí đúng là viết bậy rồi, nhìn anh ta rất tốt mà.”

“Nhưng không phải anh ta hủy hợp đồng đã phải bồi thường rất nhiều tiền sao? Năm ngoái ngoại trừ đóng phim ra, cũng không nhận thêm bất cứ công việc nào, những lần quảng cáo cũng rất ít a.”

“Đừng ngốc thế, những công việc ấy thì có gì tốt, anh ta chung tay đầu tư với Thi tiên sinh của chúng ta, lợi nhuận so với lúc làm nghệ sĩ còn lớn hơn nhiều. Mấy người có tiếng tăm vẫn còn kém xa, năm ngoái nhận vô số hợp đồng cùng quảng cáo, thoát nhìn kiếm được không ít, nhưng kỳ thực không bằng một phần mười thu nhập của anh ta hiện tại.”

“Hả! Hoá ra lại lợi hại như vậy...”

“Đương nhiên, cô không thấy Thi tiên sinh của chúng ta là ai sao.”

“Ai, anh ta đúng là may mắn, đến đâu cũng có quý nhân phù trợ.”

“Không phải may mắn đâu,” cô gái có vẻ lớn tuổi kia hình như là trợ lý riêng của Thi Thần (chính là tên của Thi tiên sinh), cười một tiếng, “Tôi nói cho hay, hai người bọn họ đã cùng một chỗ rồi.”

“Thật hay giả?”

Hai người sau đó liền thảo luận về tỷ lệ nam nhân yêu nam nhân so với nam nhân yêu nữ nhân một hồi, rồi mới lại chuyển trọng tâm câu chuyện về Đoạn Hành: “Mà nói thật, hai người bọn họ cũng coi như xứng đôi.”

“Thi Thần rất tuần tú a, tóm lại hẳn so với ông chủ của công ty điện ảnh kia tài giỏi mạnh mẽ hơn nhiều.”

“Đó là điều đương nhiên, ai mà chẳng muốn chọn Thi tiên sinh của chúng ta chứ, chẳng lẽ lại có người chịu được lão già quái đản kia.”

“Đúng a, biết cách hái ra tiền, người lại đẹp trai...”

“Đúng thế, cho nên Đoạn Hành mới không muốn làm nghệ sĩ, ngôi sao nổi tiếng có gì tốt, suốt ngày phải ứng phó với bao nhiêu thứ, dính phải vụ bê bối nào là đánh mất miếng cơm ngay. Giống như anh ta bây giờ, chẳng cần quản lý báo chí kia viết gì, không cần dựa vào người khác để kiếm sống, lại có nhiều tự do, nếu tôi mà là anh ta, bảo tôi trở thành ngôi sao nổi tiếng tôi cũng không muốn.”

Kiều Tứ nghe xong những lời của cô gái kia, trong lòng chợt rõ ràng.

Thi Thần chính là người đàn ông đang cùng trò chuyện vui vẻ cùng Đoạn Hành, theo tiêu chuẩn tiền tài mà nói, cũng xem như khá nổi tiếng, thân hình cao lớn, dáng vẻ phong lưu, với thẩm mỹ của người bình thường, có thể nói là rất quyến rũ.

Hắn không rõ Đoạn Hành quen biết người này từ khi nào, mà Đoạn Hành kết giao cũng thực có bản lĩnh, so với tướng tượng của hắn còn lợi hại hơn gấp bội.

Kiều Tứ nhìn bọn họ một lúc, liền nắm chặt tay thu vào trong áo. Thể chất hắn vốn kị lạnh, cũng đã lâu không đứng nhiều, thế nên chẳng mấy chốc đã cảm thấy mệt mỏi, lại có phần buồn chán, thời gian cũng không còn sớm nên cho người chuẩn bị xe, trở về nghỉ ngơi.

Đương khi hắn định xoay người rời đi thì Đoạn Hành chợt ngược mắt lên, dường như nhìn giao nhau. Nét mặt cậu thoáng lộ ra bất ngờ: “Tứ...”

Kiều Tứ cũng gật đầu: “Chào.”

“Sao ngài lại đến đây?”

Kiều Tứ suy nghĩ một lúc, dường như là không rõ vì sao mình đến, liền đáp: “Tiện đường thì đến.”

Hai người nhìn nhau vài giây, lại không biết nói gì, chỉ lẳng lặng đối diện như thế.

Bị Đoạn Hành cúi đầu nhìn, Kiều Tứ cũng không thể đi nữa, chỉ nhìn lại cậu. Không hiểu sao chợt cảm thấy cậu ta đặc biệt ưa nhìn.

Đôi mắt này, vừa đen vừa thâm sâu, lại tràn đầy dịu dàng, biết tìm đâu ra thứ giống như vậy?

Tại sao lúc trước mình không lưu lại cậu ta?

Không đợi Kiều Tứ suy nghĩ rõ ràng, người đàn ông bên cạnh Đoạn Hành đã đi tới, thoáng coi thường, mở miệng cười nói: “Đoạn Hành, giới thiệu một chút đi.”

Đoạn Hành nhìn y, liền đối Kiều Tứ giới thiệu: “Đây là Thi Thần.”

Người đàn ông vừa cười vừa vươn tay ra: “Chào.”

Kiều Tứ như cũ vẫn thu tay trong áo, chỉ hơi gật đầu một cái.

“Giới thiệu” nghe thực quá khoa trương, cùng lắm đây chỉ có thể coi như là “gặp mặt sơ qua”. Thi Thần có làm như vậy, với hấn mà nói vẫn chỉ là người vai dưới, hấn không cần phải phá lệ để cho kẻ hậu bối xa lạ kia bắt tay.

Bàn tay người đàn ông dừng ở giữa khoảng không, đợi không được hồi đáp, không khỏi ngưng ngừng, Đoạn Hành từ phía sau lôi kéo y, thấp giọng nói: “Tứ gia không cùng người khác bắt tay.”

Nghe được lời của cậu, bàn tay đã đưa ra phân nửa của y liền lập tức rút về, thần sắc khác thường, y nói: “A a a, vị này chính là Kiều gia? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Kiều Tứ cũng không quan tâm cái “đại danh” y “ngưỡng mộ đã lâu” kia rốt cuộc là gì, chỉ lãnh đạm âm trầm, thoáng gật đầu đáp lại.

Hấn trước sau như một vẫn rất thản nhiên, cho dù bị coi như kẻ biến thái, háo sắc nghệ sĩ mà mình quản lý, cũng không có nửa phần che giấu hay xấu hổ.

“Cậu với Đoạn hành biết nhau lâu rồi?”

Lúc này, khẩu khí của Thi Thần đã thận trọng hơn rất nhiều: “Đã hơn một năm.”

“Chung sống với nhau hấn rất tốt nhỉ?”

“Vâng, chúng tôi chơi rất thân.”

“Cậu ta làm ở đây thế nào?”

“Đoạn Hành là một nhân tài, năng lực của cậu ấy rất cao, khả năng quan sát cũng tốt.”

Kiều Tứ “Ừm” một tiếng, quay đầu nhìn người thanh niên: “Cậu sẽ có tiền đồ.”

Nhìn hai người kia vai sóng vai đứng cạnh nhau, mặt mày đều sáng lạn, phong thần tuấn tú, quả thực rất xứng đôi, nếu như cùng thu nhận được bọn họ, cũng coi như một loại điểm phúc, nói không chừng sẽ rất thú vị.

Kiều Tứ vừa mới nghĩ tới đó, lập tức liền cảm thấy như vậy thật vô nghĩa. Hấn đã không còn hứng thú đối với loại chuyện này nữa, trò chơi hoan ái khiến cho người ta cảm thấy chán ngấy, chỉ là cái vỏ rỗng tuếch, vậy thứ hấn muốn là thứ gì đây.

Đoạn Hành đáp lại hấn một câu: “Tạ ơn Tứ gia.”

Kiều Tứ chỉ “Ừm” một tiếng, liếc nhìn khuôn mặt của thanh niên, sau đó liền ly khai.

Hấn cảm thấy Đoạn Hành như bây giờ thực rất tốt.

Đoạn Hành hoàn toàn không còn cần hấn nữa, cho nên lúc đó mới bình tĩnh dứt khoát như vậy.

Muốn đem Đoạn Hành bức đến khi phải cầu xin hấn, nhưng lại không thể. Không phải vì hấn không có cách. Chỉ là, muốn Đoạn Hành vì bất đắc dĩ mới đến nhờ vả hấn, nghe lời hấn, hấn cũng cảm thấy nhàm chán.

Người sợ hãi hấn, cầu xin hấn, đã nhiều lắm rồi.

Thứ hấn muốn chính là thứ khác.

.....

Bờ vai đột nhiên bị người vỗ: “Lão Kiều.”

Kiều Tứ quay đầu lại, ra là một lão bằng hữu, trước đây cũng đã cùng nhau tung hoành máu chảy đầm đìa, hiện tại người này tác phong, tướng mạo đều đã pha chút thô kệch.

“Anh thế nào lại đến nơi này vậy?”

Bằng hữu nhếch miệng cười: “Tiểu bạch thỏ của tôi thích náo nhiệt, lại muốn được nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng, nên dẫn cậu ta tới.”

Bằng hữu tuổi so với hần cũng lớn không ít, thời gian qua so với hần trước kia càng thêm tha hóa. Giờ cũng đã già, theo thời gian trôi đi, từng vết tích cũng lưu lại trên khuôn mặt này.

Ngũ quan của Minh Hữu hai mươi năm trước cũng coi như là đẹp, thể mà hiện tại, hai má đều đã hóp lại, con mắt cùng hàm răng có phần lồi ra, dung mạo giờ đã có chút vị đạo dung tục.

“Bây giờ cũng khó mà lấy lòng được những thanh niên trẻ tuổi kia, cũng không biết bọn họ thích cái gì. Đang yên đang lành thì đột nhiên nổi giận, như vậy thực không cao hứng, thực không cao hứng.”

Minh Hữu dường như răng đau mà chặc lưỡi, “Muốn hôn nồng nhiệt một chút mà cậu ta đã nói đau đầu, cứ phải chiều chuộng suốt.”

Kiều Tứ nói: “Tính tình như thế, có đường cũng tốn sức, không bằng đổi người khác đi.”

“Không được, ai bảo tôi thích cậu ta chứ. Dù sao những hài tử này mỗi người đều luôn lừa gạt để có lợi cho mình, có đổi lại người khác thì cũng như nhau thôi.”

Lúc đang nói chuyện cùng nhau, thì hài tử kia lớn lên có vài phần xinh đẹp đã tức giận quay đầu lại, bằng hữu liền cười hì hì, muốn làm một vẻ mặt khả ái đang thịnh hành ở các thanh niên, vểnh môi lên hướng cậu ta chào. Kết quả hài tử kia chán ghét mà nhìn một cách khinh thường, quay đầu đi.

Bằng hữu “Ai” một tiếng: “Cậu xem, cậu ta lại mất hứng rồi, thật khó chăm sóc.”

Kiều Tứ nhú mày: “Anh quá nuông chiều cậu ta rồi.”

“Không sao, tôi biết cậu ta trong lòng chê tôi, tôi còn nghe thấy cậu ta gọi điện với bạn bè chửi tôi là lão nhân có nhiều tư tâm.”

Bằng hữu cười hắc hắc, trên khuôn mặt dự tợn thoáng chút cam chịu: “Nhưng dù có thế nào, cậu ta cũng ngoan ngoãn nằm trên giường để tôi chạm vào.”

“...”

“Bao dưỡng chính là như thế, tôi cầu sắc, cậu ta cầu tài. Những cái khác không cần suy nghĩ tới.”

Kiều Tứ không phản bác điều gì, hần biết rõ đạo lý trong đó, bản thân cùng bằng hữu cùng là một loại người. Bọn họ đều có địa vị cao, trong mắt người ngoài chẳng khác nào ông chủ lớn cùng lão sắc quý.

Chỉ bất quá người hần sủng ái, so với người kia của bằng hữu, có tiền tiền đồ hơn nhiều. Hần nghĩ liền có chút vui vẻ.

Kiều Tứ đã đi tới cửa rồi, chợt nghe thấy phía sau có người gọi: “Tứ gia!”

Quay đầu lại, trông thấy Đoạn Hành đang từ trong đám người chen ra, đến khi đã tới trước mặt hần, trên trán đều đã xuất mồ hôi.

Kiều Tứ nhìn cậu: “Có chuyện gì?”

Thanh niên thở hổn hển một chút: “Vừa nãy quên, Thi Thần hần muốn ngài cho danh thiếp.”

Kiều Tứ “A” một tiếng, suy nghĩ, mới đưa tay tiến vào trong ngực, tìm kiếm một lúc.

Đoạn Hành nhận lấy danh thiếp, rồi nói cảm ơn, đại khái là xuất phát từ sự lễ độ, còn nói: “Để tôi tiễn ngài.”

Kiều Tứ cũng nhượng cậu cùng ra cửa chính, vừa ra khỏi cửa, cảnh tượng bên ngoài khiến hai người có chút ngẩn ngơ. Toàn là những người lạ, đông nghịt tụ tập ở trước cửa, trong sự yên tĩnh có chút vị đạo phục kích.

Đoạn Hành vừa ra, hiện trường trong nháy mắt liền nổi lên những tiếng “tách tách”, nóng tới nỗi giống như mỡ trong nồi chảo bắn tung tóe, các phóng viên tranh nhau ngán cổ kêu gọi, thính lực của Kiều Tứ rất nhạy cảm nên đối với sự âm ỉ này chẳng khác gì chịu cực hình, hần nhất thời trong tai chỉ vang lên những tiếng ong ong.

“Đoạn Hành, Đoạn Hành, mời anh nói hai câu!”

“Nghe nói anh trước giờ đều được bao dưỡng, là thật sao?”

“Đối với những bức ảnh kia anh định giải thích thế nào?”

Kiều Tứ trong tai vù vù một mảnh, cũng không biết Đoạn Hành nói những gì, đứng ở bên cạnh Đoạn Hành, chưa kịp làm ra phản ứng gì, trước mắt liền bị ánh sáng chớp nhoáng liên tục, ánh sáng ấy gây tổn thương mắt khiến hắn phải nhắm mi lại, đưa tay che mắt đi, không khỏi tức giận mà nghĩ bọn vệ sĩ của hắn thế nào còn chưa tới.

Mà lại không biết giới truyền thông cùng người hâm mộ đã tạo thành bức tường vây quanh người, cho dù những vệ sĩ của hắn có thân kinh bách chiến, nhất thời cũng khó có thể phá vỡ.

Trong lúc hỗn loạn đã có một vài những ánh đèn loang loáng hướng tới khuôn mặt Kiều Tứ, Kiều Tứ đang muốn nổi giận, thì đột nhiên có người nói: “Chính là anh ta.”

“Người trong ảnh chính là anh ta.”

“Người bao dưỡng anh chính là vị này sao?”

Hiện trường một mảnh xôn xao, Kiều Tứ lúc này mới ý thức được bọn họ chỉ chính là mình. Những người này có lẽ không biết hắn là ai, hiện tại đã đến ra sức mà chụp hình hắn, đồng thời lại chen lấn nhét microphone vào miệng hắn, trong lúc xô đẩy microphone còn đâm vào cằm cùng hai má hắn.

Kiều Tứ từ bé tới lớn, chưa bao giờ bị người ta mạo phạm qua, bởi vì quá mức tức giận mà sắc mặt thay đổi, những người trước mặt bởi vì không biết cũng không sợ, nên cũng chẳng lùi ra. Mà bọn vệ sĩ của hắn còn đang vật lộn chen chúc để tới nơi.

Hắn Kiều Tứ dĩ nhiên lại bị một đám người tầm thường vây khốn, không thể cử động tay chân, thực sự là điều không tưởng.

Lúc hắn cũng khó mà chống đỡ nổi sự hỗn loạn, một đôi tay mạnh mẽ cố sức ôm hắn, che chở hắn chen lấn tiến về phía trước, có một âm thanh đáp lại sự ồn ào kia: “Làm ơn tránh ra, không thể trả lời. Xin lỗi, thứ cho lúc khác.”

Phía bên dưới ngoại trừ giới truyền thông, hầu như đều là người hâm mộ của Đoạn Hành, rất dễ bị kích động. Đoạn Hành ôm lấy người kia, chẳng khác gì gây sự hiểu lầm, khiến những thanh niên kia nhất thời náo động không khống chế được.

Kiều Tứ màng tai cơ hồ muốn vỡ ra, trong mắt hiện lên những khuôn mặt kịch liệt đỏ bừng, hắn thậm chí còn cảm giác được sát khí, những kẻ hâm mộ khiến cho hắn sợ hãi.

May mắn là những vệ sĩ đã vượt qua kịp thời ứng giúp, bảo an của bữa tiệc cũng tham gia duy trì trật tự, ép buộc đám người đang kích động đẩy phần nộ kia rời đi bằng một con đường khác. Kiều Tứ hơi chút thả lỏng, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, muốn đi về phía trước rời khỏi đám đông kích động đầy hận ý này. (ka: vì Đoạn Hành ôm Kiều Tứ nên đám đông mới giận dữ.)

Nhưng không đợi hắn bước được hai bước, một vật gì đó trong đám người đã bay tới, Kiều Tứ không thấy rõ là thứ gì, chỉ cảm thấy trên trán cực kỳ đau, trước mắt tối sầm.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người bởi vì sự tập kích bất ngờ này mà có chút ngợp ngừng.

Kiều Tứ giương mắt, nhìn cái chai vỡ tan trên mặt đất, lại đối với đám người từ trái tới phải chậm rãi nhìn, giống như muốn tìm kiếm kẻ đã ném cái chai.

Máu từ trên đầu hắn chảy xuống, tầm mắt mơ hồ, khuôn mặt đặc biệt đáng sợ, thần sắc u ám. Nhất thời không ai dám lên tiếng.

Mọi người từ trong sự cuồng nhiệt thoáng chút đã lạnh ngắt, cuối cùng cũng cảm nhận được người này rất âm trầm, cho dù là kẻ ném chiếc chai, cũng lặng lẽ đem chân lùi một bước.

“Tứ gia? Tứ gia?” Một chiếc khăn tay dụng sức đặt tại trên trán hắn, cánh tay đều đem hắn ôm sát lại, “Ngài không sao chứ?”

Sau đó Kiều Tứ nghe thấy một âm thanh chữmắng: “Mẹ khiếp, chúng mày dựa vào cái gì hả?! Chúng mày là cái thá gì?! Tao X đại gia mày...”

Kiều Tứ chờ dừng lại, liền đẩy tay thanh niên ra, cũng nắm lấy khăn tay: “Đủ rồi.”

Bọn vệ sĩ kinh sợ mà đỡ hấn, hấn tại trong nghìn người đang chờ “hầu hạ”, ngồi vào trong xe đi.

Đoạn Hành đứng ở bên ngoài xe, trên mặt đỏ bừng, ngực vẫn còn phập phồng, hướng người trong xe nói: “Tứ gia.”

Kiều Tứ chỉ nhìn cậu một cái, để cửa sổ xe nâng lên.

Sau đó cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đôi môi Đoạn Hành, lại nghe không thấy thanh âm.

Xe trở về nơi ở, bác sĩ nhận được thông báo đã chờ sẵn. Thương tích cũng không nặng, chỉ là Kiều Tứ nước da nhợt nhạt, da thịt bị tổn thương, máu chảy rất nhiều, xử lý qua cũng không còn đáng ngại.

Băng bó tốt vết thương, Kiều Tứ nhúu mày dựa vào chiếc giường mềm mại, khuôn mặt u ám, không nói tiếng nào.

Kiều Bác đi vào đưa tới một bát thuốc mới sắc xong, hầu hạ hấn uống, vừa cẩn thận mà nói: “Tứ gia, chuyện đêm nay, ngài xem...”

Kiều Tứ ngay cả mí mắt cũng không giơ lên, chậm rãi uống thuốc, từng ngụm từng ngụm, rồi lại cầm lấy khăn lau khô, sau đó mới nói: “Một chút chuyện mà cũng không biết giải quyết thế nào, tôi dưỡng các người để làm gì?”

Kiều Bác vội vàng lên tiếng, rồi đi ra.

Kiều Tứ quay về nằm trên đồng da thú, cau mày nhắm mắt lại, hấn hiện tại là người bị thương, phải tĩnh tâm dưỡng thương, những chuyện vụn vặt kia không cần hấn phải tự mình hao tổn tinh thần.

Một lúc sau, Kiều Bác lại vào.

“Tứ gia, những người đó đang chờ bên ngoài...”

“Tôi hôm nay không tiếp khách.”

“Tôi đã nói với bọn họ rồi, bọn họ chờ đến bây giờ, vẫn không chịu đi, không muốn Tứ gia ngài...”

Kiều Tứ có chút phiền chán, cơ hồ chẳng muốn trả lời, bất mãn mà nói: “Anh nói với bọn họ, đừng làm phiền tôi nữa.”

Những người đang hết sức lo sợ đứng ở bên ngoài, chính là ông chủ của mấy tên nhà báo tạp chí cùng những người có liên quan. Đã không có bản lĩnh, thì đừng nên mạo phạm đến đại gia: Bởi chuyện âm ỉ lớn nên mới hướng hấn cầu xin tha thứ, hấn sao có thể để cho bọn họ sống dễ chịu chứ?

Kiều Tứ không thèm để ý đến những kẻ đang chờ sống chết ngoài kia, khi cảm thấy buồn ngủ thì lên giường, nửa đêm cơn đau trên trán làm cho tỉnh giấc, có chút tức giận, lúc đêm khuya người ta thường im lặng suy nghĩ đến mọi chuyện, nhất thời cũng khó đi vào giấc ngủ, liền gọi Kiều Bác tới: “Bọn họ đi rồi chứ?”

Kiều Bác trả lời: “Vẫn còn Đoạn Hành.”

.....

Người trẻ tuổi thật đúng là có tính kiên nhẫn. Đoạn Hành bây giờ chẳng cần phải dựa vào hấn để kiếm sống, không cần phải giống như trước đây tỏ ý muốn hầu hạ hấn, nhưng xảy ra chuyện, thì vẫn rất thức thời, vội vàng tới xin lỗi. (ka: Kiều Tứ, anh seo lại nghĩ ng‘ ta như thía chứ???? >”

8. Chương 8

Đoạn Hành cuối cùng cũng tỉnh dậy, dụi dụi mắt một lúc, mới giương mắt nhìn khuôn mặt của người phía trước, lộ ra vẻ mặt hơi chút tỉnh táo.

Chờ Đoạn Hành thật sự thanh tỉnh, hiển nhiên là đã nhớ ra toàn bộ chuyện phát sinh tối hôm qua, Kiều Tứ liền giãn tím mặt, nói: “Người còn dám nữa không?”

Thanh niên “Đờm” một tiếng, chống khuỷu tay, muốn từ trên người hắn đứng thẳng dậy. Hạ thân của hai người còn đang cách xa nhau, vậy mà thoáng chút đã dính liền lại khiến Kiều Tứ đỏ bừng mặt mà rên rỉ một tiếng, có điểm sắc xuân vô hạn.

Hắn chỉ mới cử động một chút, hai chân mở rộng ra, dịch thể của thanh niên ở phía sau huyết đã chảy đầy ra ngoài, lúc mới tỉnh dậy đương muốn giáo huấn kẻ đang nằm trên người mình, thế mà hiện tại không khỏi thiếu chút uy phong.

Nhưng Đoạn Hành chính là không làm hắn bị mất mặt, chỉ ngoan ngoãn mà nói: “Tứ gia, ngài có thể phạt tôi.”

Kiều Tứ nhắm mày lại: “Tự cậu nói xem, nên phạt thế nào?”

Đoạn Hành nắm lấy bàn tay hắn, tại nơi mu bàn tay thì hôn một cái: “Tứ gia ngài muốn tôi làm gì, tôi liền làm cái đó.”

Kiều Tứ nhìn ngón tay mình lọt vào trong miệng cậu, cả ngón tay truyền đến cảm giác ướt át lại ấm áp, không khỏi nói: “Cậu gây ra chuyện lớn như vậy, làm gì mới có thể đền hết tội chứ?”

Đoạn Hành vẫn đem tay hắn nắm trong lòng bàn tay: “Vậy Tứ gia muốn tôi làm trâu làm ngựa cho ngài sao?”

Đầu ngón tay của Kiều Tứ bị luân phiên hôn lấy, trên lưng trần trần tê dại, lát sau mới nói: “Cậu biết lấy công chuộc tội như vậy là tốt.”

Đoạn Hành ôm lấy hắn: “Tứ gia muốn tôi chuộc tội đến khi nào?”

Kiều Tứ thần sắc vẫn u ám là nói: “Tự cậu quyết định đi.”

Đoạn Hành dừng lại nơi chóp mũi của hắn: “Phạm phải tội lớn như vậy, tôi cảm thấy có lẽ phải từ cả đời trở nên...”

Kiều Tứ không nói nữa, Đoạn Hành dường như khổng chế không được, lại hôn bờ môi của hắn. Sau khi lười quẩn lấy triền miên mà hôn, Đoạn Hành mới nói: “Về sau, tôi xem như là người của ngài được không?”

Không đợi Kiều Tứ mở miệng, Đoạn Hành liền ôm hắn ở trên đùi, tay đỡ lấy tấm lưng trần của hắn: “Tôi nếu như được quay trở về, nhất định sẽ không cho những kẻ khác nhìn thấy bộ dạng này của ngài.”

“...”

“Nếu không được thì tôi sẽ lại muốn phạm lỗi tiếp đó.”

“...”

“Tôi có thể có những lúc lấy lý do ghen tuông được không?”

Kiều Tứ vỗ cái trán của thanh niên, thanh niên liền hôn lấy hắn.

Hôm nay ở trong buồng tắm kéo dài rất lâu. Tuy rằng phía sau đã sưng tấy, đau đến nỗi không thể tiếp tục làm được nữa, nhưng Đoạn Hành vẫn dùng miệng quấy rối môi cùng ngực của hắn không ít lần, sau đó lại hôn hắn từ đầu tới chân thêm một lần nữa.

Kiều Tứ trước kia cùng các mỹ thiếu niên cũng đã chơi đùa rất nhiều loại, nhưng không biết rằng lại có người có thể kiên nhẫn đến như vậy, cũng không biết hôn môn dù không giống như kiểu trực tiếp quan hệ, cư nhiên lại có thể sảng khoái đến như vậy.

Chỉ là ngón chân bị Đoạn Hành cắn lấy, bản thân đã kìm nén không nổi.

Ông chủ của những tòa soạn kia tự mình đến nhà xin lỗi những ba lần, Kiều Tứ mới chịu gặp bọn họ.

Những tấm ảnh chụp được kì thực cũng chỉ là những bức hấn cùng Đoạn Hành ra vào cùng với nhau, có tấm đơn giản chỉ là lộ vẻ thân thiết một chút. Chỉ nhìn những tấm ảnh này mà viết ra được những nội dung kia, nếu không phải là có người xúi giục, thì thực sự phải cần dùng đến một trí tưởng tượng siêu phàm.

Về phần là ai đứng đằng sau bày mưu đặt kế, tất cả mọi người đều ấp a ấp úng không dám nói rõ. Kì thực không cần phải hỏi, Kiều Tứ cũng biết, người bình thường ai có thể có gan như vậy chứ, dám đi sờ vào cái đuôi của con hổ.

Kiều Triệt thực sự là tính tình càng ngày càng quá quắt khiến hấn rất đau đầu.

Có đôi khi hấn cũng cảm thấy Kiều Triệt bây giờ có phần nông cạn, luôn làm những việc tầm thường để làm phiền người khác, lòng dạ hẹp hòi thực sự có chút vô nghĩa.

Năm ấy hấn mê luyện nam nhân kia, dần dần không biết cái sự mê luyện ấy đã đi đâu mất rồi.

Có lẽ chính thời gian dài đằng đẳng đã giết chết nó.

Lại có lẽ năm ấy hấn đã đem nam nhân tên Kiều Triệt mà mình si mê kia “giết chết” rồi.

Hiện giờ Đoạn Hành lại lần nữa trở về làm thủ hạ của hấn. Có năng lực độc lập, rồi lại vì hấn mà làm tất cả, khiến Kiều Tứ cảm thấy rất vui.

Đoạn Hành thực sự rất thích đóng phim, đóng phim thực ra mới là sở thích của cậu. Một số nghệ sĩ đóng phim chỉ là vì mục đích của mình, còn Đoạn Hành luôn nhiệt tình diễn là do bản năng vốn có.

Kiều Tứ nhìn cậu để mấy cái giá đựng băng ghi hình cùng sách vở, cũng không khó nhận ra sự yêu thích của cậu.

Muốn Đoạn Hành trở lại giới nghệ thuật, với Kiều Tứ mà nói đều không phải việc gì khó khăn. Các tờ báo giải trí lớn đều đã tranh nhau đi xin lỗi, tuy rằng như thế là đùn đẩy trách nhiệm, nhưng ít ra cũng làm sáng tỏ những tấm ảnh gây ra “lời đồn đại”, xác định rõ ràng mọi chuyện.

Sau chuyện này dư luận bắt đầu không còn quá tin tưởng vào giới truyền thông nữa, các nghệ sĩ đều tranh nhau chớp lấy cơ hội để khóc lóc kể nể, phần nộ chỉ trích.

Trong một khoảng thời gian ngắn công chúng vì bênh vực cho họ, mà khiển trách giới truyền thông, biển triều bị nghiêng về một phía.

Phần lớn các nghệ sĩ bị dính xì căng đan giờ có thể ngẩng cao đầu, tẩy hết toàn bộ “oan ức”, lại còn một thân trong sạch.

Đoạn Hành vốn có rất nhiều fan hâm mộ, hiện tại đã tiêu tán vì bị dính tin tức xấu, cũng chính là lúc cậu ta bảo vệ người khác thì mọi người bắt đầu bạo phát (Lam Lâm: Không sai, chính là vụ Kiều Tứ bị đập một lần), thêm nữa lúc cậu phải chịu đựng mọi loại đồn đại thì cậu cũng chẳng hề tranh cãi, biện luận cho mình, thái độ ẩn nhẫn, khiến cho người ta càng oán hận cậu thêm, trước thái độ vừa cứng vừa mềm của nam thần tượng, nhất thời danh tiếng chẳng còn là bao.

Rất nhanh Đoạn Hành liền bắt đầu tiến hành kế hoạch quay trở lại với bộ phim mới. Kiều Tứ nhìn thanh niên cả ngày bận bịu, loại cách thức làm việc chăm chỉ cẩn thận cùng nghiêm túc cũng khiến cho hấn là kẻ đầu tư cũng thấy yên tâm, lại rất có ý vị mê người.

Hấn chẳng bao giờ quan tâm Đoạn Hành đang đóng phim gì, ngay cả ý muốn đi kiểm tra một chút cũng không có. Mà nghĩ lại, hấn trước đây đối với Đoạn Hành, thực sự rất vô tâm.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng cho phép Đoạn Hành phạm vào bất cứ sai lầm nào. Hôm nay Kiều Tứ có thời gian, liền bảo người chuẩn bị xe, cố ý tới thăm.

Hấn chỉ là muốn nhìn thấy Đoạn Hành, cũng không muốn bày ra bộ dạng cao ngạo, khiến người khác phải chú ý, chỉ đi vào một mình. Tới nơi rồi cũng không có gọi người ra tiếp, tự mình tiến vào.

Có lẽ là vừa mới quay xong một cảnh, mọi người đều đang nghỉ ngơi hoặc chỉnh sửa vật dụng, các diễn viên vẫn còn hóa trang, cực kì kiên nhẫn đối với những bộ trang phục nặng nề, tất cả đều rất khẩn trương.

Kiều Tứ nhìn khắp một vòng, nhất thời tìm không thấy Đoạn Hành, nhưng lại trông thấy một nam nhân cao lớn cả người mặc quân phục đang đùa vui với một nữ hài tử vận y phục cổ trang.

Nam nhân tuấn mỹ có phần quý dị, tóc bạc dài đến thắt lưng, mi trường nhập tấn, con ngươi lạnh lùng màu hổ phách, giáp trụ đỏ đen càng ánh lên lệ khí bức người của nam nhân.

Dường như cảm nhận được sự tồn tại của Kiêu Tứ, nam nhân quay đầu nhìn hẩn một cái, bị loại ánh mắt như đem theo mũi nhọn đảo qua người, khiến Kiêu Tứ thoáng cái nhẩn mi lại.

Nam nhân trong nháy mắt vẻ mặt thay đổi, lộ ra một nụ cười, nói một cách thân thiết với hẩn: “Tứ gia, là tôi đây.”

.....

Kiều Tứ có chút giật mình, nhìn nam nhân kia bước tới trước mặt hẩn, mà hẩn rõ là có quen người này.

Kiều Tứ sờ sờ khuôn mặt của thanh niên, đường nét khuôn mặt này thực sự rất quen thuộc với hẩn: “Trông cậu thế này, thực là rất khác.”

Đoạn Hành cười nói: “Bởi vì tôi đeo bộ tóc giả a, lại hóa trang rất kĩ, còn đeo cả kính sát tròng nữa.”

Chẳng những chỉ là mấy lý do đó, mà còn bởi vì cả người cũng đều đã hóa trang hết.

Nhưng Đoạn Hành lúc này nhìn hẩn mỉm cười, lại làm hẩn càng thêm yêu thích diện mạo của cậu, Kiêu Tứ chính là đưa tay xoa đầu thanh niên.

Tại nơi đông người mà lộ vẻ thân mật thì rất bất tiện, Đoạn Hành cùng hẩn hàn huyên vài câu lại phải trở về làm việc tiếp. Có người đem ghế da đến, lót thêm cả một tấm nệm mềm cho hẩn, Kiêu Tứ liền ngồi xuống, ở bên cạnh nhìn bọn họ quay phim.

Cảnh quay xem ra cũng không nhỏ, sử dụng khá nhiều người, các diễn viên quần chúng thì hóa trang thành bá tánh bình dân, một nhóm tướng sĩ ở cổng thành cũng rất hoành tráng. Kiêu Tứ cầm kịch bản trên tay mà người khác vừa mới đưa cho, nhưng hẩn cũng lười chẳng muốn biết bộ phim này là quay cái gì, dù sao hẩn chỉ là đến xem Đoạn Hành mà thôi.

Người hẩn muốn nhìn một lát sau mới xuất hiện. Cổng thành mở rộng ra, hơn mười kị binh nối tiếp nhau đi vào, nam nhân tóc bạc ngồi ở trên cao, chậm rãi tiến vào trong thành, tiếng chiến giáp ma sát vang lên.

Kiều Tứ nhìn thân hình từ xa kia dần dần hiện lên rõ ràng. Gió bắt đầu thổi tung mái tóc dài trắng thuần kia, càng đến gần, màu sắc của hai con ngươi càng phát ra vẻ yêu dị.

Nam nhân không có biểu tình hung ác, chỉ có chút tự tiểu phi tiểu, khóe miệng tinh xảo, lệ khí* tựa như tà ma. Xe ngựa chậm rãi đi trước, rất tự nhiên mà ngạo mạn nhìn thiên hạ.

Dân chúng quỳ xuống trước chân ngựa dừng lại, tất cả mọi người đều nín thở chờ, nam nhân nhưng không lên tiếng, cũng không có bất kì động tác nào, chỉ là dùng đôi mắt yêu dị đảo qua đám dân chúng đang run rẩy trước ngựa, rồi sau đó tại trong bầu không khí tĩnh lặng, cuối cùng cũng giơ tay lên.

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên đầu ngón tay hẩn. Hẩn chỉ khẽ động một chút, dường như dễ dàng xé rách thứ gì đó.

“Sát.”

Bầu không khí căng thẳng trong nháy mắt bị nổ tung, sắc trời đều bởi vì mùi máu tươi mà đột nhiên tối sầm lại.

Kiều Tứ không hiểu sao mà nổi nên hai tầng lông tơ.

Cảnh quay cũng thuận lợi trôi qua, sau vài giây im lặng, mọi người liền bận rộn, chỉnh sửa trang phục, thu dọn đạo cụ.

Kiều Tứ vẫn ngồi, vừa nhấp một ngụm trà, lại nghe thấy mấy người trợ lý ở bên cạnh đang xoa xoa cánh tay: “Má ơi, tôi sơn cả gai ốc rồi nè.”

“Thật đáng sợ...tôi lúc này còn thiếu chút nữa muốn quỳ xuống theo rồi.”

“Thế nhưng, căn bản là anh ta hầu như không nói lời thoại? Thế nào lại có thể khiến người ta sợ hãi, đây là loại khí thế gì vậy?”

“Đây là thực lực đó, có người nói anh từ hành động đến nói năng dù có là nói dối thì cũng chẳng ai phát hiện ra cả.”

“Đúng là đáng sợ...”

“Cho nên người ta mới là vua điện ảnh đó.”

Nói dối sao? Kiều Tứ cũng từng nghe những câu chuyện kể về Đoạn Hành, đã trở thành những giai thoại được lưu hành rộng rãi. Dù là nói dối thì cũng hoàn toàn đoán không ra Đoạn Hành là đang nói theo kịch bản, hành động của cậu tốt tới nỗi nhìn vào trông không giống như đang diễn kịch.

Kiều Tứ vốn là rất hiểu Đoạn Hành trước giờ đều là hình tượng chính trực ôn nhu, kiểu nhân vật tà mị thấu xương này sẽ làm khó cậu.

Thế nhưng chứng kiến một cảnh quay, cũng khiến Kiều Tứ lần đầu tiên nhận ra, Đoạn Hành được công nhận là một diễn viên tài năng, là bởi vì chỉ cần cậu ta muốn diễn thành ai, cậu ta sẽ trở thành nhân vật đó, dù cho nhân vật đó có khác cậu thế nào đi nữa, cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa lúc đùa giỡn người khác cũng rất nhanh chóng, bắt lấy thả ra như thường, hầu như không có dừng lại. Tình cảm đối với cậu ta mà nói, cũng chẳng khác gì trò chơi, có thể tùy ý nhập cuộc, cũng có thể tùy ý thoát ra.

Giống như những gì mà một nhà phê bình tài giỏi đã từng ở trước mặt Kiều Tứ nói qua, “người bình thường thậm chí còn không có cách nào biết được lúc nào Đoạn Hành là diễn kịch, lúc nào là chân thật. Cậu ta có thể không chế một biểu tình nhỏ nhất trên khuôn mặt, thậm chí là nhịp tim.”

Cậu thực sự là diễn viên tài giỏi nhất mà Kiều Tứ gặp qua.

Quay xong mấy cảnh diễn, thì cũng đến giờ nghỉ ngơi dùng cơm.

Kiều Tứ ngồi cũng đã lâu, tấm đệm lót ghế cũng không mềm lắm, thắt lưng đều không quá thoải mái, cảm thấy mệt mỏi, liền thoáng chút cau mày.

Đoạn Hành đóng xong, liền vội vàng tới chỗ hắn: “Khổ cho Tứ gia rồi, để ngài đợi lâu.” Sau đó giúp hắn từ trên ghế đứng dậy, hầu hạ hắn đổi lại một chỗ khác.

Ở trước mặt mọi người như cũ cung kính lễ độ, ân cần niềm nở rất phù hợp với địa vị. Kiều Tứ cảm nhận được thanh niên đang lén lút nắm lấy tay hắn đằng sau bộ trang phục dày, đem tay hắn đặt vào lòng bàn tay mà nắm lấy.

Loại yêu đương vụng trộm trẻ con lại nghịch ngợm này nhượng Kiều Tứ nhìn thanh niên liếc mắt.

Mọi nhân viên đều cầm cơm hộp, nhao nhao tìm nơi ngồi xuống ăn. Do tính chất công việc, tới đây là để làm việc, không phải để hưởng thụ. Cho dù địa vị của Kiều Tứ khác với mọi người, cũng không thể sai người ta đi chuẩn bị cơm nước cho hắn, họ chỉ có thể cố gắng không làm phiền hắn đã là tốt rồi.

Đoạn Hành ngồi ở bên cạnh hắn, đem những món hắn không thích ăn đều gấp đi, đồng thời cũng dùng đồ ăn của mình bù vào những chỗ trống trong hộp cơm của hắn.

Kiểu chăm sóc giữa hai người đàn ông đã trưởng thành này với nhau, khiến Kiều Tứ cảm thấy rất thú vị. Kiều Tứ ăn cũng không nhiều, chỉ nếm một chút rồi hạ đũa, súc miệng, rửa tay, sau đó nhìn Đoạn Hành đang ăn thỏa thuê.

Người mà ăn uống thoải mái, bộ dạng hơn phân nửa sẽ không được đẹp, hành động thỏa mãn thu cầu ham muốn của cơ thể bởi vì là làm theo bản năng mà làm mất đi mỹ cảm.

Nhưng lúc Đoạn Hành cúi đầu chăm chú ăn cơm, lại khiến hắn thấy rất đẹp mắt, mà khuôn mặt đẹp của thanh niên vốn dĩ đã vậy rồi, sẽ không bởi vì sinh hoạt mà ảnh hưởng tới.

Kiều Tứ cũng cảm thấy khó hiểu, bản thân lúc trước vì điều gì, mà lại cho rằng Đoạn Hành không phù hợp với khiêu thẩm mỹ của hắn chứ?

Chờ thanh niên ăn no xong, quay đầu đối mặt với Kiều Tứ, lại lộ ra một nụ cười.

Kiều Tứ nhìn khuôn mặt tà mị kia, lại nhớ tới bộ dạng lạnh thấu xương lúc cậu hạ lệnh trong cảnh quay kia. Thanh niên dường như cảm thấy gì đó, liền nói: “Tứ gia không thích tôi như vậy sao?”

Thấy Kiều Tứ không nói gì, cậu liền vội vàng lấy tay che mặt mình đi, không cho Kiều Tứ nhìn nữa: “Một lúc sau, quay xong rồi tôi có thể tháo đồ hóa trang.”

Kiều Tứ nắm lấy cổ tay cậu, kéo xuống: “Không phải đâu.”

Bởi bây giờ, là một vẻ anh tuấn lạ lẫm, ở trong mắt người khác hẳn là rất có mị lực. Chỉ là Kiều Tứ lại không quá quen.

Đoạn Hành nghe lời buông tay xuống, lúc đối mặt như là có chút bất an.

Cậu ta đâu cần phải vì dung mạo của mình mà lo âu chứ? Hiện tại lại lộ ra vẻ mặt bất an gần như sợ xấu vậy. Khiến cho khuôn mặt yêu dị vì do dự mà thiếu mất sự tự tin, cũng thực rất khả ái.

“Tứ gia...”

“Hả?”

“Tôi vừa nãy diễn có tốt không?”

Kiều Tứ nhìn cậu: “Tốt lắm.”

“Có đúng không?”

“Tôi tuy không phải người trong nghề, nhưng diễn tệ cũng có thể nhìn ra.”

Thanh niên lộ ra nụ cười vừa đắc ý lại vừa xấu hổ, cắn môi, quay đầu nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh vắng vẻ, liền tiến lại gần, vội vàng hôn hắn một cái.

Chỉ mà một chút đụng môi, cũng không có cảm nhận được rõ ràng. Thanh niên thành công tập kích trên mặt đã đỏ ửng, tim đập càng nhanh, dễ thương tới nỗi khiến hắn cũng phải mềm lòng.

“Ít khi Tứ gia tới một chuyến, ngày hôm nay tôi lại phải quay cả đêm, Tứ gia lúc nào trở về nghỉ ngơi?”

Thanh niên hỏi như vậy, trong mắt lộ vẻ luyến tiếc.

Kiều Tứ đáp lại cậu: “Tôi lúc nữa sẽ đi.”

“Ừm, lúc nữa tôi sẽ hôn đó,” Đoạn Hành liếc nhìn hắn, lại vội vàng nói, “Chỉ là một cảnh quay mà thôi, nếu như không được, thì chúng tôi sẽ lược bớt đi.” (ka: đoạn này tở chém gió đấy, tại lần không ra nghĩa ^^)

Kiều Tứ không phản đối, chỉ nói: “Nếu cần thiết phải quay, thì cũng không cần quá kiêng kị.”

Đối với sự rộng lượng cùng thông hiểu của hắn, Đoạn Hành “Ân” một tiếng, ngược lại có chút kìm nén không được mà lộ ra thần tình thất lạc.

Kiều Tứ nhìn cậu, nói tiếp: “Đương nhiên, nếu có thể cắt bỏ thì cứ cắt bỏ, tôi không thích trên người cậu có mùi của người khác.”

Thanh niên lại “Ân” một tiếng, tuy đã cố gắng che giấu, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. Kiều Tứ thực sự chưa từng gặp qua người nào được ghen lại có thể vui vẻ đến như vậy.

Mọi người đều sợ hắn nghi ngờ, sợ hắn cảm thấy nhàm chán, chỉ có Đoạn Hành vẫn còn trẻ con.

Mà hắn cũng thích cậu trẻ con như vậy. Càng như vậy, hắn lại càng vô tâm nghi ngờ.

Hắn cũng không sợ Đoạn Hành đóng kịch.

Bởi vì hắn là Kiều Tứ.

Hôm nay người có thể đùa giỡn được hắn, cũng sẽ không có người thứ hai.

.....

Đến khi Kiều Tứ quay về ngủ rồi, cũng đã là nửa đêm. Nhưng không hiểu sao, lại có chút cô độc mà khó đi vào giấc ngủ.

Đoạn Hành gần đây vì công việc quay phim rất bận rộn, nên lúc trở về, tự nhiên cũng không thể hầu hạ hắn. Mà hắn cứ nhiên lại cũng không có gọi một mỹ thiếu niên nào khác đến bồi giường cùng, Kiều Tứ thực cũng có chút khó hiểu trước sự “điều độ” của bản thân.

Có lẽ là bởi vì, mỹ nhân đẹp đến cỡ nào hắn cũng đã hưởng dụng qua, nhưng cũng chỉ là thỏa mãn được sắc dục của mình. Mà hiện giờ đối với hắn, sự hấp dẫn của sắc đẹp cũng không còn mãnh liệt như trước nữa.

Mà nghĩ tới hình dạng Đoạn Hành đầy thương tâm khi phát hiện trên người hắn có mùi của kẻ khác, cũng liền cảm thấy bản thân không nên cùng người khác nữa.

Hôm nay đến thăm cậu, ở nơi đông người ngay cả nắm tay cũng phải vụng trộm, ngay cả thân mật nhất cũng chỉ là chạm môi một chút. Nhưng kể ra thì vị đạo cũng không tệ.

Hồi tưởng lại diện mạo của thanh niên, Kiều Tứ dần có chút động tình, một mình nằm cũng ngủ không ngon nữa.

Chỉ cần một câu nói của hắn, cho dù là nửa đêm cũng không phải lo không có người đến trên giường hắn, nhưng Kiều Tứ nhắm mắt lại, tại trong huân hương kia phản phát vị đạo mê say của người đó liền một mình chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết ngủ đến lúc nào, liền gặp một giấc mộng đầy tình sắc, trong mộng thấy bản thân đang cùng người kia mây mưa, hình ảnh tảo bạo khác thường, lại cực kỳ hoang đường. Kiều Tứ biết đây là do dục vọng của mình không được thỏa mãn, nên mới gặp mộng, thực sự khó mà chấp nhận.

Cảnh trong mơ rất hỗn loạn, sau đó đột nhiên mơ tới có người vào nhà, lên trên giường hắn, cởi quần áo hắn ra, ôm lấy hắn, hôn lên khắp người.

Cảm giác thực sự quá mức tuyệt vời, thế cho nên dù là nằm mơ cũng cảm thấy khoái cảm cuộn trào mãnh liệt.

Đối phương sau khi bôi trơn nơi giữa chân hắn, kim nen không nổi liền vội vã tiến vào thật sâu, tùy ý hoan ái, khiến hắn rên rỉ không thôi.

Kiều Tứ bởi vì quá thoải mái mà không muốn tỉnh lại, tại nửa mơ nửa tỉnh hưởng thụ luật động mê người. Nhưng cảm giác cổ tay bị nắm lấy càng ngày càng chân thực, dần dần bị hạ thân kịch liệt va chạm xuyên vào làm cho thanh tỉnh.

Vật cứng nóng như lửa tại trong cơ thể hắn ra vào cũng không phải là cảnh trong mơ, Kiều Tứ trong lúc cũng người khác giao hoan liền mở mắt ra, thở hổn hển, sự va chạm rõ nét hầu như làm hắn không còn sức chống cự.

Trong lúc mơ hồ cũng thấy rõ được ánh mắt của thanh niên, sáng như thú. Thấy hắn tỉnh lại, thanh niên lấp kín bờ môi hắn giống như muốn đem hắn nuốt vào trong bụng, không đợi hắn ổn định lại, đầu lưỡi liền dò xét vào trong, gần như đối khát mà cùng hắn dây dưa, đem hắn trên dưới lấp đầy.

Có cái gì có thể khiến gọi hơn bằng việc từ trong ảo mộng tỉnh lại phát hiện cảnh trong mơ trở thành sự thật chứ?

Kiều Tứ một câu khiển trách cũng nói không nên lời, chỉ có thể mặc cho Đoạn Hành sức lực kinh người đưa hắn ôm tới trên hông, dường như đã nhẫn lại quá lâu, mà gần như tàn bạo mặc sức giao hợp cùng hắn.

Làm việc càng ngày càng không có phép tắc đáng lẽ nên khiển trách, nhưng cái nỗi khát khao của thanh niên lại khiến cho sự vô lễ này lộ vẻ nặng tình.

Kiều Tứ thậm chí có chút thích cậu vô phép như vậy.

Tình cảm chính là cho chút bị kích động, không hề nghe theo, có không đi theo quỹ đạo, thì mới có thể khiến người ta cảm thấy chân thực.

Ngày tiếp theo Kiều Tứ toàn thân mỏi nhừ mà tỉnh lại, hông bởi vì bị hoan ái bất ngờ mà tê liệt. Thanh niên to gan kia giờ đang ghé vào ngực hắn, hai tay ôm hắn, do ngủ quá say, nên mọi công việc đều vì Đoạn Hành là gạt sang một bên.

Kiều Tứ vuốt mái tóc thanh niên, nhìn khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi. Đây tất cả dường có chút rất ngọt ngào, hạnh phúc giống như một câu chuyện cổ tích có trên màn hình vậy.

Sự nghiệp hiện tại của hắn rất tốt, rất thịnh vượng, lại có Đoạn Hành yêu say đắm hắn.

Trên đời này nào có chuyện hoàn hảo như vậy?

Qua một lúc, Đoạn Hành cũng tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mà bắt đầu hôn hắn, hôn đến ngọt ngào lại nhiệt tình dính chặt lấy hắn, đem cả người hắn toàn bộ đều đè vào trong chiếc đệm mềm mại, dường như có dây dưa thế nào cũng không đủ.

Kiều Tứ xoa đầu thanh niên, đem nam nhân đang làm nũng này ôm vào trong lòng. Hắn kì thực cũng không rõ Đoạn Hành vì sao lại thích hắn như vậy, hoàn toàn giống như một con đại khuyển vừa anh tuấn vừa trung thành.

Chỉ có điều hắn cũng không muốn biết vì sao. Hắn chỉ cần biết bản thân có bản lĩnh để giữ cậu lại, thế là đủ rồi.

Đoạn Hành từ khi trở về bên cạnh hắn thì càng ngày càng chăm chỉ, rất biết quý trọng cơ hội. Dù là việc biểu diễn hay công việc nội vụ, đều rất cẩn thận, hoàn toàn là một thanh niên có tài năng.

Kiều Tứ thích những người có sự nỗ lực phấn đấu. Những thành công của Đoạn Hành bay giờ tất nhiên rất xuất sắc, nhưng những người trèo lên vị trí cao, tự nhiên sẽ truy cầu cao, trên đời này quyền lực là không có giới hạn.

Hắn nghĩ Đoạn Hành khi đã bao mươi tuổi không biết sẽ đạt được những thành quả gì, có thiên phú lại không ngừng nỗ lực, lại có nhiều cơ hội, không biết chừng có thể sánh vai cùng hắn cũng nên.

Ngày hôm đó Kiều Tứ cùng vài lão bằng hữu cùng uống rượu, mới uống có một chút, thì có điện thoại gọi tới. Kiều Tứ không cần nhìn cũng biết là ai, cứ đứng thời gian này muốn dính chặt lấy hắn một chỗ, cũng chỉ có người kia.

“Tôi xin phép chút.” Kiều Tứ hơi cúi người, “Có người chờ.”

“Là Đoạn Hành sao?”

Nhắc tới tên Đoạn Hành, mấy người đang ngồi cũng bắt đầu háng hái lên.

“Vậy gọi cậu ta đến, cùng uống hai chén đi.”

Sau khi chiếu bộ phim cổ trang kia, hình ảnh Đoạn Hành đầy tà mị đã khắc sâu vào nhân tâm, các phòng bán vé đều bán hết sạch, không những thế cậu ta còn được cách tạp chí lớn đăng bài, được bầu chọn là người tình trong mộng trên các trang web.

Ngôi sao tồn tại giống như là buôn bán những giấc mơ, hình ảnh qua màn hình khiến cho quần chúng có thể tự do tưởng tượng, tự do mơ mộng. Nghệ sĩ cổ vẽ ngoài càng đẹp, tự nhiên cũng được rất nhiều người yêu thích, trở thành người yêu trong tưởng tượng của vô số người.

Nhưng bọn họ mê luyến cũng chỉ là hình ảnh một thần tượng nửa thật nửa giả mà thôi.

Đoạn Hành mới là thật, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy.

Kiều Tứ đáp: “Lần sau đi, hôm nay cậu ta không chuẩn bị.”

Mấy bằng hữu đều nhao nhao lên giễu cợt: “Uống một chén thôi mà, cần gì phải chuẩn bị.”

“Cậu đừng có quá mức giữ gìn bảo bối nha.”

Bằng hữu vừa mới cùng tiểu bạch thỏ chia tay đã uống say đến ngất ngưỡng, tiến lại gần, cùng Kiều Tứ chạm ly: “Lão Kiều, Đoạn Hành của cậu, khi nào cho tôi mượn nhá?”

Kiều Tứ nhìn hẩn một cái, buông ly, chậm rãi nói: “Anh uống say rồi.”

Lão bằng hữu cười ha ha, cũng không dám mượn rượu để đùa cợt nữa, chỉ nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi, đừng có tưởng là thật. Chỉ là người này theo cậu cũng rất lâu rồi a, cậu chỉ là chơi đùa thôi phải không?”

Thấy Kiều Tứ mặt mũi không nói gì, lão bằng hữu nói tiếp: “Đừng nên chìm vào quá sâu a, diễn viên rất bạc tình.”

Sau đó lão đảo mà đưa tay chỉ vào một bằng hữu, “Cậu nhìn cậu ta xem, cậu ta bao nữ ngôi sao kia, đối xử chẳng kém gì thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, vậy mà cô ta lại đem tiền của cậu ấy đi để nuôi tình nhân bên ngoài.”

Bằng hữu bị chạm vào vết thương lòng thì cả giận nói: “Con tiện nhân kia anh từng có nhắc lại nữa!”

Mọi người thấy vậy liền vội vàng an ủi cậu ta: Đây cũng chỉ là chuyện bình thường thôi ma, cậu không cần phải tức giận a.

Kiều Tứ uống rượu, như cũ miễn cưỡng nói: “Đoạn Hành sẽ không như thế.”

Hẩn không phải là loại người không nhìn thấy gì. Hẩn đối với Đoạn Hành, đối với chính bản thân mình, đều luôn rất tin tưởng.

.....

9. Chương 9

Đi xuống lầu thì đã thấy Đoạn Hành đang chờ dưới đó, ngồi vào trong xe, chưa kịp mở miệng nói gì đã nhận được một nụ hôn.

Chung sống với nhau cũng đã một thời gian rồi, nhưng thanh niên vẫn cứ duy trì loại tình cảm mãnh liệt này, sau khi hôn xong, thì nắm lấy tay hẩn.

“Nếu toàn bộ thời gian của Tứ gia đều dành cho tôi thì thật tốt.”

Kiều Tứ nhìn cậu: “Vậy cậu là chê ít sao?”

Đoạn Hành mân mê hôn lấy ngón tay hẩn: “Tại tôi cảm thấy thiếu thiếu.”

Đoạn Hành giờ thực sự rất bận rộn, phải quản rất nhiều chuyện, rồi đi đóng phim, sức lực làm việc chẳng khác gì superman, phần lớn thời gian đều ở trên máy bay, hoặc có thể là đi trên đường đến phi trường. Tuy đã nửa năm, hai người khó tránh việc gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Nhưng tình hình hiện tại chỉ là chuyện bình thường. Đoạn Hành muốn nhân lúc còn trẻ mà dốc sức làm việc, ít lâu nữa là có thể cùng Kiều Tứ nhàn rồi.

Mà ngày đó hẩn là cũng không còn xa. Kiều Tứ cho cậu khá nhiều cơ hội tốt, cậu cũng không nhanh nhẩu mà bắt tay làm từng việc một, hơn nữa còn rất động não, học một biết mười.

Chỉ cần có Kiều Tứ ở sau lưng, dù là ai cũng đều có thể một bước lên mây, hưởng hồ cậu ta lại rất thông minh.

Xuống xe, hai người đi vào trong phòng, Đoạn Hành cũng không chút ngại ngùng, nắm lấy tay hẩn, để vào trong túi áo của mình, đáng vẻ có phần theo chủ nghĩa đại nam nhân.

Hai người ở cùng nhau càng lâu, tính chiếm giữ trẻ con của thanh niên ngày càng lộ rõ, mỗi lần đều đem hẩn ôm vào trong ngực, nói “Tứ gia là của tôi.” Đã thế lại còn nói nhiều lần, nói lảm bảm, nói đến nỗi lỗ tai của Kiều Tứ cũng phải nhuyển xuống.

Đến bây giờ mọi người đều chỉ hận hẩn, sợ hẩn, lấy lòng hẩn, nhưng không có ai từng một lần yêu hẩn.

Vào phòng rồi Đoạn Hành liền đem hân ôm lấy, mè nheo một chốc rồi nói: “Tứ gia ngài gầy quá.”

“Thật không?”

“Tứ gia phải ăn nhiều một chút,” Đoạn Hành hôn lấy tai hân, “Tôi vừa mới đưa chút đồ tươi cho phòng bếp, giờ chắc là đã làm xong rồi đó.”

Bữa tối quả thực ăn rất bổ, Đoạn Hành tặng quà đều là vật quý.

Chỉ là bổ quá, khí huyết cuộn cuộn, ban đêm hai người lại làm đi làm lại đến tận nửa đêm, làm nhiều lần cũng không thấy thỏa thuê. Đến khi ngủ dậy, Kiều Tứ gần như không cử động nổi thắt lưng, ngay cả khí lực leo xuống người Đoạn Hành cũng không có.

Hân quả thực muốn nghi ngờ liệu đây có phải là do Đoạn Hành cố tình không. Bất quá ngày mai Đoạn Hành sẽ đi paris đóng phim, sẽ hơn nửa tháng không gặp mặt, lúc sắp chia tay muốn thỏa sức một lần cũng là chuyện đúng đắn.

Khi trời hửng sáng Đoạn Hành hôn lấy hân một lúc, nói “Tôi sẽ luôn nhớ Tứ gia”, rồi sau đó lưu lại Kiều Tứ một mình mơ mộng đẹp.

Kiều Tứ ngủ thẳng đến tận lúc mặt trời đã xuống thì mới lười biếng tỉnh dậy. Những ngày có Đoạn Hành bên cạnh hân gần như “Tòng thử quân vương bất tảo triều”*, toàn bộ sự tình đều lười biếng mà giao hết cho người khác làm.

Thứ có thể chứa được trong não một con người là có hạn, bây giờ trong hân đang chất đầy bản khoản, nhất thời không còn tâm trí đâu để suy nghĩ tới thứ khác.

Từ xưa tới nay, để vương ở trước mặt mỹ nhân thì đều trở nên mụ mị, hân tự nhiên cũng không ngoại lệ. Cũng may là đám tay chân giúp nội vụ đều không khiến hân phải bận tâm quá nhiều, hân chỉ cần chú ý động tĩnh là được.

Một người khi được người khác yêu, tự nhiên là sẽ chăm sóc diện mạo của mình, Kiều Tứ cả đời cũng chỉ có lần này là lần thứ hai chú ý đến vẻ ngoài của bản thân.

Đoạn Hành nói hân rất gầy, mà hân cũng thực sự là vô cùng gầy, cởi quần áo đứng trước gương nhìn kỹ, không khỏi có chút lộ phần yếu ớt, xương sườn lộ ra, màu da cũng quá trắng.

Đoạn Hành đối với dáng vẻ của hân cũng không có ý kiến gì, chỉ là hân cũng mong bản thân có thể khiến cho Đoạn Hành thích nhìn.

Dù sao so với hình ảnh một lão nhân hình dạng dung tục biến thái, hân cũng còn tốt hơn nhiều.

Hân sung ái Đoạn Hành, cho nên cũng muốn lúc Đoạn Hành cùng hân cùng một chỗ sẽ cảm thấy vui vẻ.

Kiều Tứ mời đến huấn luyện viên thể hình, cũng tốn khá nhiều thời gian điều dưỡng cơ thể. Hân vốn là người rất kiên trì, cũng đã từng phong lưu anh tuấn, nếu thực sự muốn diện mạo tốt lên, cũng không phải việc gì khó.

Chỉ có điều Đoạn Hành bởi vì tiến độ quay phim chậm, nên thời gian trở về sẽ bị hoãn lại.

Kiều Tứ nghe cậu ủy khuất trong điện thoại, liền cũng thương xót, có chút mềm lòng.

Hân quả thực cũng rất nhớ Đoạn Hành, khi đã quá mức gần bó, thì cũng khó mà chịu nổi cảnh xa cách lâu ngày. Chỉ là hân lòng tự trọng rất cao, sao có thể cố ý đi thăm cậu chứ.

Hiếm khi đi đến một nơi xa xôi, lại cũng muốn cho Đoạn Hành một sự bất ngờ, đến đó không thể kìm nén được nữa, hân liền chuẩn bị đồ đạc để lên đường, này thực sự là không giống với tác phong của hân, hơn nữa đi xa vất vả cũng khiến hân phiền chán.

Thế nhưng nghĩ đến vẻ mặt kinh hỉ của thanh niên, Kiều Tứ vẫn cứ lên máy bay.

Kiều Tứ lúc đến được khách sạn, thì cũng đã là đêm khuya, hân cũng không đi quấy rối Đoạn Hành, chỉ trước đặt một phòng, rồi thẳng ý lên lầu.

Hắn lần này xuất ngoại, dù sao cũng là để đến gặp một mình Đoạn Hành, nên ngay cả vệ sĩ cũng không có đem theo bên người.

Thế nhưng vừa ra khỏi sân bay, hắn đã bị người ta theo dõi.

Nhất thời vì không có phòng bị, cho dù hắn có lão luyện thế nào, cố gắng ở chỗ đông người kéo dài thời gian, cũng vẫn không cắt đuôi được kẻ theo sau. Nếu như không phải đúng lúc gặp được một chiếc xe cảnh sát, hắn lại cho xe theo sát chiếc xe cảnh sát kia một đoạn đường, phá hủy cơ hội ra tay của kẻ kia, nói không chừng hắn đã bị giải quyết với thân phận là khách du lịch vô danh bị bắn lén ở nơi đất khách quê người.

Kiều Tứ nghỉ ngơi một lúc, liền rót một chén rượu, chậm rãi uống, uống xong thì gọi điện sắp xếp, đảm bảo chắc chắn bản thân nhận được sự bảo hộ an toàn. Sau đó đứng dậy, lặng lẽ đi đến một căn phòng, đưa tay gõ cửa phòng đó.

Một lát sau mới có người ra mở cửa. Vừa nhìn thấy hắn, người kia biểu tình ngạc nhiên mừng rỡ lại có chút hoảng loạn, không quá giống như Kiêu Tứ tưởng tượng, thanh niên đã đem hắn ôm lấy.

“Tứ gia!”

.....

Kiều Tứ từ trong phòng tắm đi ra, Đoạn Hành đã chờ sẵn ở trên giường, mỉm cười nhìn hắn bước tới, ngay cả trong mắt cũng đều là tiểu ý.

Kiều Tứ vươn tay ra, người thanh niên liền nắm lấy, cúi đầu hôn lên mu bàn tay hắn, đưa hắn kéo tới giường.

Kiều Tứ cảm nhận được sự mạnh mẽ trong vòng tay của thanh niên, nụ hôn của cậu rơi trên bờ môi hắn, ngực, thân thể đều bị mái tóc mềm mại của thanh niên cọ xát ngứa ngáy đến nóng rực.

Hắn cũng không có ý định chất vấn Đoạn Hành. Đáp án của rất nhiều sự việc, không phải cứ hỏi và trả lời là đã có thể chạm đến.

Hắn chỉ muốn hưởng thụ tương lai trước mắt, ngay cả nỗi sợ hãi cũng không cần, chỉ còn khoảnh khắc này là duy nhất.

Thể lực của Đoạn Hành rất tốt, không hề có một chút dấu hiệu mệt mỏi nào, cảm xúc mãnh liệt cuộn trào lấp đầy những tháng ngày xa cách, cả đêm thay đổi đủ loại tư thế nóng bỏng mà cùng hắn hoan ái, khiến Kiêu Tứ cơ hồ chống đỡ không nổi, thân thể từ trong đến ngoài đều trở nên mềm nhũn.

Sau khi dừng lại, hai người đều thở hồng hộc, có chút dư vị còn vấn vương. Đoạn Hành vẫn kẹp giữa hai chân hắn, đem thân thể đắm ướt mồ hôi của hắn ôm chặt, tựa như sợ hắn sẽ bất chợt tan biến: “Tứ gia ở đây đến khi nào?”

“Để xem đã.”

Đoạn Hành hôn lên tai hắn: “Tứ gia ở lâu vài ngày đi.”

Kiều Tứ cũng đưa tay đặt lên đầu người thanh niên. Bờ ngực rắn chắc ấm áp, cánh tay vô cùng mạnh mẽ của cậu, có thể đem đi hết nỗi mệt nhọc cả ngày của hắn, thực rất tốt.

“Được.”

Người thanh niên vui mừng đến nỗi thoáng cái lại lấp kín đôi môi hắn.

Kiều Tứ hưởng thụ trọn vẹn nụ hôn ngọt ngào. Hắn dù sao cũng đã nhiều tuổi, đã mệt mỏi, hắn rất cần Đoạn Hành, muốn Đoạn Hành luôn sát bên hắn, hắn mới có thể ngon giấc.

Kiều Tứ ở Paris chờ Đoạn Hành đóng phim xong, sau đó mới về nước, mấy hòm quà đắt tiền kia hoàn toàn không đáng nhắc tới. Hắn đối với Đoạn Hành sùng ái đã tới mức hôn quân rồi.

Đoạn Hành cho dù vì mưu cầu danh lợi mà qua lại với một vài người sau lưng hắn, cũng không phải không thể tha thứ. Dù sao tuổi trẻ khí thịnh, khó mà tránh khỏi có lúc bông bột, bị những thứ gọi là “đường tắt” làm cho mê muội.

Thật may là Đoạn Hành muốn thứ gì, hẳn có nhiều, cũng có thể cho cậu.

Chỉ cần hẳn có đủ năng lực cho sủng vật ăn no, sẽ không bị kẻ khác dùng đồ ăn để dụ đi một cách dễ dàng (ka: Anh Kiều ví anh Đoạn thật là kinh dị a! =”=)

Bởi vì Kiều Tứ ngày càng rộng rãi, Đoạn Hành nhất thời có thể coi như có quyền lực vô cùng lớn. Mà điều khiến Kiều Tứ yêu thích chính là, Đoạn Hành không phải loại người có quyền có tiền thì tiền quên hết tất cả.

Cậu vẫn luôn nho nhã lễ độ, cung kính với tiền bối, khoan dung với hậu bối, đi đến đâu cũng mang theo tiếng tốt.

Chỉ nhân tài như vậy mới có thể trở thành vật báu.

Mấy tháng nữa, bộ phim mới của Đoạn Hành cũng khởi chiếu.

Kiều Tứ từ trước tới giờ đều không để ý đến những bộ phim của cậu. Nhưng nay đã khác xưa, lại nghe nói bộ phim này do Đoạn Hành viết kịch bản, có lẽ bản thân cũng nên quan tâm một chút.

Nếu như hẳn có thể nhận xét một hai câu gì đó về bộ phim cậu đóng, nhất định cậu ta sẽ rất cao hứng.

Kiều Tứ chọn ngày đi rạp chiếu phim, bao toàn bộ cả phòng, Đoạn Hành từng nói qua bộ phim này có thể sẽ không đắt khách, hẳn cũng vẫn coi như đây là đang ủng hộ phòng bán vé nhà mình.

Đại sảnh chiếu phim lớn như vậy chỉ có một mình hẳn, vì vậy người thanh niên trên màn hình kia cũng chỉ duy nhất thuộc về hẳn.

Kiều Tứ chọn một vị trí quan sát tốt rồi thông thả ngồi xuống, chăm chú xem phim.

Bộ phim được biên tập công phu, không hề gây cảm giác ủy mị, những tình tiết ác liệt được xử lý cực kì nghệ thuật, chi tiết cũng rất cảm động, diễn viên tốt, đạo diễn tốt, hiệu ứng hình ảnh âm thanh cũng tốt, toàn bộ mọi thứ đều rất tốt.

Kiều Tứ xem một lúc, mới biết nội dung phim là câu chuyện xưa kể về chàng trai tên Ngưu Lang cùng một kỹ nữ tuyệt sắc nỗ lực thoát khỏi phú bà và những khách làng chơi. Đoạn Hành đóng Ngưu Lang tuyệt nhiên cũng xuất thần nhập hóa, trong mấy cảnh phải xu nịnh kẻ khác, miễn cưỡng vui cười, thậm chí còn có vài phần thấp hèn, vẫn khiến người xem phải động lòng.

Ngưu Lang nửa đêm trốn khỏi nhà phú bà, đem theo vàng bạc châu báu, chạy về nơi một tương lai hạnh phúc đang đón chờ cậu. Thông thường khi xem đến đoạn đó khán giả sẽ vỗ tay.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cậu, Kiều Tứ cũng nhin không được nở nụ cười, trên nét mặt hơi chút co rúm lại, hẳn bất giác đưa tay vuốt lấy khuôn mặt mình, tựa như vừa bị một cái tát vậy.

Hình ảnh cuối cùng trong câu chuyện xưa là một hình ảnh duy mỹ đáng thương, Ngưu Lang cầm bức tranh người kỹ nữ đã chết kia tha hương nơi phương xa, chỉ để lại cho người xem, có lẽ phải nói là Kiều Tứ, một bóng lưng.

Cậu lấy bản thân ra làm món đồ buôn bán, làm tất cả mọi việc cũng đều chỉ vì nàng. Hèn hạ như bùn đất, vậy mà lại có thể khiến ái tình nở hoa.

Thực sự là khiến kẻ khác cảm động.

Kiều Tứ lặng nhìn màn hình tới tận khi nhân viên công tác đến kiểm tra, sau đó hẳn mới đứng dậy, vuốt lại y phục, chậm rãi rời khỏi căn phòng quạnh quẽ.

Xem xong bộ phim này khiến hẳn cảm thấy mệt mỏi, người dưới vốn đã chuẩn bị một số tiết mục góp vui, nhưng hẳn lại chẳng còn chút hứng thú nào, chỉ gọi tài xế trực tiếp đưa xe đến chỗ về nhà.

Khi hẳn bước vào trong sân, vừa đúng lúc vòi nước tự động làm việc, “PHỤT” một tiếng, khiến hẳn giật mình, nhưng vừa ngước mắt lên, đã phát hiện có khách tới nhà.

Đoạn Hành và Kiều Triệt đang đứng ở cửa, không biết là đang muốn đi vào trong hay quay ra ngoài, đối diện cùng nhau nói chuyện. Đoạn Hành quay lưng về phía hẳn, thấy không rõ biểu tình, Kiều Triệt thì chỉ

mặc một bộ âu phục đơn giản cùng áo sơ-mi, hai tay đút trong túi quần, phong thái thảnh thơi, anh tuấn đến không thể hơn.

Khi Kiều Tứ tới gần, Đoàn Hành cũng hơi cảm nhận được, quay đầu thấy hắn, trên mặt cậu ta có chút không được tự nhiên, vội vàng nói: “Tứ gia.”

“Ừm”

Mà Kiều Triệt lại giữ lời như vàng ngọc, qua vài giây vẫn không thấy mở miệng, Đoàn Hành đành phải thay y nói: “Kiều Triệt tới tìm ngài hỏi chuyện thị trường bên kia, ngài lại không có nhà, nên tôi tự chủ động...”

Kiều Tứ cũng không quan tâm, chỉ phát tay: “các người cứ nói chuyện.”

Hắn đi vào phòng, bảo Kiều Bác khơi hương, ngâm trà. Qua một lúc, Đoàn Hành có lẽ vừa tiễn Kiều Triệt về, cũng đi lên.

Kiều Tứ không để ý người kia, Đoàn Hành vừa vào, liền cười nói: “Tôi nghĩ hôm nay Tứ gia sẽ rảnh, nên sớm làm xong việc để trở về. Kết quả là ngài không ở nhà, mà Kiều Triệt lại tới.”

Kiều Tứ không lập tức trả lời, thông thả nhấp một ngụm trà.

Đoàn Hành lại hỏi: “Tứ gia vừa đi đâu vậy?”

Kiều Tứ đặt tách trà xuống: “Đi xem phim cậu đóng.”

Đoàn Hành tròn mắt. Kiều Tứ nghĩ, đúng là ngay đến Đoàn Hành cũng không ngờ hắn lại có thể tự mình đi xem phim cậu ta đóng.

Lần cuối hắn đi xem cậu đóng phim, nháo cái cũng đã hơn một năm, Đoàn Hành trong thời gian đó đã diễn xong hai bộ phim. Cuộc sống muôn vàn bận rộn, nếu không lưu tâm, ta khó mà cảm nhận được những thay đổi lặng lẽ này.

Kinh ngạc qua đi, Đoàn Hành cũng như chợt bừng tỉnh, vội vàng nói: “Tứ gia, tôi đóng phim này, cũng chỉ là để dễ đoạt giải, không có ý gì khác, ngài đừng hiểu lầm...”

Kiều Tứ ngược mắt nhìn cậu: “Tôi hiểu lầm cái gì?”

Đoàn Hành sắc mặt trắng bệch, không dám lập tức trả lời.

Kiều Tứ lại chậm rãi hỏi: “Cậu nói, tôi có thể hiểu lầm cái gì?”

Đoàn Hành cuối cùng vẫn không trả lời.

Kiều Tứ biết người thanh niên đang sợ, sợ xúc phạm hắn, sợ hắn không thoải mái, sợ hắn tức giận.

Sự lo lắng cùng bất an trên khuôn mặt kia vô cùng chân thực. Chỉ một biểu cảm hiện giờ của hắn cũng đủ tác động đến tâm trạng của người thanh niên, nếu như có chuyện gì xảy ra, Đoàn Hành đêm nay nhất định là ngủ không nổi.

Sự sùng ái của hắn đối với Đoàn Hành mà nói đương nhiên cực kì quan trọng, giống hệt như tiền bao của phú bà vậy.

“Tôi mệt rồi, cậu ra ngoài đi.”

Trước thái độ cao cao tại thượng của hắn, Đoàn Hành cũng tất cung tất kính lui ra ngoài, không dám trái lời.

Kiều Tứ lại nhấp một ngụm trà.

Hắn biết rõ bản thân không cần phải hoảng hốt, hắn là Kiều Tứ của thành S, toàn bộ mọi thứ vẫn đều nằm trong lòng bàn tay hắn như trước.

Rồi lại tựa như, thứ gì cũng không nắm giữ được.

.....

Kiều Tứ lạnh nhạt với Đoàn Hành vài ngày. Cũng chỉ có vài ngày mà thôi.

Chờ tâm tình ổn định trở lại, buổi chiều một mình ngâm trong được dục, hần lại kêu Đoạn Hành đi vào.

Muốn khoái hoạt thì khoái hoạt, hần không muốn gây khó dễ cho bản thân.

Không có Đoạn Hành hần ban đêm ngủ không được, giống như người đã quen dùng thuốc phiện, tự nói phải chịu đựng nhưng thực sự là không dễ chịu.

Mà Đoạn Hành cũng không thể làm gì hần, ở trước mặt hần, cho dù Đoạn Hành tồn tại tâm tư gì, cũng đều chỉ là một thứ vô hại, một vật nhỏ có thể khiến hần ầm áp mà thôi.

Kiều Tứ nhìn vóc người cao to tuấn mỹ của thanh niên ở bên cạnh hồ đang cởi cúc cổ áo ra, từng lớp y phục được cởi bỏ, quần dài cũng cởi nốt, toàn bộ quá trình đều rất đẹp mắt. Chỉ là khi nhìn vào, tựa như đang trong cảnh quá khứ lúc đang chơi đùa, bản thân tự nhiên mà phát nhiệt.

Sau đó thanh niên giẫm vào trong nước, hướng về phía hần. Kiêu Tứ ở trong hơi nước ầm áp từ lâu đã nóng lên, môi cũng hồng nhuận, nheo mắt lại nhìn thanh niên đang đi tới trước mặt hần, cúi đầu hôn lấy môi hần, dán sát lại vuốt ve hần.

Ngón tay kia quả thực rất khéo léo lại nhiệt độ, kiêu Tứ bị vuốt ve đến thở gấp, không tự chủ được liền đem thân thể mở rộng ra, tại trong nước tiếp nhận tính khí nóng rực của thanh niên.

Đoạn Hành biểu hiện rất tốt, nhiều ngày lạnh nhạt với cậu liền đổi lấy được sự nhiệt tình gấp bội, theo yêu cầu của hần mà càng làm càng thêm sức. Kiêu Tứ bị đặt tại bên hồ, vừa cảm thụ được sự xuyên vào kịch liệt của hạ thân, vừa tại trong một tràng hôn liên miên đến nỗi thở không ra.

Hần vốn là người từng trải, hiểu rõ chuyện phong nguyệt, nhưng Đoạn Hành lại luôn có bản lĩnh khiến hần không khống chế được mà cao giọng rên rỉ, khiến hần ở dưới thân cậu sung sướng đến run rẩy co giật không ngừng.

Đợi đến khi Đoạn Hành cuối cùng cũng rút khỏi cơ thể hần, Kiêu Tứ thở hổn hển, khuôn mặt ửng đỏ, ngực và môi đều bị cắn đến sưng tấy. Làn nước nóng hổi cùng cơn tình ái đều nhượng hần gần như nhũn ra, tựa như không còn xương cốt, hoàn toàn phải dựa vào khí lực của thanh niên mà chống đỡ.

Trong cơn nước còn đương dư vị nhộn nhạo chưa tiêu tan, Kiêu Tứ để thanh niên ôm lấy mình, nhìn khuôn mặt kia, trên mặt hàng lông mày cùng mũi rất tinh xảo, còn có cả đôi mắt đa tình mà hần đã từng gặp qua, chỉ là đôi mắt ấy không chứa đựng ôn nhu. (ka: Anh Kiêu đang nhớ đến cặp mắt lạnh lùng của Kiêu Triệt?), sau đó cũng mặc cho thanh niên cố gắng nhập vào trong cơ thể mình thêm một lần nữa.

Hai người thỏa thích làm lại một lần, thể lực của thanh niên cùng dục vọng đều so với hần mạnh hơn nhiều, tiết tấu cùng lực đạo khiến hần theo không kịp. Chờ thanh niên đã đạt được thỏa mãn, Kiêu Tứ hai mắt cũng đã mở màng, chân cũng không thể khép lại.

Trận hoan ái này thực sự khiến người ta hồi vị vô cùng, Kiêu Tứ nghỉ ngơi chốc lát, cũng cảm thấy đã bình thường trở lại, trong lòng cũng dễ chịu nhiều, liền đẩy thanh niên còn đang nằm trên người hần ra: “Được rồi, cậu ra ngoài đi.”

Đoạn Hành có chút kinh ngạc mà nhìn hần.

Kiều Tứ nói tiếp: “Đi ra. Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Đoạn Hành hiển nhiên rất do dự, nhưng nhìn hần đã nhắm mắt lại, cuối cùng cũng không làm phiền hần nữa, rời khỏi nước lấy quần áo, rồi lặng lẽ ly khai.

Kiều Tứ có chút mệt mỏi, thể nhưng tương đối hài lòng.

Đoạn Hành rất biết điều cùng thông minh. Mặc dù có lúc “không nghe lời”, nhưng khi “không nghe lời” lại chính là cơ hội, cậu ta nhìn ra được lúc nào kiêu Tứ có hứng thú mặc cậu quấy rối, thích cậu “không nghe lời”, khi tình thú: Cũng nhìn ra được kiêu Tứ lúc nào không cho phép cậu có nửa phần chống đối.

Mà suy cho cùng, Đoạn Hành thực sự từ trong đến ngoài, từ đầu óc đến cơ thể, đều khiến hần rất yêu thích.

Thích một người, cũng giống như ma túy, đều phải dính sát lấy nhau không rời.

Không nhìn thấy Đoạn Hành một thời gian, hần liền khó chịu đến cuồng cuồng, lòng tràn ngập suy nghĩ về Đoạn Hành, thậm chí còn có đủ loại ý nghĩ không có chí khí lấy lòng giữ Đoạn Hành ở lại cũng đều xuất hiện, hết như cơn nghiện phát tác vậy.

Thực sự rất khó chịu, hần đành phải gọi Đoạn Hành tới, nhượng chính mình thỏa thích một phen.

Dù sao hần cũng không sợ, Đoạn Hành tuy hơn cả ma túy, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Bởi Đoạn Hành không có bản lĩnh khiến hần đau khổ đến chết.

Kiều Tứ lập tức liền tìm ra biện pháp khiến cơn nghiện của mình được thuyên giảm. Hần phát hiện một mỹ thiếu niên được người khác hiến cho lớn lên cùng Đoạn Hành có vài phần giống nhau.

Hài tử này dù sao tuổi cũng còn nhỏ, non nớt, vẻ mặt cũng biểu hiện so với Đoạn Hành còn kém xa, cũng không thông minh hiểu chuyện bằng Đoạn Hành. Nhưng dung mạo quả thực rất giống Đoạn Hành, con mắt giống, lúc cười lên lại càng giống hơn.

Rất nhanh Kiêu Tứ liền tặng một chiếc xe cho cậu, thiếu niên lại vừa đúng lúc đủ tuổi để lái xe, chưa từng được tặng một món đồ xa xỉ đến như vậy, nhận món quà lớn này, ở trên giường tự nhiên cũng biểu hiện rất khôn khéo, ở dưới thân Kiêu Tứ ít nhiều cũng giả bộ thỏa mãn.

Cơn tình triều qua đi, thiếu niên liền cực kỳ nhu thuận mà ngủ ở trong lòng Kiêu Tứ, Kiêu Tứ vuốt đầu cậu: “Em thích Tứ gia không?”

“Thích.”

Kiều Tứ lại nhìn vào đôi mắt của cậu: “Ừm, thích điều gì ở Tứ gia?”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, rồi ngọt ngào nói: “Thích tất cả.”

Kiều Tứ mỉm cười mà xoa đầu. Ngay cả câu trả lời cũng giống hệt như Đoạn Hành, bọn họ thực sự là cùng một khuôn mẫu.

Chuyện thích hay không thích, hần cũng chỉ là thuận miệng mà nói, chỉ là thấy thú vị, chứ thực ra đó không phải là một câu hỏi thực sự. Hần biết rõ, chỉ cần hần như cũ có tiền có quyền, mặc kệ là lúc nào, cho dù là trải qua ba, bốn mươi năm, vừa già vừa xấu, cũng không phải lo không có ai thích.

Sáng ngày thứ hai tỉnh dậy, Kiêu Tứ mang thiếu niên xuống lầu ăn sáng, thiếu niên qua hai ngày, càng chủ động mà lấy lòng hần, nũng nịu ở trong lòng hần, đưa chúc đến bên miệng hần để hần uống, tuy có chút bực mình, nhưng đối với khuôn mặt kia, Kiêu Tứ cũng cảm thấy rất thoải mái.

Đương thân mặt với nhau, cửa phòng ăn bị đẩy ra, có người đi vào, hướng hần nói: “Tứ gia.”

Là Đoạn Hành vừa mới làm việc cả đêm về. Kiêu Tứ ra hiệu bảo cậu lại đây: “Ăn chút cháo rồi ngủ, lúc tỉnh dậy thì dạ dày mới không khó chịu.”

Đoạn Hành đến gần rồi, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, một đêm không nghỉ ngơi, hiện ra chút mệt mỏi, con mắt nhìn xuống thiếu niên đang ở trong lòng Kiêu Tứ: “Người này là?”

“A.” Kiêu Tứ buống đưa xuống, “Tiểu Kiên, đây là Đoạn Hành, chẳng phải là người em thích nhất đó sao?”

Thiếu niên lập tức vui vẻ mà mỉm cười đáp lại: “Đoạn đại ca, anh nhất định phải ký tên cho em đây, anh từ trước tới giờ chính là thần tượng của em đó!”

Đoạn Hành cũng không cảm kích, chỉ hỏi Kiêu Tứ: “Cậu ta tối hôm qua ngủ ở đây sao?”

“Ừ.”

“Tứ gia.”

Kiều Tứ khoát khoát tay: “Ăn xong rồi nói.”

Đoạn Hành lúc này cũng không nghe theo nữa, tức giận nói: “Tứ gia, ngài rõ ràng đã đáp ứng với tôi, hiện tại không còn nhớ nữa?”

Kiều Tứ cũng không có hứng thú cùng cậu tranh luận, chỉ nói: “Đó là chuyện trước đây rồi.”

“Chuyện trước đây?”

“Trước khác nay khác, cứ phải tính toán như vậy để làm gì?”

Thanh niên nhìn hắn, im lặng một lúc lâu, rồi sau đó liền mỉm cười, khẩu khí có chút miễn cưỡng: “Tứ gia, tôi đây lại có điểm gì khiến ngài không thích rồi?”

Kiều Tứ không quá cao hứng khi mà cậu cứ một, ba câu là lại châm chọc. Làm trò trước mặt ngoại nhân như vậy, khiến hắn không biết phải làm sao cho tốt.

Đoạn Hành lúc này không thêm nói gì nữa, chỉ nhìn hắn, đôi mắt bởi vì thức khuya mà lưu lại vết thâm quầng. Sau đó cũng không ăn cháo nữa, đẩy ghế đứng dậy, đi ra phòng khách.

Kiều Tứ cũng không biết cậu khi giận dữ sẽ chạy đi đâu, không khỏi thầm thở dài. Mặc dù Đoạn Hành lướt qua khuôn mặt hắn, nhưng hắn vẫn là không nỡ để Đoạn Hành chịu ủy khuất, hôm nào đó phải tự mình đi dỗ dành mới được.

Tuy hắn trước kia đều là sủng ái mỹ thiếu niên, nhưng hắn trước giờ đều không ngại chuyện Đoạn Hành đã lớn tuổi. Thậm chí, cho dù sau này Đoạn Hành không còn anh tuấn nữa, vóc dáng cũng không tốt nữa, hắn vẫn sẽ tiếp tục sủng ái cậu.

Hắn vẫn trước sau như một say mê Đoạn Hành, chỉ là không thể đem cả trái tim đều đặt tại trên người Đoạn Hành, vì làm vậy cũng thực thái quá.

Đương nhiên Kiều Tứ không có đi dỗ dành Đoạn Hành ngay lập tức, hắn hiện giờ phải khắc chế bản thân một chút, để tránh khỏi biểu hiện quan tâm quá mức.

Ăn cơm xong, hắn cố ý đem Tiểu Kiên đi thử xe, lại ở trong một cửa hiệu nổi tiếng mua rất nhiều đồ, làm hài tử kia vui vẻ đến cả người đều dính tại hắn, vui thích không ngừng.

Sau đó đi nhà hàng cao cấp ăn cơm, rồi sai người đưa đủ loại hàng hóa đến nhà trọ của Tiểu Kiên, hưởng thụ sự ôn nhu cùng lưu luyến của tiểu hài tử một lúc, Kiều Tứ mới mệt mỏi mà trở về nhà.

Vừa vào phòng khách, Kiều Tứ liền cảm thấy trong phòng có phần khang khác, không khỏi buột miệng hỏi Kiều Bác: “Đoạn Hành đâu?”

“Đoạn gia đã dọn đi rồi...”

“Chuyện là thế nào?”

“Buổi chiều đã dọn đồ. Đáng lẽ nên báo với ngài một tiếng, nhưng ngài đang bận, chỉ để lại lời rồi đi...”

Kiều Tứ định thần nhìn, quả nhiên không gian trống rất nhiều. Hắn chậm rãi tiến vào trong phòng, đều có thể cảm nhận được sự lẻ loi khi những đồ vật kia đã không còn ở nơi cũ.

Đoạn Hành dọn đi rồi, cư nhiên lại có nhiều khoảng trống đến vậy. Thì ra hắn vốn dĩ chưa từng phát hiện ra không gian Đoạn Hành chiếm giữ ở nơi này lại lớn đến vậy.

Kiều Tứ đơn độc ngồi ở trong phòng một lúc, sau đó liền gọi Kiều Bác tới: “Anh đi lấy viên huyết ngọc toan nghề của tôi ra, rồi đem tặng cho Đoạn Hành đi.”

Đồ trang sức này Đoạn Hành từng xem qua một lần liền rất thích. Bởi vì đó là thứ đồ rất quý lại thông linh, nên loại đồ này Kiều Tứ cũng không dễ đem đi tặng người khác, lúc này Đoạn Hành giận rồi, hắn chính là lấy nó ra để làm cậu vui.

Thế nhưng Đoạn Hành bây giờ cư nhiên lại không thêm đến.

Kiều Tứ sai người tặng quà liên tục vậy mà đều bị từ chối, nói những điều dễ nghe cũng không có tác dụng, thậm chí ngay cả điện thoại cũng gọi tới, mà Đoạn Hành cũng không chịu tiếp, cứ nhất nhất chiến tranh lạnh.

Kiều Tứ quả có chút bất ngờ. Chưa có người nào lại tức giận với hắn.

Đoạn Hành cũng không hề dễ dãi như những hài tử kia, đều là tùy ý được cấp cho một lối thoát thì liền ngoan ngoãn đi xuống, hết sức biết điều, khiến cho hắn bớt lo cùng hài lòng.

Thế nhưng hiện tại xem ra không được hay cho lắm, có lẽ cậu muốn hắn phải đích thân đi nhận lỗi thì mới bằng lòng nguôi giận, điều này thực sự không phải là chuyện bình thường.

Muốn Kiều Tứ hắn phải hạ mình, đó là điều không thể. Nhưng đối với sự cố chấp của Đoạn Hành, hắn thật ra cũng không hề tức giận.

Hắn đã quá say mê Đoạn Hành rồi, thế nên không dễ dàng nổi giận. Cho dù Đoạn Hành dần dần không còn nghe lời nữa, hắn vẫn sẽ ôn nhu cùng kiên nhẫn đi dỗ dành, giống như là đi đối phó với một con mèo khó tính vậy.

Nhưng hắn lại không thể không kìm chế loại ôn nhu quá mức này.

Đoạn Hành đã được sủng mà kiêu. Nếu để cậu ta nắm được điểm yếu của hắn, về sau sẽ càng ngày càng không thể cứu vãng được.

Giống như hắn – một kẻ đã quen tàn nhẫn, thì không thể đem điểm yếu của mình ra cho người khác biết được, làm thế thực sự rất nguy hiểm.

Trên thế giới này, có người muốn giả vờ yêu, mà cũng có người lại muốn giả vờ không yêu, đó là bởi mỗi người đều có một cách đi riêng của mình.

.....

10. Chương 10

Lại một thời gian qua đi, Kiều Tứ thực sự cô đơn tới không thể chịu nổi, không thể không sai Kiều Bác đem quà tới chỗ Đoạn Hành một chuyến.

Cuối cùng cũng chờ được đến khi Kiều Bác trở về, Kiều Tứ vội vàng hỏi: “Đoạn Hành nói thế nào?”

“Đoạn gia vẫn không chịu dọn về...”

Bảo Kiều Bác lui xuống, Kiều Tứ ngồi một mình liền có chút cảm khái. Đoạn Hành cũng có lúc tức giận đến vậy, thực rất gai góc.

Tới tận bây giờ, dù là loại hài tử nào, ở bên cạnh hắn đều luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lúc hắn hào phóng, hay lúc hắn vô tình lật mặt như Tu La (quỷ thần), thì không một ai dám trêu chọc hắn.

Thế nhưng đối với Đoạn Hành, hắn có chút chần chừ không dám mạnh tay.

Đoạn Hành dẫu sao cũng đã đủ lòng đủ cánh rồi. Nếu như buông tay, chắc hắn sẽ bay đi, nếu quá dùng sức, thì sẽ không cẩn thận mà bóp chết.

Một kẻ tàn nhẫn, lúc đối với vật nhỏ mà mình yêu quý, thì sẽ không bao giờ làm gì nó cả.

Đoạn Hành lúc này chịu sự mềm mỏng lẫn cứng rắn cũng vẫn kiên quyết giữ thái độ cố chấp, kiên trì hơn hẳn so với trong tưởng tượng của Kiều Tứ, lâu tới nỗi hắn có chút thương cảm. Hắn bởi vì lo lắng chuyện Đoạn Hành, thậm chí đi thăm Tiểu Kiên cũng không có hứng, mà Đoạn Hành lại có thể thản nhiên tiếp tục cùng hắn chiến tranh lạnh.

Hắn và Đoạn Hành, ai mới thực sự là sinh lòng yêu người kia, chỉ cần nhìn qua cũng đã nắm rõ rồi.

Đoạn Hành giờ đã khác trước, có tay chân riêng, tài chính, phe cánh càng ngày càng mạnh, muốn tự lập môn phái cũng chẳng phải chuyện gì khó, Kiều Tứ hiểu cậu vốn không cam tâm như những người bình thường khác.

Nếu đổi thành kẻ khác, Kiều Tứ chắc chắn sẽ xử lý thật dứt khoát, có thể lưu thì lưu, không thể lưu lại thì nhanh chóng giải quyết.

Nhưng Đoạn Hành lại rất được hần sủng ái. Bản thân thích một người thì sao có thể tự tay phá hủy người đó được.

Ví dụ như ngay cả Kiều Triệt cũng đối với hần tàn nhẫn vô tình, nhưng khi hần đoạt hết mọi quyền lực của y, cũng chỉ ít cấp cho y một chức vụ nhàn hạ, cho y một cuộc sống không cần lo cơm ăn áo mặc, đến nơi nào cũng ít nhiều có người gọi một tiếng “Ngũ gia”.

Huống hồ Đoạn Hành đã nhận được biết bao sự ôn nhu của hần.

Mất thấy bản hợp đồng mà Đoạn Hành ký cũng sắp hết hạn, Kiều Tứ đoán Đoạn Hành chắc chắn sẽ bỏ đi. Thà rằng hần mở miệng nói trước, còn hơn chờ Đoạn Hành đề xuất lời từ chối.

Hần dưỡng Đoạn Hành từ nhỏ đến lớn, cho Đoạn Hành rất nhiều lợi ích, đương nhiên cũng không mong Đoạn Hành phải báo đáp hần cái gì (Đoạn Hành trên giường cũng đã làm tròn bổn phận rồi), chỉ cần giữ lại thể diện cho hần là tốt rồi.

Vì vậy hôm nay ở công ty gặp Đoạn Hành, Kiều Tứ liền mở miệng gọi cậu.

“Đoạn Hành.”

Thanh niên do dự một chút mới dừng bước, nhưng cũng không nhìn hần.

“Hai ngày này cậu sắp xếp chuyển giao mọi thứ đi, tháng sau không cần làm nữa.”

Đoạn Hành nghe vậy liền giương mắt lên.

Kiều Tứ nói tiếp: “Hợp đồng cũng sắp đến kỳ hạn rồi. Tôi biết có công ty muốn hợp tác với cậu, tôi không gây khó dễ cho cậu đâu, cậu cứ đi.”

“Tôi biết tâm cậu không còn ở đây nữa,” Kiều Tứ suy nghĩ rồi lại tiếp: “Tôi cũng chán rồi.”

Đoạn Hành có lẽ là không nghĩ tới hần sẽ hào phóng như vậy, nhất thời liền mở to hai mắt nhìn hần, cũng không lập tức nói gì. (ka: lần này ta thực sự muốn nói một câu ‘Kiều Tứ, anh là đồ đại ngốc’)

Kiều Tứ đang nghĩ người tình bạc bẽo như tờ giấy, chờ Đoạn Hành trả lời hần. Lại không ngờ thanh niên đã mấy phút trôi qua vẫn không nói được câu nào, giống như đã nghẹn ứ, vành mắt cứ nhiên lại dần đỏ lên.

Sau đó đột nhiên giống như là bạo phát, cắn răng nói: “Cho dù Tứ gia ngài muốn đuổi tôi đi, tôi cũng không đi.”

Kiều Tứ cho là cậu đang hoảng sợ, khẩu khí không khỏi dần nhẹ nhàng: “Đi hay không đi, đây cũng không phải chuyện gì to tát.”

Hần đã nhìn không thấu Đoạn Hành rồi, không hiểu sao rõ ràng hài tử này muốn xa lánh hần, nhưng lại không chịu rời bỏ hần, đến tột cùng là có tâm tư gì, thực là giống như tính cách một người đang yêu, luôn luôn bất định. (ka: anh Kiều chắc bị thiếu năng trí não bẩm sinh oy’ =”=)

Hần đều đã nói đến thế rồi, Đoạn Hành như trước hai mắt đỏ hồng mà trừng mắt nhìn hần, hồi lâu mới miêng cường hơi chút nghẹn ngào mà nói: “Đi thì đi, tôi cũng không cần.”

Kiều Tứ bị thái độ thay đổi liên tục của cậu làm cho đầu óc rối mù: “Thế là sao?”

“Chẳng phải ngài đã chán rồi sao? Chẳng phải ngài chê tôi đã lớn tuổi rồi sao?”

Thanh niên cứ thế hung hăng, rồi lại lộ ra dáng vẻ đáng thương, Kiều Tứ bị cậu làm cho có chút luống cuống, vội vàng nói: “làm sao vậy?”

Trên hành lang lại thỉnh thoảng có một số người tạp vụ đi qua, đã có người lén nhìn vào, Kiều Tứ đành phải đưa cậu vào trong phòng làm việc, đóng cửa lại.

“Trước ngồi đã.”

Đoạn Hành cường quật mà đứng ở một chỗ, giống như bị đóng đinh trên mặt đất vậy.

“Ngồi xuống, cứ thế thì thành cái bộ dạng gì?”

Đoạn Hành so với hần rất cao, không ngồi xuống hần phải ngấn đầu mà giáo huấn cậu, làm thế thực sự khí thế bị giảm sút nhiều, Kiều Tứ đành nói: “Bảo cậu ngồi thì cậu ngồi, tôi nói mà không nghe sao?”

Vì vậy thanh niên ánh mắt ửng đỏ đến chỗ ghế sofa mà ngồi xuống, mắt nhìn sàn nhà, bộ dạng nín nước mắt đầy ứ khuất. Kiều Tứ lấy khăn tay đưa cho cậu, cậu cũng không nhận, chỉ đem thân thể kéo căng căng thẳng căng chặt, ngay cả chớp mũi cũng ửng đỏ.

Kiều Tứ đối với cậu như vậy thì hoàn toàn không còn sức chống cự, không khỏi nói: “Aiiii, cậu nhìn cậu xem.”

Từ trên cao nhìn xuống hàng lông mi đã ướt ươn ướt của cậu, bất giác liền đưa tay đặt lên đầu cậu: “Có gì ứ khuất, cậu cứ nói với tôi. Tôi sẽ không bạc đãi cậu.”

Thanh niên vẫn là cường quật mà mím chặt môi, Kiều Tứ quả thực khó xử, hần cảm thấy mình giống như một lão gia đang dỗ dành người vợ bé xinh đẹp nhỏ tuổi của mình, vừa không nỡ để người mình sủng ái chịu ứ khuất, nhưng lại nói không ra nổi những lời ngọt ngào dỗ dành.

Sau một hồi căng thẳng, Đoạn Hành mới khụ một tiếng, cổ họng như bị chặn vậy, nói: “Tứ gia, nếu trong lòng ngài đã có người khác rồi, thì nên dứt khoát với tôi đi. Tôi tính cách không tốt, không thể chờ ngài từ trên giường với người khác xuống rồi mới nhớ đến tôi. Ngài không thích tính đó của tôi, thực sự là nên sớm đuổi tôi đi.”

Cậu nói một cách rõ ràng, đủ loại lạnh nhạt thờ ơ trong một thời gian dài như vậy hóa ra đều là vì ghen, trở thành một thứ tình yêu. Kiều Tứ nhất thời cả trái tim đều nhuyển xuống, thực sự không còn muốn truy vấn cậu cả một thời gian dài kia là muốn làm cái gì, liền đưa tay ôm lấy đầu cậu.

“Cậu đó. Không phải tôi chỉ có một Tiểu Kiên thôi sao?”

“Cả người tôi đều là của Tứ gia, vậy vẫn không đủ sao? Những đứa nhỏ kia, thực sự có tốt hơn tôi không?”

Kiều Tứ chỉ xoa đầu cậu.

“Bọn họ cũng sẽ lớn lên, sẽ già đi. Khuôn mặt cùng tuổi tác của họ cũng sẽ thay đổi, nhưng trái tim của tôi dành cho Tứ gia vẫn không hề đổi thay. Tôi như vậy cũng vẫn không so được với bọn họ sao?”

Kiều Tứ ôm cậu, trong lòng đã bị lời nói kia làm cho mềm nhũn, nhất thời có chút thương cảm dâng lên.

Đoạn Hành thực sự có bản lĩnh khiến hần từ một kẻ lòng dạ lạnh lùng kiên cường cũng trở nên nhu hòa. Kiều Triệt làm hần mê muội, mà Đoạn Hành lại là người tri kỷ, một thứ ấm áp.

Không có Đoạn Hành hần phải làm sao bây giờ?

Đoạn Hành từ trước đến nay, tổng cộng đã gây xích mích vài lần, mỗi lần trở về, đều được sủng ái hơn trước. Hiện tại đã tới mức không thể hơn được nữa, hoàn toàn trở thành kẻ dưới một người, nhưng trên vạn người, cả những vị nguyên lão có địa vị cao cũng phải đối với thanh niên kiêu ngạo ba phần.

Kiều Tứ lại coi cậu như tâm can bảo vật, ai cũng không được động đến cậu, ngay cả nói xấu cũng không được.

Những người nghiện ma túy cũng đã từng như vậy, khi cai thuốc mà nhện không được liền hút một lần, mức độ nghiện sẽ càng mạnh hơn. Kiều Tứ cũng ngày càng thay đổi nghiêm trọng, cả ngày đều chỉ vui mình trong hương vị ôn nhu, thậm chí còn chẳng biết hiện giờ là buổi chiều hay tối.

Hần mê muội như vậy, hiển nhiên sẽ không tránh khỏi có thuộc hạ trung thành tận tâm lại không sợ chết đến thẳng thần khuyển can.

“Tứ gia, hôm nay họp hội nghị, ngài không ở đó, Đoạn gia đem mấy vị trí quan trọng thay đổi người. Cậu ta có hỏi qua ý của ngài không?”

Kiều Tứ còn đang mải đùa con chim mới nuôi trong lồng sắt: “Tôi đã nói qua, việc này tự cậu ta quyết định cũng được, khỏi cần hỏi tôi.”

“Hiện giờ từ trên xuống dưới đều là do Đoạn gia làm chủ, hai ngày trước kiểm tra sổ sách, số tiền trong tay cậu ta tăng lên rất nhanh.”

Kiều Tứ nói: “Thu xếp cái gì mà chẳng cần đến tiền? Cậu ta tự có cách của cậu ta.”

“Thế nhưng lấy nhiều như vậy lại không trình lên, khó tránh...”

Kiều Tứ thờ ơ: “thả dây dài thì mới có cá lớn, chờ thêm một thời gian nữa đi. Anh quá sốt ruột rồi.”

Kiều Bác muốn thở dài nhưng lại không dám, một lát sau mới nói: “Tứ gia, ngài quá tin tưởng cậu ta rồi.”

Kiều Tứ quay đầu nhìn tâm phúc đã theo mình nhiều năm: “Anh nghi ngờ cậu ta?”

“Thực ra cũng không hẳn...”

Kiều Tứ hơi chút gật đầu: “Ngày đó cậu ta cũng là do anh đề cử với tôi.”

Kiều Bác nói: “Tứ gia, ngài thay đổi thật rồi. Hơn nữa, ngài bây giờ giao cho cậu ta rất nhiều thứ, sức hấp dẫn lớn như vậy, con người cũng khó nói lắm...”

Kiều Tứ lắc đầu: “Anh không cần lo lắng, sẽ không có việc gì hết.”

Vừa nói xong, hắn ở bên cửa sổ nhìn thấy thanh niên ở dưới lầu đang từ xa đi tới, thanh niên đang đi ngang qua bãi cỏ cũng ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn, liền lộ ra một nụ cười rực rỡ, hướng hắn vui vẻ mà khua khua tay.

Đó quả là một nam nhân mê người, chỉ là tưởng tượng thấy sức lực của cánh tay kia, Kiều Tứ đã cảm thấy rất vui vẻ.

Hắn hiển nhiên đã mê muội rồi, cam tâm tình nguyện mà chìm vào trong đó, tại trong mỗi nguy hiểm sẽ xảy ra bất cứ lúc nào mà hưởng thụ niềm vui sướng cuối cùng.

.....

Cùng Đoạn Hành ôn tồn cả đêm, Kiều Tứ liền ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, nếu không phải bị Kiều Bác vội vã đánh thức, hắn sẽ theo thói quen dự định ngủ đến khi chập tối.

“Tứ gia, lượng hàng kia xảy ra chuyện rồi.”

Kiều Tứ tỉnh táo lại: “Cái gì?”

Không đợi Kiều Bác trả lời, hắn đã từ trên giường ngồi dậy, nhíu mày hỏi lại: “Lần này tổn thất bao nhiêu?”

Kiều Bác sắc mặt tái đi: “Toàn bộ không còn nữa...”

Kiều Tứ “A” một tiếng, không nói gì, chỉ âm trầm, đứng dậy mặc quần áo.

“Anh ra trấn an bọn họ, không có gì phải lo lắng hết.”

“Vâng.”

“Phía đối tác Nhật Bản, anh bố trí cho tốt, tôi sẽ đi nói chuyện với họ.”

“Vâng.”

“Còn nữa, đem nội gián tìm ra,” Kiều Tứ mặc y phục vẫn rất chậm rãi, “Lần này mà tìm không ra, thì anh đừng tìm nữa.”

“...”

“Lời này đều không phải là dọa anh. Đã không còn thời gian nữa. Anh hiểu chứ?”

“Vâng, Tứ gia.”

Mấy món hàng gần đây đều liên tiếp gặp vấn đề, mỗi lần tổn thất lại càng lớn, ngay cả hắn cũng ngồi không yên. Đối phương ngang nhiên mà động thủ trên đầu thái tử, hơn nữa lại ngày một táo tợn, thậm chí đến không thèm che dấu nước đi, cũng đã tỏ rõ trình độ rất cao, bọn họ đã không hề cố kỵ, chuẩn bị kỹ lưỡng tuyển chiến với hắn.

Ngày chúng lộ nguyên hình cũng không còn xa đâu.

Mà hần cũng phải tỉnh táo lại.

Phía đối tác Nhật Bản cũng phái người tới, người phụ trách là một người đàn ông Bắc Âu mắt sâu mũi cao, tên là Richard, nói tiếng trung rất lưu loát, khiến người ta không khỏi có cảm giác kỳ dị.

Phiên phức lần này quá lớn, Kiều Tứ không thể không đưa bọn họ lên làm khách quý, làm đủ thứ để lấy lòng bọn họ, bàn chuyện làm ăn thì không thể thiếu từ sắc để khiến bọn họ mê mẩn, như vậy sẽ càng dễ dàng ứng phó.

Nhưng không nghĩ tới vài ngày sau, người Bắc Âu kia đã bị kẻ nào đó đánh một trận ở trong hộp đêm.

Cứ tưởng kẻ gây sự là tên tai to mặt lớn nào, vậy mà kẻ dẫn đầu lại chỉ là một tên sinh viên học ở một trường gần đó mà thôi. Khi Kiều Tứ nhận được tin, thì cũng nhớ ra bọn người đó trước đây cũng đã từng phá hoại địa bàn của hần, mà đám thủ hạ vô dụng của hần cũng hành sự bất lực, mới đầu có vài trận mà đã thua, thực uống phí sức người.

Hần hồi ấy cũng không hề đem những tên nhóc miệng còn hôi sữa đó để vào trong mắt, lại bận rộn với nhiều việc, nên mới bỏ mặc. Không nghĩ tới một thời gian sau, bọn tiểu hầu tử này lại thoát ra đến cắn đuôi hần.

Kiều Tứ đối với bọn người Richrad vốn rất coi thường, bọn họ ngay cả học sinh cũng xử lý không được, quả thực là một chuyện đáng cười. Nhưng đây là thời kỳ bọn họ cần có sự an ủi nhất, mặc dù mấy chuyện lớn này chỉ là tầm thường, hần cũng phải tự mình ra tay thì mới công bằng, mới tỏ được thành ý.

Ban đêm Đoạn Hành lại cùng hần trên giường. Kiều Tứ trong thời gian gần đây mọi chuyện đều bất thuận, tâm tình cũng không tốt, nên càng cần Đoạn Hành ở bên cạnh hần, hờn hờn ôn tồn một phen, chuyện trò để giải ưu.

Tình triều qua đi, hai người đều cảm thấy mỹ mãn cùng kiệt sức, chìm đắm trong dư vị, những chuyện phiền muộn kia đều tạm thời để ra ngoài.

Cánh tay của Đoạn Hành vững vàng ôm trọn trên lưng hần, cả người ghé vào trong ngực hần, bá đạo lại không mất đi sự ôn nhu. Kiều Tứ xoa đầu thanh niên, không khỏi cất tiếng đầy nhu tình, vừa chơi đùa sợi tóc mềm mại kia, vừa hỏi: “Tứ gia đối với cậu có tốt không?”

Thanh niên hôn lên xương quai xanh của hần: “Rất tốt.”

“Cậu có được ngày hôm nay, là nhờ ơn của ai?”

“Đương nhiên là Tứ gia rồi.”

Kiều Tứ rất hài lòng, vuốt ve phía sau cổ cậu: “Vậy nếu sau này cậu có bản lĩnh hơn Tứ gia, liệu còn nhớ tới ân tình của Tứ gia không?”

Thanh niên bật cười mà nhìn hần: “Dĩ nhiên rồi. Tứ gia, ngài hôm nay làm sao vậy?”

Kiều Tứ dừng một chút, qua một lúc mới nói: “Em đi theo anh rồi, chờ sau khi anh già, toàn bộ đều để lại cho em, em nói có được không?”

Nói xong câu cuối cùng, không khỏi động tình, bất giác ngay cả xưng hô cũng đều thay đổi. Thanh niên cũng là lần đầu tiên thấy hần tự xưng là “anh”, gương mặt vô thanh vô tức mà nhìn hần, hai người tại trong cảm xúc tình tế mà bốn mắt nhìn nhau, sau đó thanh niên tiến lại, dùng sức lấp kín bờ môi hần.

Lúc này hoan ái đều không phải dục vọng gây nên, mà là tự nhiên hai bên hôn nhau nồng nhiệt, sau đó vô pháp chống cự lại sự thân thiết nóng rực.

Rõ ràng là cùng một cấu tạo sinh lý (ka: tức cùng là nam nhân), nhưng lại có thể khớp như vậy, tương hỗ thỏa mãn nhu cầu cả hai, mà trong đó còn có một loại cảm giác huyền hoặc lạ lùng.

Ngày hôm sau Kiều Tứ lại lười biếng, mệt mỏi nằm ở trên giường. Cùng Đoạn Hành một chỗ, toàn bộ sức lực cùng tinh khí hần vắt cả lăm mới dưỡng được đều cạn kiệt.

Nhớ tới chuyện Richrad ở trên địa bàn của hần lại bị ngoại nhân quấy rối, thực sự cũng nên quan tâm, ngày mai lại bắt đầu mấy ngày đại hội, hôm nay là ngày chuẩn bị cuối cùng, nghĩ tới đã cảm thấy mệt mỏi.

Đây là việc trọng đại mỗi năm một lần, toàn bộ các bang phái có địa vị đều từ khắp nơi đổ về, họp lại một chỗ. Hần cũng muốn tại hội nghị long trọng này tuyên bố Đoạn Hành trở thành người kế vị hắn sau khi hắn đã nghỉ ngơi.

Hần dùng biện pháp tốt nhất của mình để lưu giữ cậu. Chỉ cần Đoạn Hành có một nửa lương tâm muốn báo đáp ân huệ, thì sẽ không phụ lòng hắn.

Trong lúc mệt mỏi, hắn thuận miệng hỏi Kiều Bắc: “Đại hội ngày mai, sắp xếp thế nào rồi?”

“Đã xong, đều là Đoạn gia lo liệu.”

“Ừm. Đoạn Hành làm việc tôi rất yên tâm.”

Đoạn Hành vẫn trước sau như một chu toàn thỏa đáng, có trật tự rõ ràng, lại cực kỳ thông minh. Người như vậy nếu có thể tin tưởng được, thì cả nửa đời sau của hắn cũng không phải vất vả.

Kiều Tứ nghỉ ngơi một lát, nói tiếp: “Anh phái người đi xem, có gì không ổn không?”

Kiều Bắc chỉ đi một lát, liền vội vã trở về, vẻ mặt căng thẳng.

“Tứ gia, chuyện nội gián, đã có đầu mối rồi.”

Đưa lên là một đĩa tài liệu, ngửi thấy mùi tanh thoang thoảng, Kiều Tứ nhìn thấy trên góc áo Kiều Bắc hình như có dính chút màu đỏ, không khỏi rướn người đứng dậy: “Anh bị thương?”

“Không phải. Là của lão Hồ, một thuộc hạ dưới trướng ngài, lúc trước ông ta cũng từng trông coi địa bàn phía tây cho ngài...” Kiều Bắc có chút buồn bã, “Chỉ có điều ngài không nhớ ông ấy.”

Hắn đúng là không thể nhớ được những người bình thường ấy, Kiều Tứ chỉ thờ ơ nói: “Vậy trở lại hảo hảo thưởng cho ông ấy là được.”

Kiều Bắc chần chờ một lát, khẽ nói: “Tạ ơn Tứ gia. Chỉ có điều ông ấy không thể nhận phần thưởng của ngài...”

Kiều Tứ “A” một tiếng, hiểu ý rồi nói: “Vậy hai ngày này anh đi tìm hiểu xem, trong nhà ông ấy còn có ai không, rồi chiếu cố họ cho thật tốt.”

Hắn trí nhớ không tốt, nhưng vẫn sẽ thông cảm với những con người đã vì hắn mà bán mạng.

Kia trong chớp mắt tài liệu trong chiếc đĩa dần hiện lên trên màn hình, lập tức khiến người ta phải hoa mắt, có chút trở tay không kịp.

Kiều Tứ chỉ vừa nhìn vào, liền cảm giác bản thân như đang lạc vào một thế giới khác. Bên trong giống như đã từng quen biết, lại có chút khác với cảnh bông lai, khiến hắn có một loại cảm giác ngẩn ngơ như đang đi vào tiên cảnh, giống như vừa mới hít phải chất độc, toàn thân buộc chặt, thoáng chút run rẩy, lại cực kỳ tỉnh táo, ánh mắt trở nên rực sáng mà độc ác, khác hoàn toàn với hình ảnh một con người nhân nhả trước kia.

Chờ xem xong toàn bộ tường tận những ghi chép khổng lồ kia, Kiều Tứ trong miệng liền “ha ha” một tiếng, sau đó lại không kìm được, mà mỉm cười hai tiếng “ha ha”, thanh âm xót xa đầy bi thương.

“Thì ra ngay cả hàng vũ khí cũng do cậu ta nuốt?” Kiều Tứ giống như nhớ lại, than thở: “Vậy cha con họ thực sự là chết rất oan rồi.” Nói rồi suy nghĩ, tại tán thưởng: “Có bản lĩnh, vừa chiếm được thứ đồ kia, lại có thể mượn đao của ta mà giết người.”

Nghỉ ngơi một lát, Kiều Tứ lại hỏi: “Anh nói xem, nếu anh là cậu ta, thì anh sẽ dự định làm gì bây giờ?”

Kiều Bắc còn chưa hết bàng hoàng, Kiều Tứ cũng không mong đợi hắn có thể mau phản ứng trở lại, đã tự trả lời luôn: “Trên tay cậu ta có súng.”

Kiều Tứ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Nhân viên trong đại hội lần này, cũng đều do cậu ta sắp xếp?”

Lão bộc trung thành tận tâm bao lâu nay sắc mặt tái nhợt hẳn: “Đúng vậy, Tứ gia...”

Kiều Tứ không khỏi vừa cười vừa nói: “Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên, rất can đảm.”

Đợi đến khi toàn bộ trùm các băng nhóm tụ hợp một nơi, có một người lại không nói ra, bản thân có trang bị súng đạn, vậy chẳng khác gì đốt hang kiến vậy.

“Là tôi quá coi thường cậu ta.”

Đoạn Hành cần bản không cần chờ hần “cho”, mà là sẽ tự mình tới đoạt lấy.

Dựa vào sự bố thí của người khác, không bằng tự mình động thủ chiếm đoạt nhanh như Hòa Thân (ka: chắc bạn nào cũng biết Hòa Thân là quan tham rùi ^^) . Đoạn Hành còn trẻ vậy mà đã có thể hiểu thấu đạo lý này, sẽ không bao giờ vì món lợi nhỏ trước mắt mà làm hỏng đại sự, loại khí phách can đảm này ngay cả hần cũng phải bội phục. (ka: giờ anh trắng mắt ra chưa??? =)=)

Đương nhiên chỉ dựa vào một mình Đoạn Hành, thì không thể lợi hại như vậy, Kiều Triệt rất có khả năng có nhúng tay vào.

Kiều Tứ vốn dĩ không nghĩ tới hai người kia lại là một đôi tình nhân cũng nhau “song kiếm hợp bích”. Bây giờ có lẽ, vì chuẩn bị lật đổ hần, có thể hy sinh lớn như vậy, cũng thực sự là chí tại bất đắc*, nghị lực quả thực rất đáng khen.

Kiều Triệt là người hần yêu sâu đậm nhất, nắm rất rõ nhược điểm của hần. Hần tàn nhẫn đối với mọi thứ, chỉ không có một thứ duy nhất, chính là “tình”.

Cho nên Đoạn Hành mới dùng nhiều sức lực như vậy, thận trọng tiến vào, cuối cùng cũng thành công đem hần đánh chiếm.

Những việc làm thu vào thả ra như thường, người bình thường khó mà chịu đựng nổi, thì đúng là một nhân tài, nhất định sẽ đạt được thành công lớn, hần quả nhiên không hề nhìn lầm người.

Cuộc đời như một cái vòng luẩn quẩn. Mười năm trước hần từng bị phản bội, hiện tại cũng như vậy. (ka: 10 năm trước, Kiều Tứ cũng từng bị Kiều Triệt phản bội, nhưng anh ấy không trả thù Kiều Triệt, chỉ cưỡng bức thui, cũng từ đó mà Kiều Triệt hận anh ấy. Tớ chỉ là dựa theo những chương trước mà suy ra thui, còn đúng hay hok thì không rõ a)

Kiều Tứ ngồi trên ghế, giống như cảm giác kích thích khi hút xong ma túy qua đi, cả người càng thêm mệt mỏi cùng buồn ngủ gấp bội, ánh nắng nung theo cửa sổ không hề chiếu vào hần.

Qua một lúc, hần nói: “Giết cậu ta.”

Kiều Bác hơi giật mình: “Tứ gia, này...”

“Qua ngày hôm nay, dù anh có muốn cũng không giết được cậu ta đâu.”

“Vâng, tứ gia.”

Lúc Kiều Bác còn đang lo lắng do dự cùng mềm lòng, thì hần lại luôn luôn tỉnh táo cùng dứt khoát.

Kiều Tứ mặc quần áo, tay cầm thủ trượng (gậy), muốn xuống lầu đi tắm nắng, đồng thời xử lý nốt vụ Richrad. Lúc đi qua vườn hoa, Đoạn Hành đang ở trên lầu xử lý sự vụ, từ bên cửa sổ nhìn thấy hần, liền mỉm cười hướng hần vẫy tay chào, nói với hần vài câu gì đó.

Kiều Tứ không có nghe rõ ràng, lỗ tai hần giống như bị che lấp bởi nhiều lớp màng, thanh âm bên ngoài nghe không ra. Ánh mặt trời sáng ngời, khiến hần có chút không mở được mắt, như là đột nhiên bị mù vậy.

Ánh nắng chói lóa, Đoạn Hành nở nụ cười đứng bên cửa sổ nhìn hần, hần dưới ánh nắng gay gắt, chậm rãi đi, trên lưng đầy mồ hôi lạnh.

Xử lý những tên học sinh miệng còn hôi sữa thực rất dễ dàng. Kể tên Nhâm Ninh Viễn kia, đáng vẻ nhã nhặn trầm ổn, nghe đâu là nhân vật chính của bọn chúng, cũng đã bị trời tại trên ghế không thể nhúc nhích, bất quá chỉ là cá nằm trên thớt mà thôi.

Muốn tiêu diệt y, đó là chuyện ngón tay bắn ra đạn, nhưng Kiều Tứ hiện tại không muốn kết thúc quá nhanh, bên này đã giải quyết xong những chuyện nhỏ, giờ hần nhất định phải trở về tự tay nghiệm thu nhiệm vụ đã giao cho Kiều Bác, hần cảm thấy cứ từ từ sẽ tốt hơn.

Trên đường đi không biết từ nơi nào xông tới một người, hướng về phía Nhâm Ninh Viễn mà kêu “Lão đại, lão đại”, được hai ba câu đã bị trói thành bánh trưng mà nhét vào góc tường, coi như là cho hắn ít thời gian trước khi chết.

Kiều Tứ lại ngồi một lúc, ngồi đến chính mình đều có chút ngờ ngàng, cuối cùng vẫn là đứng dậy hướng về phía thiếu niên ở trên ghế. (ka: Thiếu niên trên ghế là Nhâm Ninh Viễn)

Thiếu niên dáng vẻ còn chưa đầy hai mươi tuổi, so với người kia (tức Đoạn Hành) nhỏ hơn vài tuổi, lớn lên rất anh tuấn, cùng người kia có nét giống nhau.

Cả dung mạo lẫn anh khí đều giống, thần thái bình tĩnh cùng cường quật.

Lúc này, người kia có lẽ đã là một cái xác rồi, sẽ không còn động đậy, sẽ không còn mỉm cười, cũng sẽ không dùng ánh mắt như thế này nhìn hắn, gọi hắn một tiếng “Tứ gia”.

Mồ hôi lạnh chảy xuống hết như một con rắn đang tại trên lưng bò xuống, Kiêu Tứ giơ tay lên, có chút run rẩy.

“Thật đúng là một đôi mắt đẹp.”

Trước khi cảm nhận được động tĩnh, hai mắt hắn đã đột nhiên tối sầm. Ý thức được sau gáy bị người ta hạ đòn nghiêm trọng, Kiêu Tứ nhất thời có một loại cảm giác ngờ ngàng.

Tựa như cả người bị trượt chân xuống vách núi, trong vòng nửa giây đã rơi vào hắc ám vô biên. Cảm giác cực kỳ khó tin, nhưng rõ ràng là đã thực sự xảy ra, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Trong căn phòng này ngoại trừ hắn cùng Nhâm Ninh Viễn, chỉ có người bị trói nhét ở góc tường đang nhìn không chớp mắt.

Vậy mà hắn đã bị đánh lén thành công.

Kiều Tứ cuối cùng cũng từ trong cơn choáng váng thoát ra. Mơ hồ cảm thấy được cường độ ánh sáng khiến hắn dần nhận biết được mọi thứ, điều này chứng minh hắn đã bị mất tri giác trong một khoảng thời gian.

Hắn không để tâm đến cảm giác đau đớn cùng huyền cảm, hắn chỉ muốn biết bây giờ là lúc nào, lúc hắn bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng lúc muốn cất tiếng hỏi, hắn phát hiện bản thân không thể mở nổi miệng, cũng phát không ra thanh âm. Tay chân lại càng không cử động được, hắn gần như cảm nhận không được.

Phút chốc nỗi sợ hãi trôi đi, lúc nghe thấy có người mở cửa đi vào, hắn ngược lại rất bình tĩnh.

Người nọ đi tới bên giường hắn, Kiêu Tứ nghe thấy tiếng chậu nước đặt xuống, sau đó nghe thấy âm thanh vắt khăn.

Chiếc khăn ẩm áp lau tại trên mặt hắn, động tác cũng coi như nhẹ nhàng, cũng rất quen thuộc. Kiêu Tứ hơi mở mắt ra, người nọ liền mừng rỡ nói: “Tứ gia, Tứ gia! Tứ gia ngài đã tỉnh rồi sao?”

Người bên cạnh chính là Kiêu Bác, điều này khiến Kiêu Tứ có chút an tâm, mà đối phương vui đến độ khóc ra nước mắt khiến hắn trong lòng lộp bộp một tiếng.

Hắn vốn chỉ là hôn mê một chút thôi, vừa mới tỉnh lại, nhưng cũng không hẳn là tỉnh.

Chờ hắn có thể mở mắt ra, Kiêu Bác vừa mừng lại vừa thương cảm, nhưng cũng thẳng thắn bộc lộ tình cảm: “Tỉnh dậy cũng tốt, tỉnh dậy là tốt rồi tốt.”

Đôi mắt nam nhân có chút đỏ lên: “Tứ gia, ngài thể này đã mười ngày rồi, tôi chỉ sợ ngài sẽ...”

Kiều Tứ trong lòng không khỏi cả kinh, khổ nỗi lại không thể mở miệng, gương mặt nhìn chằm chằm vào nam nhân mới có mấy ngày đã già đi không ít.

Kiều Bác vừa nhìn đã hiểu ý tứ trong mắt hắn, lập tức ngưng cười, mãi lúc sau mới khó khăn mà mở miệng: “Tứ gia, bây giờ bên ngoài đã....không còn như trước...”

“Lúc ngài xảy ra chuyện, đi phẫu thuật xong cũng dần chuyển biến tốt, bác sĩ nói chỉ sợ là sẽ không tỉnh lại...”

Kiều Bác nói rồi lộ vẻ mặt khó xử, “Ngài cũng biết những người đó...”

Kiều Tứ tâm trạng tuy rằng hỗn loạn, nhưng trong đầu vẫn rất rõ ràng, cho dù Kiều Bác không nói, hắn cũng đoán được tình thế bây giờ.

Hắn thành một người chết, tự nhiên sẽ có kẻ lên thay, huống hồ những người dưới trướng hắn sớm đã có dự tâm.

“Hiện giờ người quản lý sự vụ là Ngũ gia, còn có cả....Đoạn gia.”

Kiều Tứ trong lòng lại run lên. Ngày hôm nay bất ngờ nối tiếp bất ngờ, không khác gì sấm sét bên tai, chỉ có tin tức này, nhất thời không rõ là tư vị gì.

Kiều Bác không ra tay được, hiển nhiên là không hoàn thành nhiệm vụ, khiến hắn vô cùng thất vọng. Nhưng hắn giờ đã thân tàn, đại thế đã mất, việc đến nước này rồi, có lẽ cũng chẳng còn ai có thể giết được Đoạn Hành.

Chỉ là chuyện Đoạn Hành còn sống, lọt vào trong tai hắn, không hiểu sao, lại như một dòng mát lạnh duy nhất chảy vào nơi lục phủ ngũ tạng đang bị thiêu đốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-giac>